Mills & Boon

ROMANCE

Return Match

PENNY JORDAN

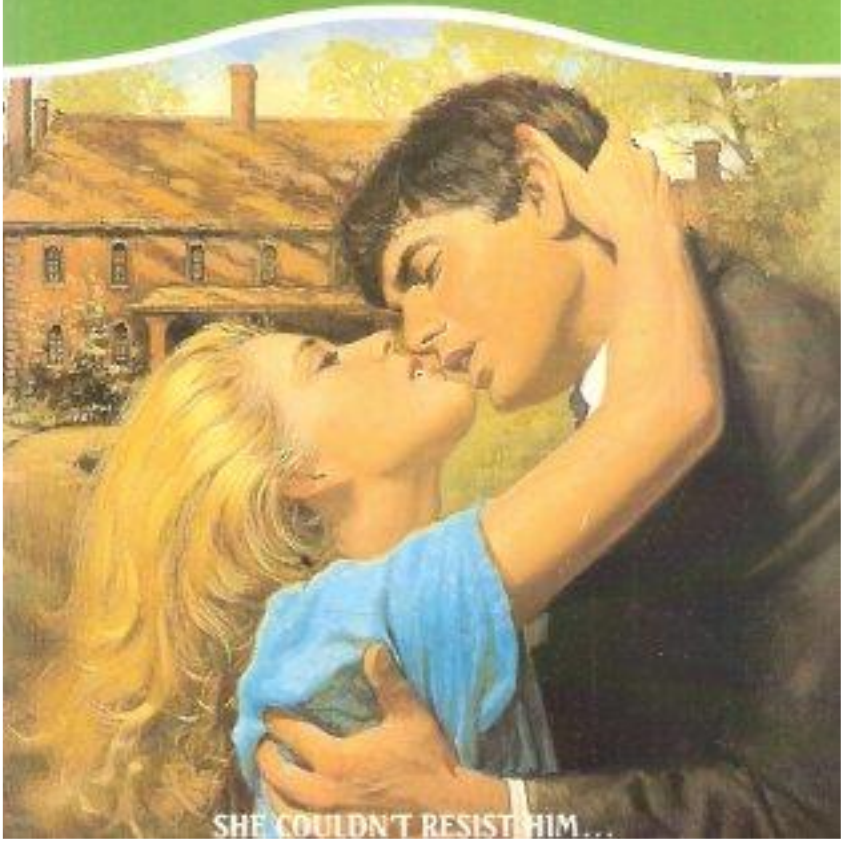

PENNY JORDAN

REVANŞA

Titlu original: RETURN MATCH

Traducător: Mihnea Columbeanu

Când Saul Bradford a venit să ia în primire casa de familie pe care o moştenise, Lucy a fost copleşită să descopere că băiatul pe care-l tachinase în copilărie devenise un bărbat foarte atrăgător; mai mult, un bărbat care nu dădea niciun semn că ar fi putut-o ierta pentru cele întâmplate în trecut.

Saul credea că Lucy Martin îi purta pică pentru că o dăduse afară din casa tatălui ei – Lucy ştia prea bine acest

lucru. Şi totuşi, cum l-ar fi putut duşmăni, când şi ea contribuise la marea lui nefericire din trecut? Nu voia decât să-şi ispăşească greşeala, făcându-l să se simtă binevenit la conac şi apărându-l de limba sarcastică a vărului ei, Neville. Dar Saul nu ţinea să-i accepte protecţia… dăduse de înţeles foarte clar că nu dorea deloc aşa ceva!

— Nu ţi-ai dat seama mai târziu, când ai putut privi în urmă, cât de mult putea fi pus antagonismul nostru reciproc pe seama unei atracţii la fel de reciproce, chiar dacă era mai degrabă emoţională decât fizică?

Aşa era? De aceea îi provoca acum Saul o reacţie atât de intensă? Cu un mic şoc, Lucy îşi dădu seama că spusese „atracţie la fel de reciprocă”. Însemna, oare, că…?

Îl privi, iar Saul spuse încet:

— Din moment ce am făcut pace, poate ar fi bine s-o pecetluim conform tradiţiei.

Aproape ca şi cum ar fi ştiut că urma să se retragă, degetele lui îi cuprinseră şi mai strâns încheieturile mâinilor, refuzând să-i dea drumul, după care, privind-o drept în ochi, spuse:

— Fără ştampilă, tratatul de pace poate fi considerat oricând nul şi neavenit.

După care îşi desfăcu încet degetele şi-i lăsă mâinile libere.

Fără a-şi da seama, Lucy se înclină uşor spre el, făcând pasul care-i mai despărţea pentru a ajunge destul de

aproape ca să-i simtă forţa şi puterea trupului. Ochii lui o priveau cu un zâmbet interior, euforizant, făcând-o să se simtă ameţită ca o fetişcană de optsprezece ani. Apoi capul i se aplecă spre ea, degetele i se strecurară sub părul ei de la ceafă, înclinându-i delicat capul pentru a-i potrivi gura sub a lui.

Contactul cald al buzelor lui nu avea nimic agresiv sau poruncitor; nimic nu exista, în apăsarea aceea aproape fraternă, care să facă lumea să explodeze într-însa ca o vâlvătaie de culori şi senzaţii – şi totuşi, cumva, aşa se întâmplă.

În timp ce o săruta, Lucy închisese instinctiv ochii, dar când Saul îşi desprinse gura de a ei, senzaţia de frustrare fu atât de intensă încât ochii i se deschiseră brusc.

O viaţă de om, sau poate numai o secundă, Saul o privi în adâncul ochilor, apoi îi cuprinse faţa cu ambele mâini, mângâindu-i gingaş buzele pline şi umede cu un deget.

Lucy reacţionă instinctiv, cu capul înclinându-i-se pe spate, în timp ce-l lăsa s-o strângă şi mai tare la piept, ca

să-i simtă pe piele bătăile măsurate ale inimii.

Ochii ei se deschiseră, privindu-i coborârea chinuitor de înceată a capului, înainte ca pleoapele să i se îngreuneze prea tare, închizându-se din nou, tremurător. De astă dată, atingerea gurii lui peste a ei nu mai avu nimic frăţesc.

Instinctiv şi de bunăvoie, Lucy îi răspunse, lăsându-se în voia fiorului îmbătător al dorinţei pe care i-o stârnea Saul, cu un abandon care în mod normal ar fi copleşit-o de ruşine. Parcă ar fi avut un instinct secret care-i învingea prudenţa, spunându-i că alături de acel om avea să fie întotdeauna în siguranţă, indiferent ce culmi o îndemna să escaladeze.

Când Saul îi dădu drumul, Lucy îşi spuse că ezitarea lui nu era doar o părere, iar în întunecimea din ochi îi lucea cu siguranţă o luminiţă care sugera că sărutul îl afectase la fel de mult şi pe el.

Capitolul 1

— Dar de ce trebuie să ne mutăm de la Manor în Dower House? protestă îndărătnică Tara, fetiţa de şase ani, cu buza de jos, atât de asemănătoare cu a tatălui ei, tremurând.

Pe deasupra capului ei blond şi ciufulit, Fanny se uită deznădăjduită la fiica ei vitregă, iar Lucy îşi reprimă automat oboseala şi iritarea.

— Tara, ştii bine de ce, spuse ea cu răbdare. Acum, că… Acum, că tăticul a… plecat, nu mai putem locui aici. Casa aparţine altcuiva.

Fusese o zi grea – o lună lungă şi obositoare, mai bine zis, de când moartea tatălui ei, în urma unui al treilea atac de cord, de care se temuseră mult timp, ceea ce însă nu-l împiedicase să se menajeze aşa cum îi recomandase medicul – dar pe sub agresivitatea Tarei se simţea teama copilului de şase ani care-şi vedea mica sa lume distrusă, iar Lucy încerca să-i alunge această spaimă.

Într-adevăr, era o ironie că Tara apela la ei, nu la propria ei mamă şi mama vitregă a lui Lucy, Fanny. Dar în fond, aşa cum George Martin ştiuse, Fanny era o fiinţă slabă. Câteva dintre ultimele lui cuvinte către fiica sa cea mai mare o avertizaseră că pe ea trebuia de-acum încolo să se bazeze mica lor familie – nu pe Fanny.

— Nu e drept, se alătură corului încă un glas.

Pe chipul fiului de zece ani al lui Fanny se citea o nemulţumire încăpăţânată, familiară lui Lucy.

— Dacă erai băiat, n-am fi pierdut Manor House. Ai fi putut-o moşteni.

Stăpânindu-şi un oftat, Lucy clătină din cap.

— Manor i-a revenit întotdeauna celui mai apropiat moştenitor de sex masculin, Oliver, îi aminti ea fratelui ei după tată. Ştii bine asta.

— Da…

Tonul ursuz al băiatului îi frânse inima. Fără voie, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Fanny şi, citind vinovăţia şi nefericirea din ei, se grăbiră să-i ocolească. Se simţea ca o conspiratoare implicată într-o crimă tenebroasă şi abjectă,

iar atitudinea de amărăciune vinovată a lui Fanny nu făcea decât să-i intensifice sentimentele.

Îşi dorea mai mult decât orice în viaţa ei ca tatăl ei să n-o fi împovărat cu acele confesiuni pe patul de moarte; dar o făcuse şi, astfel, îi pusese pe umeri o responsabilitate pe care nu era sigură că putea să şi-o asume.

Îi smulsese promisiunea de a le purta de grijă lui Fanny şi copiilor, iar pe aceasta putea s-o accepte; însă cealaltă povară, „secretul” pe care numai ea şi Fanny îl ştiau…

Gura i se strânse uşor când privi, prin camera plină cu lăzi de împachetat, spre Oliver. Până în urmă cu o lună, crezuse că Oliver era fiul lui Fanny din prima ei căsnicie cu un parlamentar local, dar între timp i se spusese că Oliver era de fapt copilul tatălui ei, conceput în timpul unei aventuri cu Fanny care începuse pe vremea când ea era încă măritată cu primul ei soţ.

Tatăl ei fusese liber să se însoare cu Fanny, dar se părea că aceasta nu dorise să rişte ruşinea unui divorţ de bărbatul ei, care pe-atunci tocmai fusese ales în Parlament.

În cele din urmă, Henry Willis fusese cel care divorţase, când aventura lui cu propria sa secretară ajunsese la cunoştinţa publicului, lăsându-i pe tatăl ei şi pe Fanny liberi să se căsătorească, după trecerea unui interval de timp decent.

Între timp, însă, Oliver împlinise patru ani, iar Fanny insistase ca, decât să rişte un scandal, mai bine să fie crezut în continuare copilul lui Henry.

În ultimele lui ore de viaţă, cuprins de înverşunare, tatăl lui Lucy îi mărturisise cât regreta că nu Tara fusese copilul născut în afara căsniciei, iar Oliver să fi fost legitim, căci atunci n-ar fi fost necesar să renunţe la cât mai multe posibil dintre bunurile patrimoniale, pentru a fi sigur că familia nu pierdea prea mult pe lângă Manor House.

În sinea ei, Lucy fusese copleşită aflând ce făcuse tatăl său şi, dacă n-ar fi fost atât de grav bolnav, s-ar fi simţit tentată să-i atragă atenţia că Fanny, nu Saul Bradford, îl lipsise pe Oliver de ceea ce i se cuvenea din naştere.

După funeralii, Fanny venise la ea s-o roage, printr-un potop de lacrimi, să nu dezvăluie niciodată adevărul în

legătură cu Oliver. Nu putea îndura trauma scandalului care s-ar fi declanşat dacă adevărul ieşea la iveală, spusese ea cu ochii în lacrimi, iar Lucy, într-un moment de slăbiciune, îi dăduse dreptate.

Însinea ei, după ce avusese o lungă discuţie cu avocatul lui George Martin, considera că, chiar dacă Oliver ar fi moştenit averea, în foarte scurt timp Manor House ar fi trebuit să fie vândută. Acoperişul avea nevoie de reparaţii, unele dintre ferestre necesitau şi ele atenţie, şi o întrista să se plimbe prin camerele cândva atât de elegante, văzând cum se jerpeliseră.

Era o casă prea mare pentru a fi întreţinută ca locuinţă particulară, dacă nu erai milionar, ceea ce nu se putuse spune nici pe departe despre tatăl ei.

După standardele tuturor, Dower House, casa în stil georgian, era o locuinţă foarte spaţioasă şi elegantă, şi mult, mult mai uşor de administrat. Ea însăşi, cea mai mare dintre cei trei copii ai tatălui ei, care locuise cel mai mult timp la Manor, suferea cel mai mult că pleca. Poate fiindcă lăsase în urmă de-atâta timp copilăria şi înţelegea mult prea clar

durerile de cap asociate cu Manor House.

Cea mai veche parte a casei era elizabethană, cu frumoasa faţadă albă cu negru ascunzând un labirint de pasaje şi cămăruţe întunecoase, cu podelele în pantă.

Un Martin din perioada dinastiei Stuart adăugase lambriurile şi holul mai impozant de la intrare, cu scara sa Grinling Gibbons, iar unui strămoş georgian îi rămăsese sarcina de a eclipsa complet clădirea iniţială, adăugând o aripă întreagă şi restructurând incinta astfel încât în centrul acestei aripi noi o alee elegantă pentru trăsuri să înconjoare un portic impresionant, lăsând corpul elizabethan al casei doar ca o simplă anexă a acestei frumoase noutăţi.

Acum, umezeala, infiltrându-se prin acoperişul stricat, făcea ca ipsosăria fină din sala de bal de la etaj să se acopere de mucegai, valul deteriorărilor înaintând atât de încet încât Lucy nu-şi dăduse seama decât recent, privind casa prin ochii vărului ei Saul Bradford, în ce hal ajunsese.

Realmente, Manor House era mai potrivită ca hotel sau centru de conferinţe decât ca locuinţă particulară, iar Lucy nu se îndoia, în sinea ei, că Saul avea s-o vândă cât de

curând posibil.

Îşi amintea foarte bine, după singura lui vizită la Manor, cât dispreţuise casa. Se întâlniseră numai o dată – în urmă cu peste doisprezece ani – iar întâlnirea nu fusese deloc un succes.

Îl găsise aspru şi străin, iar Saul, fără îndoială, o găsise şi el pe ea la fel de străină şi neatrăgătoare. Niciunul dintre ei nu fusese îngăduitor cu celălalt. Lucy încă nu-şi revenise din şocul provocat de moartea mamei sale, într-un accident la călărie, iar Saul, deşi ea nu ştia pe-atunci, fusese trimis la ei de mama lui ca să fie cruţat de divorţul deosebit de ostil dintre ea şi tatăl lui.

Lucy oftă adânc, strâmbându-se în sinea ei. Acum era prea târziu ca să regrete diversele umilinţe şi desconsiderări pe care i le arătase acelui băiat american neprietenos şi închis în sine, cu atâţia ani în urmă, dar îi părea rău de mai mult timp pentru ceea ce făcuse – şi nu fiindcă Saul era moştenitorul tatălui ei, ci pur şi simplu pentru că, maturizându-se, înţelesese că şi el fusese la fel de rănit şi dornic de alinări ca ea, şi o întrista faptul că se lăsase

influenţată de un om pe care acum îl recunoştea ca fiind răzbunător şi crud.

La doisprezece ani, Lucy nu-şi putuse da seama de acest lucru, ba mai mult, fusese dominată de puternica pasiune pe care o nutrea pentru vărul ei, Neville.

Totuşi, acum era prea târziu pentru regrete, dar nu şi pentru a îndrepta lucrurile, spera ea. În pofida antipatiei tatălui ei la adresa lui Saul, care părea să li se fi transmis fiului şi văduvei lui, Lucy era hotărâtă să-i acorde vărului ei american tot sprijinul de care avea nevoie.

În fond, împărţirea moştenirii n-o lipsise de nimic – ştiuse de mult că Manor House avea zilele numărate; Oliver, însă, pe care tatăl ei îl răsfăţase îngrozitor, avea dificultăţi de adaptare.

În sinea ei, Lucy presupunea că adaptarea n-avea să-i facă niciun rău. În ultimii doi ani începuse să observe semne că răsfăţul tatălui şi totala incapacitate a mamei de a impune orice formă de disciplină îl transformau, dintr-un băieţel simpatic şi sigur pe sine, într-un preadolescent antipatic şi preocupat numai de sine.

Din fericire, ţinea destul demult la fratele şi sora ei după tată pentru ca însărcinarea de a le purta de grijă să n-o împovăreze prea greu. Cu Fanny, însă, era altceva. Deşi se înţelegeau destul de bine, existau momente când Lucy era exasperată că avea o mamă vitregă care se comporta mai degrabă ca un copil complet nedescurcăreţ.

— Nu vreau să mă duc la Dower House.

Buza de jos a Tarei tremura din nou, iar în ochii căprui îi luceau lacrimi.

La înfăţişare, atâta Tara cât şi ea însăşi moşteneau ramura dinspre tată a familiei, îşi spuse Lucy, privindu-şi cu compasiune sora mai mică. Amândouă aveau ochii căprui ai neamului Martin şi un păr blond care crea un contrast frapant. Şi profilul elegant, despre care în familie se zvonea că-i aparţinuse unei Amelia Martin din secolul al optsprezecelea pe care o ceruse de soţie Prinţul Regent. Pentru că-l refuzase, familia nu primise niciun titlu de noblеţe, sau cel puţin aşa se povestea, dar Lucy nu ştia cât adevăr conţinea această legendă şi cât nu. Poate că avea să afle, dacă cerceta mai atent istoria familiei.

Cu un an şi jumătate în urmă, începuse să frunzărească hârtiile familiei, încercând să le pună într-o oarecare ordine, şi atunci îi venise pentru prima oară ideea de a scrie un roman inspirat liber din istoricul familiei sale. Acum, acel roman ameninţa să devină trei sau patru, iar în săptămâna următoare Lucy avea să se ducă la Londra pentru a discuta posibilităţile cu editorii care-şi exprimaseră interesul faţă de manuscrisul iniţial.

Avusese noroc – nu încăpea nicio îndoială; familia mamei sale avea relaţii în lumea publicistică. Vărul ei, Neville, era partener la o editură – nu cea cu care trata, însă tatăl lui o recomandase, spre marele dezgust al lui Neville; fără îndoială, acesta spera ca Lucy să cadă în nas, îşi spunea ea răutăcioasă, cunoscându-l foarte bine.

Trecuse cu mulţi ani în urmă peste pasiunea pentru vărul ei şi tot ce mai rămăsese era o prudenţă sănătoasă faţă de bărbatul în care se transformase. Ocazional, Neville se mai complăcea în câte un flirt cu ea, fără prea mare tragere de inimă – mai mult ca să vadă cât de vulnerabilă putea fi faţă de el, decât din vreun alt motiv. Neville era extrem de

infatuat şi nu-i plăcea niciodată să piardă o admiratoare. Tatăl lui şi mama ei fuseseră fraţi, iar Lucy continua să ţină mult la unchiul ei şi soţia lui.

— Tara, te rog, încetează cu gălăgia… Mă doare capul…

Protestul lui Fanny o smulse din reverie, făcând-o să-şi dea seama că acum Tara plângea de-a binelea, în timp ce Oliver, încruntat, dădea cu piciorul într-o ladă, iar Fanny îşi apăsa fruntea cu o mână firavă.

— Lucy, eu trebuie să mă întind puţin… Capul meu, bietul…

Ştiind că avea să progreseze mai repede în lipsa mamei sale vitrege, Lucy nu se opuse, zâmbind şi adresându-i câteva cuvinte compătimitoare, în timp ce scotea o batistă pentru lacrimile Tarei şi-i atrăgea atenţia lui Oliver să nu-şi facă praf pantofii.

— Haide, n-o să fie chiar atât de rău, o mângâie ea pe Tara, după ce Fanny se retrase în camera ei. O să-ţi placă la Dower House.

— Bine, da’ Harriet?

Harriet era iepşoara pony peste măsură de trupeşă a Tarei şi, un moment, Lucy se încruntă, încercând să urmărească logica surorii ei mai mici.

— Sunt sigură că şi lui Harriet o să-i placă, spuse ea. Va avea curtea aceea frumoasă, numai pentru ea.

— Da' Richard zice că n-o s-o putem ţine. Că n-ai să ţi-o poţi permite…

Richard era partenerul mai tânăr din firma de avocaţi a tatălui ei, iar Lucy se încruntă auzindu-i menţionat numele. De câteva luni, Richard îi dădea clar de înţeles că voia de la ea mai mult decât relaţiile strict civilizate pe care le aveau în prezent.

Cu numai o săptămână în urmă făcuse o referire la căsătorie, adăugând că, din moment ce George îi lăsase casa numai pe numele ei, aceasta însemna că, după ce se căsătorea, urma să aibă un cămin foarte confortabil pe care să-l împartă cu tovarăşul de viaţă.

Motivul pentru care tatăl ei îi lăsase casa era acela că nu dorea să înceapă bârfele pornind de la faptul că lăsa cea mai mare parte a banilor într-un cont pentru Oliver şi Tara,

cu beneficiile revenindu-i lui Fanny, până când copiii împlineau majoratul. Lucy nu fusese tocmai impresionată că Richard menţionase căsătoria numai când aflase ce-i lăsase tatăl ei.

Se întreba dacă Richard mai ştia şi că-i promisese tatălui ei că Fanny şi copiii urmau să poată locui la ea atâta timp cât aveau nevoie. Lui Richard nu-i plăceau copiii, şi nici Oliver şi Tara nu-l simpatizau. Oricum, nu exista nici cea mai vagă posibilitate ca Lucy să se mărite cu el. Simplu spus, pe plan sexual o lăsa rece. La fel ca majoritatea bărbaţilor. Ajunsese la înaintata vârstă de douăzeci şi cinci de ani fără să se poată lăuda cu nicio aventură pasională. Oare era vina stilului ei de viaţă, sau a genelor?

Existase o vreme, chiar înainte ca tatăl ei să se însoare cu Fanny, când încercase să guste libertatea, sugerând să-i lase singuri pe proaspeţii căsătoriţi şi să se mute la Londra, dar Fanny o implorase să rămână. Gândul de a prelua grijile casei o îngrozea. Aşa că Lucy stătuse pe loc, încercând să nu se simtă prea vinovată că ratase ocazia de a obţine o diplomă şi a-şi câştiga independenţa personală.

Bănuia că hotărârea de a încerca să scrie se născuse din înfometarea intelectuală de care suferea, iar orele pe care le petrecea singură în bibliotecă, documentându-se, fuseseră printre cele mai mulţumitoare de când renunţase la universitate.

Acum, însă, risca să piardă şi acest lucru, dacă Saul nu-i permitea să folosească în continuare biblioteca.

Îl cunoştea atât de puţin, încât nici nu ştia la ce să se aştepte. Amintirile despre el îi erau înceţoşate de animozitatea care se declanşase între ei aproape din primul moment, iar când se gândea la el şi-l imagina întotdeauna cu o expresie încruntată şi răutăcioasă.

Nu semăna deloc la înfăţişare cu cei din neamul Martin, fiind foarte brunet, cu pielea oacheşă, ochii cenuşii, nu căprui, şi un accent american care-l făcea să pară şi mai străin.

Amintindu-şi de vara aceea dezastruoasă, Lucy simţi un junghi de compasiune la adresa lui.

Bietul băiat, nu-i putuse fi deloc uşor – aruncat în mijlocul unor rude pe care nu le cunoştea, care vorbeau

altfel şi trăiau conform altor reguli. Expresia aceea încruntată, indiferenţa îndărătnică faţă de tot ceea ce avea de oferit Manor House trebuia să fi fost mai degrabă o atitudine defensivă decât una agresivă. Dar, desigur, la doisprezece ani Lucy nu putea înţelege acest lucru şi nu văzuse decât că Saul batjocorea tot ceea ce-i era scump ei, scoţându-şi mereu în evidenţă propria mentalitate americană. Superioritatea lui obraznică nu făcuse decât să-i sporească antipatia, astfel încât i se alăturase de bunăvoie lui Neville în a-l chinui.

Neville… care pe-atunci i se părea atât de rafinat şi sofisticat, atât de sus-pus şi masculin, şi totuşi făcea parte din lumea ei într-un mod incontestabil, la care intrusul american nu avea acces. Când Neville vorbea, o făcea la fel ca tatăl ei, cu accent sacadat, de şcoală publică, diferit de vorbirea tărăgănată, tipic americană, a lui Saul.

Până şi felul cum se îmbrăca Saul era diferit… străin… Şi cum îl mai chinuiseră, ea şi Neville, când se uitau la el cum călărea! Lucy fusese sarcastică aproape până la limita cruzimii şi, de-atunci, regretase profund, pentru că

ei nu-i stătea în fire să-i lovească pe alţii.

Bietul Saul. Oare el cum şi-o amintea? Mă rog, Lucy urma să aibă destule ocazii de a-şi ispăşi păcatele, după sosirea lor. Chiar dacă Neville vorbea cu dispreţ despre trecerea casei în mâini americane, ea nu-l încuraja.

Tara e oprise din plâns şi o privea cu speranţă.

— Nu vom fi prea săraci ca s-o păstrăm pe Harriet, îi spuse Lucy cu convingere. Richard s-a înşelat.

— Ai să te măriţi cu el? întrebă Oliver, cu o privire răutăcioasă.

— Nu.

Înainte de a întoarce capul, în ochii lui căprui se citi uşurarea. Oliver fusese mai apropiat de tatăl lor decât toţi ceilalţi, lucru la care Lucy nu se prea gândise înainte de a afla adevărul, şi resimţea cel mai intens absenţa unui bărbat în casă. Poate reuşea să-l convingă pe Saul să-i arate interes. Cine ştie, între timp putuse să se căsătorească şi să aibă la rândul lui copii.

În ciuda tuturor acestor gânduri voit liniştitoare, Lucy nu-şi putea înfrâna un început de teamă. Încă nu ştiau când

urma să sosească Saul, dar Lucy se pregătea meticulos să evacueze Manor House cât putea de repede. La fel de meticulos alegea şi ceea ce avea să ia cu ea – numai mobila care aparţinuse mamei ei şi nimic mai mult.

Din fericire, Dower House era mobilată, deşi cam la întâmplare, de vreme ce până nu demult fusese locuită de chiriaşi, dar mobila mamei sale avea s-o facă, fără îndoială, să arate mai intim.

Cu ajutorul doamnei Isaacs, menajera lor cu ziua, Lucy făcuse deja curăţenie prin toată casa. Aproape toate camerele aveau nevoie de decoraţiuni noi şi-şi dăduse cuvântul că avea să atace această sarcină imediat ce avea timp. Cu beneficiile conturilor pe care tatăl ei le deschisese pentru Oliver şi Tara aveau să se descurce financiar – la limită. Taxele şcolare ale lui Oliver urmau să înghită o porţiune mare din aceste fonduri, dar Fanny insistase ca fiul ei să se înscrie la şcoala pregătitoare cu începere din următorul trimestru, aşa cum planificaseră.

Aleseseră fosta şcoală a lui George Martin şi, cu toate că în sinea ei Lucy considera o extravaganţă să plătească o

sumă atât de mare anual numai pentru ca Oliver să urmeze la aceeaşi şcoală unde învăţase tatăl lui, n-o lăsase inima să i se împotrivească lui Fanny.

După părerea ei, Tara era mai inteligentă, şi se hotărâse ca, atunci când sosea vremea, şi ei să i se ofere aceleaşi posibilităţi. Din fericire, problema mai avea de aşteptat – spre deosebire de lăzile îngrămădite pe podelele sălii de bal.

Lucy şi doamna Isaacs le aduseseră acolo mai mult datorită spaţiului, iar a doua zi dimineaţă domnul Isaacs şi cei doi fii ai lor urmau să vină cu furgonul din sat şi să le transporte la Dower House.

Tablourile care nu fuseseră vândute înainte, spre a acoperi cheltuielile de înmormântare, erau acum trimise la Sotheby, pentru licitaţie, împreună cu puţinele antichităţi de valoare care mai rămăseseră.

Acum casa avea un aer pustiu şi neglijat, aproape de părăsire. Lucy habar n-avea ce putea să facă Saul cu ea. S-o vândă, cel mai probabil. Altă soluţie nu întrezărea.

Când intră în bucătărie, Lucy se strâmbă uşor. Era

singura cameră căreia n-avea să-i ducă dorul. Mare şi demodată, era întunecoasă şi echipată inadecvat, spre deosebire de bucătăria de la Dower House, pe care o amenajaseră unii dintre chiriaşi.

Tara apăru tocmai când Lucy termină de pus masa.

— Mămica zice că o doare capul, o informă ea, şi vrea să ia cina în camera ei.

Stăpânindu-şi sunetul de exasperare care-i venise pe buze, Lucy nu spuse nimic. Încerca să aibă răbdare cu Fanny, spunându-şi că în fond mama ei vitregă îşi pierduse soţul, câtă vreme ea nu pierduse decât un tată care nu-i fusese deosebit de apropiat. Îşi mai amintea şi acum durerea sfâşietoare de la moartea mamei ei, pe care o iubise cu adevărat, iar dacă Fanny simţea măcar o zecime din suferinţa prin care trecuse ea atunci, merita într-adevăr compasiunea şi răbdarea ei.

— Du-te şi spune-i lui Oliver să se spele pe mâini şi să vină la masă, da, Tara? o instrui ea pe fetiţă. Vreau ca-n seara asta să vă culcaţi amândoi devreme, pentru că mâine avem multe de făcut.

— Da. I-am şi spus lui Harriet totul despre curtea cea nouă, răspunse Tara plină de importanţă. Chiar crezi c-o să-i placă acolo, Lucy? O să-i fie dor de Cinders, nu-i aşa?

Cinders era pisica mică şi tărcată care locuia în grajdurile dărăpănate; stăpânindu-şi un zâmbet, Lucy răspunse serioasă:

— A, cred c-o putem lua şi pe Cinders cu noi.

— Dar ai spus că nu putem lua nimic care aparţine de Manor House.

Aşa era, dar în sinea ei Lucy nu-şi vedea vărul obiectând faţă de înlăturarea unei pisicuţe şi, aşa cum spusese Tara, iapa era foarte ataşată de micul animal.

— E chiar atât de groaznic, Lucy?

— Groaznic? Cine?

Întorcându-se dinspre mâncarea pe care o pregătea, Lucy o privi atentă pe fetiţă.

— Vărul tău. Cel care vine să locuiască aici.

— Doamne fereşte, cum să fie groaznic? Cine ţi-a băgat una ca asta-n cap?

Cerule! Ultimul lucru de care avea nevoie era ca fraţii

ei mai mici să-l antipatizeze pe Saul şi era cel mai bine să înăbuşe riscul încă din faşă.

— Oliver a zis, răspunse Tara cu convingere. Ştie de la Neville.

Blestemându-şi în sinea ei vărul după mamă, Lucy răspunse cu falsă nepăsare:

— A, cred că Neville glumea doar. Îţi dau cuvântul meu că Saul e un om foarte drăguţ.

Îşi încrucişă degetele la spate. Faţa încruntată a Tarei se destinse.

— Şi n-o să mi-o ia pe Harriet?

— În niciun caz. Şi-acum, du-te şi spune-i lui Oliver să coboare la masă.

Capitolul 2

Mai trecură încă trei zile agitate până să se poată muta definitiv la Dower House, iar acum, privind sala de bal goală, Lucy reflecta că-n viaţa ei nu se simţise mai obosită.

Fanny alternase între accese de plâns, perioade petrecute închisă în dormitorul ei şi o dorinţă aproape frenetică de a-şi avea copiii lângă ea.

Amândoi erau tulburaţi de comportamentul pe jumătate isteric al mamei lor, în special Tara, dar acum, când plecaseră în sfârşit de la Manor House, Lucy spera ca Fanny să înceapă să-şi revină.

O cuprinse o melancolie ciudată, în timp ce umbla prin camerele familiare, oprindu-se din când în când ca să atingă câte o mobilă. Iubea vechea casă, dar nu simţea nicio dorinţă posesivă de a locui în ea. La urma urmei, crescuse ştiind că era destinată altcuiva şi niciodată n-avea să-i aparţină. Gura i se arcui într-un mic zâmbet când îşi aminti că Neville fusese mai necăjit decât ea când tatăl ei le

explicase scurt amândurora despre ce era vorba.

Aceasta se întâmplase cu un an înaintea vizitei lui Saul. Până atunci, Neville susţinuse întotdeauna că, la maturitate, era hotărât s-o ia pe Lucy de soţie. Încă de mic, Neville ştiuse să observe marile şanse, îşi spuse ea, amuzată răutăcios de faptul că se lăsase amăgită de superficialitatea vărului ei.

Cât timp mai era până la sosirea lui Saul? Un fior familiar de tensiune îi străbătu spasmodic stomacul, iar Lucy şi-l alungă, nemulţumită. De ce-i era teamă? În fond, dreptul ei de proprietate asupra Casei Dower era asigurat şi, chiar dacă ar fi vrut, Saul n-ar fi putut s-o scoată de-acolo. Dar de ce s-o fi dorit? Faptul că nu se înţeleseseră bine în copilărie nu-i putea influenţa atitudinea faţă de ea acum… nu?

Era deconcertant să-şi dea seama cât de puţin ştia despre el. Mătuşa ei, mama lui, plecase de-acasă imediat după război, ca să se mărite cu un american – împotriva voinţei părinţilor, după cum îi spusese mama ei o dată, când Lucy îi ceruse informaţii despre mătuşa care locuia atât de

departe.

Despre tatăl lui Saul ştia foarte puţin, numai că soţia divorţase de el. I de păruse stânjenitor faptul că tatăl ei nu făcuse nicio încercare pentru a scăpa de nepotul care-i succedase dar, cunoscându-l, îşi dădea seama că, probabil, sperase până la sfârşit să poată preveni, cumva, inevitabilul, lăsându-i Manor House moştenire lui Oliver.

În felul lui, tatăl ei fusese la fel de aiurit ca Fanny. Acum, însă, era prea târziu ca să-i mai regrete omisiunile. Chiar şi în ochii ei deprinşi s-o vadă, casa se depreciase. Spera ca Saul să nu aştepte prea mult de la moştenirea lui. Îşi amintea că nu-şi permisese să se arate peste măsură de impresionat cu ocazia acelei singure vizite, ignorând cu înverşunare toate laudele ei înzorzonate despre scări secrete şi camere bântuite de fantome.

Trecând prin dreptul oglinzii aurite de deasupra şemineului din salon, văzu că faţa-i era mânjită de praf, cu părul zbârlit în jur. Mâinile şi hainele-i erau şi ele murdare. Trebuia să facă o baie. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut acolo, decât să încuie uşile. A doua zi, ea şi doamna Isaacs

puteau începe curăţenia.

În timp ce ieşea în curtea din spatele casei, îşi aminti că promisese să-i dea de mâncare lui Harriet, care încă se mai afla în grajd. Fuseseră prea ocupaţi ca s-o ducă la Dower House. Slavă Domnului că era vară şi aveau timp să-i construiască un grajd nou, înainte de sosirea iernii.

Când Lucy deschise uşa, iepşoara cea dolofană necheză o urare de bun-venit, în timp ce Cinders începea să se gudure sinuos pe lângă gleznele ei. Îi puse repede mâncarea şi porni neconsolată înapoi spre Dower House.

* * *

A doua zi dimineaţă, Lucy se trezi devreme, tulburată de formele nefamiliare pe care le aruncau razele soarelui pe faţa ei. Buimacă, deschise ochii, apoi se strâmbă, străbătută de un junghi prin muşchii înţepeniţi. Cel puţin aici, în Dower House, nu trebuia să dea deşteptarea unui aragaz morocănos înainte de a putea lua micul dejun.

Era prea devreme ca să-i trezească pe ceilalţi şi, după

ce făcu duş şi coborî la parter, Lucy constată că nefamiliara singurătate îi plăcea. Bucătăria, atât de aerisită şi bine echipată după cea de la Manor House, îi ridică uşor moralul, şi în timp ce sorbea din cafeaua ierbinte şi aromată îşi revăzu planurile pentru acea zi. Stabilise să se întâlnească la Manor cu doamna Isaacs, la ora nouă, ceea ce însemna că Fanny trebuia să le pregătească micul dejun copiilor. Alungându-şi sentimentul vag de vinovăţie, Lucy îşi reaminti că, la urma urmei, Fanny era mama lor.

* * *

Pe la ora unsprezece, tricoul şi blugii curaţi cu care se îmbrăcase Lucy erau mânjiţi de praf. Pielea-i era încinsă şi asudată şi o durea tot trupul.

— Aş zice să facem o pauză, îi propuse ea doamnei Isaacs.

— Bună idee. Mă duc jos să fac două ceaiuri.

Doamna Isaacs plecase cam de cinci minute, când Lucy auzi o maşină. Sunetul neaşteptat o atrase la fereastră.

Era un B.M.W. Mare, care se oprise chiar în faţa casei. Un tremur nervos îi străbătu stomacul când văzu un bărbat înalt şi brunet ieşind de la volan.

Saul! Ciudat, că-l recunoştea atât de repede, când săptămâni de zile încercase fără succes să-şi amintească trăsăturile lui din copilărie.

Purta un costum gri subţire şi părea să arate mai degrabă european decât american; era destul de oacheş ca să treacă drept italian, deşi era cam prea înalt.

În timp ce privea, Lucy o văzu pe Tara apărând de după colţul casei, cu Harriet de dârlogi. Fetiţa îi vorbea cu seriozitate iepei, care părea nepăsătoare faţă de încercările stăpânei sale de a o face să se grăbească. De fapt, Harriet părea mai interesată de iarba suculentă de lângă alee decât de comenzile Tarei.

Lucy îl văzu pe Saul pornind prudent spre fetiţă, cu chipul mai îmblânzit decât la coborârea din maşină.

Tara încremenise la vederea lui, strângând disperată în mână frâul lui Harriet. Amuzată, Lucy privi cum încercările lui Saul de a se împrieteni erau respinse, dar

începu să se alarmeze când îşi dădu seama că Tara izbucnise în plâns. Ce Dumnezeu îi spusese Saul?

Coborî în fugă şi ieşi pe alee, tocmai la timp pentru a o auzi pe Tara strigând printre lacrimi:

— Da' chiar eşti groaznic! Eşti groaznic rău de tot!

Saul apucase căpăstrul lui Harriet, iar Tara încerca disperată să i-l smulgă din mână.

Când văzu expresia lui Saul schimbându-se, Lucy îşi muşcă buza. Acum, cu amuzamentul pierit din ochi, arăta rece şi străin.

Nici el şi nici Tara n-o observară până când strigă sever:

— Ajunge, Tara!

Când întâlniră privirea lui Lucy, ochii fetiţei se umplură iar de lacrimi.

— Păi da' aşa e! insistă ea încăpăţânată. Ai spus că-i drăguţ, da' nu-i!

Saul o privi şi el, iar Lucy simţi că se înroşea toată, dându-şi seama cum arăta, cu faţa murdară de praf şi complet nefardată, şi părul nepieptănat şi încâlcit.

— Saul! Ce bine-mi pare că te văd!

Ignorând-o un moment pe Tara, îşi impuse să afişeze zâmbetul calm şi sigur de sine pe care şi-l studiase, dar acesta i se şterse repede când îşi dădu seama că Saul nu-i zâmbea, având ochii la fel de reci şi cenuşii ca Marea Nordului. O măsură cu privirea, apoi, fără o vorbă, se întoarse din nou spre Tara.

— De fapt nu încercam să-ţi iau căluţul, să ştii, îi spuse el. Voiam doar să ne împrietenim, atâta tot. E prea mic pentru mine, dar îmi aminteşte de unul pe care l-am avut în copilărie.

În mod uluitor, Tara se opri din plâns, privindu-l cu ochi mari în timp ce şoptea:

— Chiar…?

— Mhm. Locuia la ferma unchiului meu, unde-mi petreceam vacanţele.

Glasul lui nu-şi pierduse accentul moale şi tărăgănat pe care Lucy şi-l amintea atât de bine. Ce i-o fi apucat, pe ea şi Neville, să-şi râdă de el. Era blând şi plăcut la auz, făcând-o acum să simtă un junghi de remuşcare pentru felul

prostesc cum îi căutase gâlceavă lui Saul. Instinctiv, recunoştea că i-ar fi fost un aliat mult mai de nădejde decât Neville, că ar fi putut chiar să-i ofere un sprijin în lunile acelea dificile de după moartea mamei ei.

Iritată pe sine însăşi pentru că se lăsa influenţată de emoţii, interveni, cu sufletul la gură:

— Sunt sigură că Saul n-o să se supere dacă o iei pe Harriet, Tara…

— De ce m-aş supăra? o întrerupse el vorbind la fel de rar şi tărăgănat. În fond, deja aţi luat naibii aproape totul. Ce mai contează un pony?

Felul cum o privea, dispreţul ironic din glasul lui, o făcură să amuţească, descumpănită.

Nu de aşteptase deloc la aşa ceva, la acea mănuşă aruncată la picioarele ei. Dar ce Dumnezeu i-ar fi putut spune, ca să se apere?

Aruncă o privire spre Tara.

— Du-o pe Harriet în padoc, Tara, şi spune-i mamei tale că a venit Saul.

Apoi se întoarse spre noul sosit.

— Nu te aşteptam atât de repede şi mă tem că încă mai e o dezordine îngrozitoare. Totuşi, ne-ar face mare plăcere să iei masa cu noi.

— Auzi, auzi… cum te-ai schimbat! comentă el, cu acelaşi sarcasm caustic. Sau… chiar te-oi fi schimbat? Cu siguranţă, ai deprins pe parcurs bunele maniere, Lucy. Acum doisprezece ani, în niciun caz nu le aveai.

Cinismul lui usturător o făcu să răspundă cu aprindere:

— Acum doisprezece ani eram încă un copil, Saul… Şi, mai mult de-atât, tocmai îmi pierdusem mama.

Când văzu cum i se înăspreau ochii, Lucy îşi muşcă buza, furioasă că se lăsase provocată atât de uşor. Ce Dumnezeu se întâmplase cu toate bunele ei intenţii de a-i întinde ramura de măslin?

Întorcând capul pentru a-şi ascunde roşeaţa din obraji, îşi reproşă în sinea ei senzaţiile care o cuprindeau. Adevărul era că făcuse prostia de a se aştepta la o versiune maturizată a băiatului pe care şi-l amintea, dar în faţa ei stătea un bărbat ce nu părea să mai aibă nimic în comun, decât

numele, cu adolescentul de odinioară.

— Vreau să iei masa cu noi, îi întrerupse Tara, privind spre el. Ca să-mi povesteşti despre calul tău. Cum îl chema?

— Mustard.

Din cine ştie ce motiv, zâmbetul pe care Saul i-l adresă Tarei o făcu pe Lucy să se simtă dureros de exclusă şi lezată.

— Sigur nu e nicio problemă?

Acum o privea pe ea, cu ochii la fel de reci, studiindu-i netulburat formele trupului pe sub blugii vechi şi tricoul sumar. În sufletul lui Lucy se învăpăie o furie arzătoare, făcându-i gura să se înăsprească, în timp ce se întorcea în altă parte. Căutând să se controleze, îşi reaminti că Saul avea motive întemeiate s-o duşmănească; în fond, o judeca în comparaţie cu fata de doisprezece ani din trecut, iar Lucy nu-l putea condamna pentru că-i căuta ştirbituri în armură. Însă chiar şi aşa, o durea în chip straniu faptul că se uita la ea astfel, nesocotind legătura de rudenie dintre ei, cu un dispreţ sexual pe care ea îl găsea teribil de înjositor.

Cu un zâmbet forţat, ignorând expresia cu care o

privea, îi spuse calmă:

— Nu e nicio problemă. Masa va fi gata cam peste o oră, dar dacă vrei, am să te prezint doamnei Isaacs înainte de a pleca. Tocmai începuserăm să facem puţină curăţenie.

Îi zări expresia surprinsă din ochi, înainte ca Saul să şi-o reprime, şi deodată i se păru că semăna mai mult cu băiatul pe care-l ţinea minte.

— Un rol cam înjositor pentru tine, nu-i aşa? Să faci curăţenie? Sau sperai să mai şterpeleşti câte ceva?

Auzindu-i dispreţul din glas, o înghiţi un sentiment de disperare. Cum putuse crede că era de ajuns să-i întindă mâna ca să şteargă trecutul? O fi lăsat Saul în urmă agresivitatea stângace pe care şi-o amintea, dar în locul ei apăruse ceva mult mai ucigător: o duritate rece care o avertiza că, în ochii lui, îi era mai degrabă duşmancă decât prietenă.

— Dacă te referi la proprietate, răspunse ea calmă, tatăl meu a avut dreptul să vândă tot ce-a vândut.

N-avea de gând să adauge că, în sinea ei, nu fusese de acord cu acţiunile tatălui său, dar adăugă pe un ton

semnificativ, fără să ridice tonul:

— În fond, avea anumite responsabilităţi.

Saul o privi pe Tara, apoi, la fel de încet, îi spuse lui Lucy:

— În ultimele câteva luni de viaţă, tatăl tău a câştigat aproape două mii de lire sterline din vânzarea tuturor obiectelor neangajate – o grămadă de bani, ca să întreţină o văduvă şi un copil… Sau vrei să spui că şi tu eşti inclusă în responsabilităţile tale? Nu ţi-a vorbit nimeni, niciodată, despre plăcerea de a te întreţine singură, Lucy?

Lucy simţi că-i ardeau obrajii, însă chiar dacă Tara nu s-ar fi uitat la ea, tot n-ar fi găsit niciun argument onorabil ca să se apere. Cum i-ar fi putut spune că-i promisese tatălui ei să păstreze familia unită, având grijă nu numai de copii, ci şi de Fanny?

— Te duc s-o cunoşti pe doamna Isaacs.

Îi zări străfulgerarea de nemulţumire din ochi, în urma refuzului ei de a răspunde la provocare, însă ce altceva ar fi putut să facă? Nu-şi dăduse seama cât de revoltat era Saul din cauza faptelor tatălui ei, dar nu putea face nimic fără a

trăda secretul paternităţii lui Oliver.

Menţinu o distanţă rece în timp ce i-l prezentă doamnei Isaacs, ezitând înainte de a se oferi să-l conducă într-un tur al casei. Doamna Isaacs era o fiinţă caldă, dar teribil de bârfitoare, iar Lucy nu voia să se ducă vestea-n sat că între ea şi Saul existau animozităţi.

— Cred că-mi amintesc destul de bine locurile. Şi am într-adevăr anumite planuri, aşa că nu cred că merită efortul. Totuşi, îţi mulţumesc pentru intenţie.

O concedia, îşi spuse iritată Lucy; dădea clar de înţeles că n-avea niciun chef de compania ei – şi nici de prezenţa ei în casa care acum îi aparţinea lui.

— Atunci, ne vedem la masă.

Oricât ar fi încercat, nu-şi putea stăpâni rigiditatea din voce, şi când Saul înclină din cap a încuviinţare Lucy socoti că avea toate motivele să zâmbească victorios şi batjocoritor.

Aşa cum se aşteptase, când ajunse înapoi la Dower House Fanny era încă în pat. Se întrebă de mâncaseră copiii la micul dejun.

Ascunzându-şi exasperarea, Lucy urcă s-o anunţe despre sosirea vizitatorului.

— Cum e?

— Înalt, brunet şi chipeş, răspunse acid Lucy, după care îşi dădu seama că într-adevăr aşa era; mai mult decât atât, emana o putere masculină pe care ea o găsea nefiresc de atrăgătoare.

Atrăgătoare? Prostii! Se lăsa afectată de faptul că responsabilitatea pentru Fanny şi copii îi împovăra atât de greu umerii.

— Va trebui să-l cunoşti, mai devreme sau mai târziu, îi reaminti ea mamei sale vitrege. Nu e bine ca oamenii să înceapă să vorbească.

Era un şiretlic abil, care-o făcu pe mama ei vitregă să se încrunte, neliniştită.

— Cum Dumnezeu îi vom da de mâncare, Lucy? întrebă ea. Ştii, americanii ăştia sunt obişnuiţi să mănânce bine.

— Aşa va şi mânca, răspunse scurt Lucy. Avem sparanghel din grădină, somon proaspăt, fragi şi frişcă.

Primiseră somonul în dar de la un vecin, un colonel în retragere care fusese prieten apropiat cu tatăl ei şi locuia acum singur.

— Cred că somonul e de la Tom Bishop, nu?

Fanny clătină din cap.

— Bietul om. Ştii, zău că ar trebui să se recăsătorească, Lucy… Trăieşte singur-singurel în casa aceea uriaşă, petrecându-şi tot timpul la pescuit…

* * *

La ora unu punct, Saul ciocăni la uşa din faţă. Lucy, care lucrase încontinuu din momentul când intrase în casă, se opri în antreu, apoi o chemă pe Tara ca să-i deschidă.

— Du-l în salon, s-o cunoască pe mama ta, o instrui ea, apoi cheamă-l jos şi pe Oliver.

Oliver era în dormitor, unde-şi punea lucrurile în ordine.

Fusese atât de ocupată încât nu avusese timp nici măcar să se schimbe, dar acum, din bucătărie, unde verifica

sosul uşor pe care-l preparase pentru somon, auzi uşa salonului şi-şi spuse că putea da o fugă până la etaj, ca să se aranjeze.

Garderoba ei nu era tocmai doldora de haine la ultima modă, întrucât avea un stil de viaţă care nu necesita aşa ceva, dar puţinele articole pe care le avea erau de calitate, selecţionate cu grijă şi bine îngrijite. Înainte de a muri, mama ei remarcase o dată, aprobator, că Lucy moştenise de la ea simţul culorii şi al designului, iar rochia pe care o alese în grabă, din mătase în tonuri pastel discrete, plisată din talie, era atât elegantă, cât şi feminină.

Materialul roz ca piersica, fin şi cu modele gri şi albastre, îi accentua bronzul, făcându-i părul să pară mai strălucitor şi ochii mai închişi la culoare.

Nu avea timp să-şi bată capul cu machiajul, aşa că, după ce-şi dădu repede cu peria prin părul lung până la umeri, încălţă o pereche de sandale cu tocuri înalte şi ieşi grăbită din cameră, aproape ciocnindu-se cu Oliver în capul scării.

Băiatul arăta apăsător de bosumflat, observă ea cu

inima frântă. Avea o expresie atât de asemănătoare cu a tatălui său, încât Lucy se miră că nu-şi dăduse niciodată seama care era adevărul.

— Ce s-a întâmplat?

Oliver o privi încruntat.

— Nu vreau să mănânc… Şi nu vreau să stau de vorbă cu el… Nu vreau să vină aici, Lucy.

— N-oi fi vrând tu, dar acum a venit şi are tot dreptul să stea aici, spuse ea pe un ton cât se putea de firesc. Oliver, înţeleg ce simţi, dar trebuie să-ncerci să-ţi dai seama şi cum se simte el. Doar nu vrei să creadă toată lumea că-l invidiezi pentru că a moştenit Manor House, nu?

Băiatul clătină încet din cap.

— Mai bine nu…

— Perfect. Şi-acum, vino jos să mănânci. Avem somon. Colonelul ni l-a dat.

— Serios? se lumină Oliver la faţă. Ce rău îmi pare că n-am fost aici când a venit! Mi-ar mai fi povestit despre război.

Lucy râse, uşurată să vadă că băiatul se înseninase.

— Ei, vei avea multe alte ocazii de a sta de vorbă cu el, sunt sigură.

Intenţionat, nu-l lăsă să intre singur în salon, împingându-l uşurel în faţa ei când deschise uşa.

Fanny stătea într-un fotoliu, cu faţa spre glasvand, iar Saul, spre uimirea lui Lucy, stătea în picioare alături, cu un braţ petrecut pe după umerii Tarei, în timp ce se uitau cu toţii la ceva pus pe genunchiul lui Fanny.

— A, ai venit, Lucy dragă… constată Fanny, cam fâstâcită. Tocmai îi arătam lui Saul fotografiile de la nunta noastră. Ia uite ce drăguţ arăţi! Rareori te vedem în rochie. Pentru tine trebuie s-o fi făcut, Saul.

Îi zâmbi cu sfială, roşind puţin, pe când Lucy fierbea în sinea ei. Ştia că mama ei vitregă era complet inocentă, dat totuşi o irita ideea ca Saul să creadă că se îmbrăcase cu rochia anume pentru el.

— Ei, doar nu mă puteam aşeza la masă, ca să mănânc, în hainele de lucru, se mulţumi ea să răspundă, deşi era conştientă de expresia batjocoritoare cu care o scrutau ochii lui Saul în timp ce traversa încăperea împreună cu

Oliver, pentru a i-l prezenta tânărului.

Avu plăcerea să vadă că, în loc de a-l trata cu condescendenţă, Saul îi strânse băiatului mâna, grav şi serios, ca şi cum ar fi fost cu adevărat singurul bărbat din casă. Oliver se relaxă vizibil, iar Lucy oftă uşurată în sinea ei.

— Iubito, cred că ar fi timpul să mergem în sufragerie, la masă, propuse Fanny. Vrei să serveşti tu?

Bucuroasă că Fanny îşi revenise din depresie, Lucy acceptă de bunăvoie, lăsându-i pe ceilalţi să treacă în sufragerie în timp ce ea se grăbea spre bucătărie.

Când intră cu sparanghelul, toţi se aşezaseră.

Mobila din acea cameră fusese a mamei sale şi, dacă scaunele Sheraton eram cam zgâriate şi roase, cel puţin îşi păstraseră o eleganţă incontestabilă.

— Sparanghel… o mâncare tipic englezească, remarcă Saul în timp ce Lucy îl servea. E de-aici?

— Din grădina Casei Dower, da, confirmă ea, ca să fie clar că sparanghelul nu provenea de la Manor. De fapt, grădina de zarzavaturi de lângă Dower House era mai bine

plantată şi îngrijită – rămasă de la un chiriaş care fusese grădinar.

Lucy avu satisfacţia de a-l vedea pe Saul înroşindu-se uşor, în timp ce-i asimila precizarea.

— Lucy, zău aşa, o dojeni Fanny. Nu e cazul. Sunt sigură că pe Saul nu l-ar fi deranjat cu nimic dacă sparanghelul era de la Manor House.

Zâmbetul pe care i-l adresă tânărului era cel folosit întotdeauna cu bune rezultate asupra soţului ei, iar Lucy, observând reacţia lui Saul, se întrebă cam abătută dacă n-ar fi fost bine să folosească şi ea unele tactici feminine.

Saul nu-i zâmbise niciodată aşa. Niciodată nu-i zâmbise, în niciun fel.

— E cu adevărat delicios.

O privea pe Fanny, care se înroşi cu modestie dar nu spuse nimic.

Oliver, aşezat lângă Lucy, se încruntă cu privirea spre cei doi, apoi spuse:

— Nu mămica l-a gătit – aici numai Lucy găteşte.

Lucy fu conştientă că Saul se uita la ea, dar refuză

să-l privească, concentrându-se asupra mâncării până simţi că ochii lui îşi schimbau direcţia.

Fanny se cam încruntase, nemulţumită de comentariul fiului ei.

— Biata Lucy, are atâtea pe cap, îi spuse ea lui Saul, cu un uşor zâmbet spre fiica ei vitregă. Mă tem că nenorocirea m-a doborât atât de tare încât n-am mai fost bună de nimic.

Un moment, Lucy îşi înfrână dorinţa de a-i aminti mamei sale vitrege că niciodată, încă de când se căsătorise cu George, nu manifestase nici cel mai vag interes pentru a gospodări Manor House, dar îşi spuse că o nedreptăţea. Fanny era Fanny şi nimic mai mult.

— Mă duc să aduc felul doi, anunţă ea calmă, strângând repede farfuriile.

Saul ajunse la uşă înaintea ei, atingându-i trupul cu antebraţul în timp ce întindea mâna să i-o deschidă.

Un fior ciudat o străbătu, atât de neaşteptat încât era aproape şocant, iar Lucy tresări ca şi cum i-ar fi fript pielea.

— Am dreptate să cred că am recunoscut garnitura

Sheraton?

Nimeni nu l-ar fi putut auzi, pentru că Saul stătea cu spatele spre cei din cameră, iar Lucy aproape ieşise.

— Da, confirmă ea scurt. A fost a mamei mele, care mi-a lăsat-o prin testament mie.

Poftim! N-avea decât să creadă ce voia!

Restul mesei trecu mult prea încet pentru Lucy. Era conştientă că Saul şi Fanny conversau, dar nu încerca să participe la discuţie. Saul lăudă somonul şi sosul, privind-o pe ea de astă dată, însă Lucy nu-i răspunse. Comentariul lui despre mobilă continua s-o doară…S-o „doară”? De ce să se simtă îndurerată? Era mai degrabă furioasă.

— Îl mai vedeţi pe Neville des, în ultima vreme?

Întrebarea neaşteptată o luă prin surprindere şi, amintindu-şi cum se purtaseră cu el în vara aceea ea şi Neville, se înroşi puţin lafaţă.

— A, Neville ne vizitează cu regularitate, răspunse Fanny în locul ei, cu un zâmbet tachinant. Deşi ea nu recunoaşte, bănuiesc că Lucy are o slăbiciune pentru el. Desigur, e un tânăr foarte simpatic, cu atât mai mult de când

a luat locul tatălui său în afaceri. Ştiai despre relaţiile lui cu compania lui Holker, editura? A ajutat-o foarte mult pe Lucy pentru cartea ei – nu-i aşa, scumpo?

Lucy simţi că i se năruiau toate speranţele. Era foarte uşor să ghicească la ce concluzii ajunsese Saul, după spiciul tembel al lui Fanny.

— Unchiul meu mi-a recomandat editura Bennett, nu Neville, îi reaminti ea mamei sale vitrege. Pe Neville nu-l mai vedem atât de des ca pe vremuri, adăugă, privind direct spre Saul, dar mai trece pe la noi din când în când.

Saul îi ignoră ultimele cuvinte, pentru a comenta cu o admiraţie de care Lucy nu se îndoia că era prefăcută:

— Deci, scrii o carte? Sunt foarte impresionat, Lucy. Despre ce e vorba în ea?

Ca şi cum ar fi simţit şi el ironia ascunsă sub aparenta bunăvoinţă a acestor cuvinte, Oliver răspunse în locul ei:

— E despre familia Martin… Iar Lucy stă şi citeşte în bibliotecă ore întregi. Va fi o carte foarte bună, când o s-o termine.

Fanny râse cu indulgenţă.

— Ei, haide, Oliver dragă. Ţine foarte mult la Lucy, adăugă ea spre Saul, peste capul băiatului. Uneori, sunt de-a dreptul geloasă. Dar, desigur, copiii au petrecut foarte mult timp cu ea, în ultima vreme. Şi-apoi, acum locuim aici… în casa ei.

Pe neaşteptate se lăsă tăcerea, în timp ce Lucy îşi privea mama vitregă fără să-i vină a crede. Oare Fanny era nemulţumită că Dower House îi revenise ei?

Se încruntă, şocată de acest gând, pe care se grăbi să şi-l alunge. Numai prezenţa lui Saul era de vină că-i veneau asemenea idei nedrepte.

— Mai vorbeşte-mi despre cartea asta a ta.

Cererea lui Saul o luă pe nepregătite, făcând-o să-l privească uşor încruntată.

— Nu sunt prea multe de spus. A terminat ciorna primului volum şi urmează să mă duc la Londra săptămâna viitoare, ca să discut cu editorii.

— Hmm… Şi ce anume e? O istorie a familiei Martin?

— Nu… nu tocmai, deşi am folosit jurnalele şi alte

hârtii de familie ca fundal. E o proză de ficţiune, nu una documentară, dar cu ajutorul documentelor familiale i-am putut construi un context foarte veridic.

Saul o privea cu o expresie ciudată, iar Lucy îşi dădu seama, cu oarecare întârziere, că obişnuitul ei entuziasm faţă de acel proiect o făcuse să se dea de gol. Infiltrându-şi în voce o parte din răceala dinainte, adăugă:

— Desigur, dacă nu eşti de acord să folosesc în continuare biblioteca de la Manor House, voi înţelege.

— Ce mărinimoasă eşti.

Tonul lui sec o făcu să roşească, dându-şi seama cum tonul rece pe care i se adresase putuse fi intrepretat ca fiind trufaş şi dispreţuitor.

Îi mai aminti şi cum ea şi Neville îşi bătuseră joc de accentul american al lui Saul, atât de diferit de propriul lor accent britanic. Ce prostie, să creadă că ar fi putut şterge atât de uşor greşelile din trecut! Acum îi era clar că Saul n-avea pentru ea decât dispreţ şi, fără îndoială, i-ar fi râs în faţă dacă încerca să-şi prezinte scuzele.

Una peste alta, fu foarte bucuroasă când Saul se

ridică, spunând că trebuia să plece.

— Am întâlnire cu avocaţii, în Winchester; se pare că mai sunt unele detalii de rezolva.

Când ieşi, îi zâmbi lui Fanny, nu ei, iar Lucy fu uimită să constate cât de mult o durea acest lucru.

Capitolul 3

În restul săptămânii, Lucy avu grijă să nu se apropie de casa principală şi astfel, spre mulţumirea ei, reuşi să nu-l vadă deloc pe Saul.

Tara îl văzuse, însă, şi părea să-l adore ca pe un erou. George Martin nu fusese genul de om care să-şi cultive relaţiile cu fiicele lui, iar sentimentul de deznădejde care o cuprindea ori de câte ori Tara îşi strecura prin conversaţii câte un „Saul a zis…” era extrem de tulburător. Doar n-o fi fost geloasă!? Pentru ce ar fi fost? Pentru că Tara părea să-i transfere lui Saul o parte din dependenţa pe care o avusese faţă de ea? Sau fiindcă fetiţa găsise, în siguranţa lui masculină, un refugiu la care şi ea jinduise întotdeauna în taină, fiindu-i refuzat? îi era imposibil să găsească vreun răspuns.

Saul locuia în Manor House de cinci zile, când Fanny anunţă că urma să plece până la Winchester.

Lucy ridică privirea peste ceaşca de cafea. Copiii îşi

terminaseră micul dejun şi se jucau afară.

— Vrei să iei maşina mea?

Fanny clătină din cap.

— Nu, nu e nevoie. Mă duce Saul.

Încet, Lucy îşi coborî ceaşca, privind-o cu o atenţie nejustificată. Din câte ştia ea, Saul nu mai trecuse pe la Dower House, după acea primă vizită, ceea ce însemna că Fanny se dusese la el. Dar fără să-i spună ei…?

Era o prostie să se simtă lezată, şi totuşi, n-avea ce face. Ea şi Fanny se înţeleseseră întotdeauna bine, în pofida temperamentelor lor atât de diferite, şi nici într-o mie de ani nu şi-ar fi putut-o imagina pe Fanny înşelând-o cu deliberare.

— Voiam să discut cu el despre conturile copiilor.

Ca prin ceaţă, Lucy îşi dădu seama pe ce ton defensiv vorbea mama ei vitregă.

— În fond, Saul e acum capul familiei, Lucy.

Capul familiei? Ce Dumnezeu voia să spună? Lucy ştia cât de zăpăcită putea fi Fanny dar, cu siguranţă, nu putea crede că Saul le datora o asemenea responsabilitate!

— A fost foarte bun şi înţelegător, continuă Fanny. Şi mă duce la domnul Patterson, ca să-mi explice toate amănuntele.

— Dar, Fanny, ni le-a mai explicat o dată.

Philip Patterson era avocatul familiei şi venise în vizită cu mai multe ocazii, chiar înaintea morţii lui George Martin şi imediat după aceea, pentru a le explica amănunţit detaliile testamentului şi ale fondurilor pe care le înfiinţase pentru Oliver şi Tara.

— Da, dar a vorbit cu tine, nu cu mine, spuse Fanny cu încăpăţânare.

Lucy se încruntă.

— Bine, Fanny, dar şi tu erai de faţă…

De cealaltă parte a mesei, Fanny ridică din umeri, nervoasă.

— Ei, eram eu de faţă… Dar n-am înţeles nimic. Eram atât de tulburată din cauza morţii tatălui tău…

Urmă un scurt interval de tăcere, în care Lucy încercă să-şi asimileze sentimentul de înstrăinare, apoi Fanny spuse sfidător:

— Ştiu că nu-ţi place Saul, Lucy, şi că eşti nemulţumită pentru că a luat locul tatălui tău, dar asta nu înseamnă că şi noi, ceilalţi, trebuie să-ţi împărtăşim sentimentele.

Nedreptatea acestei critici o ustură dureros pe Lucy. Un moment, crezu că avea să izbucnească în lacrimi. O afecta direcţia neaşteptată din care primise lovitura, mai degrabă decât forţa acesteia, îşi spuse ea în timp ce încerca să-şi alunge deznădejdea sumbră care o învăluia. Iar Fanny se înşela: nu-l antipatiza pe Saul.

— Noroc că Saul ştie ce simţi pentru el. Mi-a spus că te-a găsit foarte ostilă, în vara aceea când a venit aici. I-am explicat că era foarte firesc… tu fiind conştientă că nu puteai moşteni ceea ce-i revenea lui. Aveai toate motivele să-l duşmăneşti.

Lucy deschise gura, apoi o închise repede la loc, stăpânindu-şi tendinţa de a nega cu aprindere. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de furioasă. Cum îndrăznea Fanny să facă asemenea presupuneri nechibzuite despre sentimentele şi faptele ei – şi chiar mai rău, cum îşi

permitea să i le spună lui Saul, ca şi cum ar fi fost confirmate?! Trecu mult timp până să se poată controla suficient pentru a spune, calmă:

— Te înşeli amarnic, Fanny. Nici nu-l duşmănesc şi nici nu-l antipatizez pe Saul.

Ar fi vrut să-i explice mamei sale vitrege cât de vinovată se simţea pentru cele din trecut, dar îi era imposibil să-şi găsească cuvintele, ai ales acum, când încă mai avea un not în gât din cauza furiei.

* * *

Peste o oră, când sosi Saul, Lucy află că şi copiii plecau la Winchester.

Îi auzi din camera ei cum alergau trântind uşile, după care urmă zgomotul maşinii lui Saul, îndepărtându-se.

În timp ce stătea la fereastră, privind maşina care se îndepărta pe alee, o cuprinse din nou o tristeţe profundă. Putea fi oare o reacţie tardivă faţă de moartea tatălui ei? În acea perioadă, fusese aproape prea ocupată pentru a mai

avea timp să plângă. Şi apoi urmaşe şocul descoperirii că Oliver…

Dacă cineva avea motive să-l duşmănească pe Saul, Oliver ar fi trebuit să fie acela – dar, în fond, de ce ar fi făcut-o? Tatăl ei îi lăsase o avere însemnată, câtă vreme moştenirea lui Saul aducea mai multe complicaţii decât avantaje.

Cerul se cam înnorase şi, pe la prânz, începu să plouă. Lucy îşi petrecu după-amiaza în confortabilul salon unde-şi amenajase propriul ei cabinet, cosând etichete pe pe hainele noi de şcoală ale lui Oliver.

La patru şi jumătate auzi maşina şi, cu toate că se încordă din tot trupul, vibrând ca şi cum cineva i-ar fi atins un nerv, nu schiţă niciun gest de a se ridica.

Uşa camerei se deschise, iar Lucy, compunându-şi un zâmbet calm, întoarse capul într-acolo.

Dar nu erau copiii sau Fanny, ci Saul. Lucy avu senzaţia că faţa-i era acoperită cu o pojghiţă de gheaţă gata să se crape, în timp ce un tremur violent îi străbătea toţi muşchii.

Saul se opri un moment în uşă, iar inima lui Lucy începu să bată şi mai tare.

— Te-am speriat. Îmi pare rău. Fanny m-a rugat să trec pe la tine, în drum, ca să te-anunţ că ea şi copiii se întorc abia după cină. S-au întâlnit la Winchester cu un vechi prieten al tatălui tău, colonelul Bishop, care i-a înviat să ia cina cu el.

— Îţi mulţumesc… eu…

Îşi simţea limba ţeapănă şi buzele incapabile să articuleze cuvintele. Slavă Domnului că Saul credea doar c-o speriase. Dac-ar fi ştiut adevărul… Adevărul? Care era adevărul? Faptul că bărbatul acela înalt şi cu ochi reci avea ceva care o afecta într-un mod atât de străin de toate experienţele ei din trecut încât o parte din ea tânjea să-l alunge, chiar în timp ce pe altă parte jinduia cu disperare să fie primită în cel mai intim cerc al vieţii lui.

La douăzeci şi cinci de ani, Lucy se considera prea matură şi prea înţeleaptă ca să facă prostia de a se îndrăgosti – acela era un joc adolescentin. Şi-atunci, ce anume o afecta atât de puternic la acest bărbat? Vinovăţia în sine nu era de

ajuns ca să explice ceea ce simţea în preajma lui.

— Cât spirit gospodăresc…

Saul privea etichetele şi vraful ordonat de haine pe care Lucy le terminase.

— Pentru Oliver.

Nu era decât pe jumătate conştientă de ceea ce spunea, prea adâncită în nevoia de a absorbi toate detaliile, ezitând între dorinţa de a prelungi acel moment de intimitate şi graba speriată de a-i pune capăt.

— În septembrie începe şcoala cea nouă.

— Mda, se încruntă Saul. Tatăl tău a fost extrem de generos cu fiul lui adoptiv, mai generos chiar decât cu Tara sau cu tine.

— Tatăl meu avea vederi cam demodate. Era de părere că băieţii au nevoie de o educaţie serioasă, iar fetele, nu.

Riscă să-i adreseze un mic zâmbet şi observă uşurată că Saul nu mai stătea încruntat.

— Îţi datorez o scuză.

Vorbise repezit, cu capul întors, astfel încât Lucy nu-i

putea distinge expresia ochilor.

— Nu-mi dădusem seama până azi ce povară ţi-a lăsat pe umeri tatăl tău.

Inima îi sări în piept. Oare Fanny îi spusese adevărul despre Oliver?

Următoarele lui cuvinte, însă, o lămuriră.

— Philip Patterson mi-a spus că eşti mai mult sau mai puţin răspunzătoare de Oliver şi Tara.

— Tatăl meu m-a numit ocrotitoare legală a lor, alături de Fanny, confirmă Lucy. Cred că-l îngrijora posibilitatea ca Fanny să nu poată face faţă singură – mai degrabă pe plan emoţional decât financiar.

— Aşa că te-a împovărat pe tine cu responsabilitatea a doi copii, plus a mamei tale vitrege. N-au stat să se gândească, nici el şi nici Fanny, că poate-ţi doreşti şi tu o viaţă a ta proprie? Că ai putea să te căsătoreşti… să ai copii?

— A făcut cum a considerat el că era mai bine – pentru toată lumea, răspunse încet Lucy. Fanny…

— Fanny e ca o plantă agăţătoare.

Saul se întoarse s-o privească – şi, în mod incredibil, zâmbi.

Efectul fu ameţitor… electrizant. Lucy avu senzaţia că plutea suspendată în spaţiu… că zbura, aproape. Lăsă jos lucrul de mână şi se ridică.

— Fanny mi-a spus în dimineaţa asta că… că s-ar putea să crezi că mă nemulţumeşte faptul că tu ai moştenit Manor House.

Îşi privi degetele înlănţuite, căutându-şi curajul de a continua. Zâmbetul lui Saul dispăruse şi, când îl privi, ceea ce văzu în ochii lui nu părea deloc încurajator.

Văzând că nu făcea niciun efort s-o ajute, Lucy expiră neputincioasă şi continuă, poticnindu-se:

— Vreau să ştii că nu e aşa, Saul. Întotdeauna am ştiut că tu o vei moşteni şi niciodată n-am avut nicio obiecţie. De fapt, probabil că Neville…

Se întrerupse, muşcându-şi buza, căci nu dorea să se folosească de celălalt văr al ei ca de o scuză pentru propriul său comportament.

— Consider că această moştenire e pentru tine mai

degrabă o complicaţie decât un câştig.

Îl privi drept în ochi, străduindu-se să-i susţină privirea.

— Înţeleg… Şi, pentru că n-ai nicio obiecţie faţă de mine, te-ai străduit atâta să mă eviţi de când am sosit, aşa e?

Glasul lui era calm, dar plin de un asemenea cinism încât Lucy fu cuprinsă de disperare. Nu aşa prevăzuse să-i accepte Saul scuzele şi explicaţiile.

— Până şi Oliver şi Tara păreau să mă creadă un soi de intrus… şi nu de la Fanny le-a venit ideea asta.

— Nu, ci de la tatăl meu.

Cuvintele îi scăpaseră înainte de a putea să se controleze, iar Lucy îşi muşcă din nou buza, furioasă că se dăduse de gol.

— O.K., deci nu mă duşmăneşti. Foarte bine.

Din cine ştie ce motiv, Saul părea furios, cu două riduri adâncindu-i-se cinic între nas şi gură. Se întoarse, iar Lucy ştiu instinctiv că se pregătea să plece. Deznădăjduită, întinse mâna şi-l atinse pe braţ, după care se retrase şocată, când îi simţi prin cămaşă căldura pielii şi tăria osului.

Saul o privi încruntat, atent. Lucy îşi simţea gura uscată şi-şi trecu limba peste buze, observată de ochii lui îngustaţi. Saul aştepta, însă Lucy ştia că n-avea să aştepte la nesfârşit.

— Saul, îţi datorez şi o scuză…

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi calmeze nervozitatea. Deşi Saul nu se mişcase, era conştientă de o anumită schimbare în postura lui. Părea să aştepte ceva, sporind tensiunea care se simţea deja în aer.

— O scuză veche de doisprezece ani, continuă ea cu voce tremurătoare. În vara aceea, când ai venit aici, m-am purtat îngrozitor şi vreau să ştii că de-atunci am regretat tot timpul. Speram ca de data asta, când veneai, s-o putem lua de la început…

Riscă o uşoară strâmbătură.

— Poate chiar să fi uitat cât de nedelicată am fost. Mă tem că vara aceea a fost cam traumatică pentru mine. Tocmai îmi pierdusem mama… şi, pe-atunci, eram prea necoaptă ca să-l înţeleg cu adevărat pe Neville. Nu încercă să dau vina pe el. Ştiam că nu avea dreptul să se poarte aşa.

Dar aveam o mare slăbiciune pentru el şi… În fine, ajunge să spun că de-atunci am descoperit cum e – şi cum nu e – şi am regretat tot timpul felul cum m-am comportat. Nu fiindcă ştiam că urma să moşteneşti Manor House. Mi-aş fi regretat comportamentul indiferent despre cine ar fi fost vorba, dar ştiind că şi tu trecuseşi prin nişte probleme dificile de familie m-am simţit şi mai prost.

— De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea când am venit?

Vorbea cu un glas scăzut şi complet lipsit de expresie.

— Am vrut s-o fac, deşi recunosc că sperasem să nu fie necesar. Sperasem ca şi tu să vrei la fel de mine să uiţi trecutul şi să accepţi şansa unui nou început. Apoi, când mi-am dat seama că nu uitaseşi – nici nu mă iertaseşi – m-am gândit că, dacă-ţi las timp să mă cunoşti mai întâi, scuzele mele vor avea mai multă valoare… vor fi mai credibile.

Un moment, avu impresia că Saul se pregătea să-i întoarcă spatele şi să plece fără o vorbă, iar durerea care-i explodă în suflet fu aproape insuportabilă, mult mai intensă

decât cea cauzată de o simplă lovitură primită în amorul propriu.

Apoi, însă, Saul se întoarse din nou spre ea, cu gura arcuită într-un zâmbet.

— A fost o vară ratată şi pentru mine. Ştiam că ai mei erau în pragul divorţului, iar faptul că mă trimiseseră în Anglia, fără să ştiu ce-mi rezerva viitorul, mă înfuria. Cred că amândoi eram influenţaţi de cauze similare, iar prezenţa lui Neville n-a uşurat cu nimic situaţia.

— Într-adevăr. Deci, m-ai iertat?

Cuvintele îi tremurau pe buze, iar vocea-i suna încet, neobişnuit de ezitant.

Saul zâmbi şi se aplecă spre ea, apucându-i încheieturile mâinilor cu degetele lui puternice.

— Când te uiţi aşa la mine, cum aş putea spune nu?

Lucy nu-şi pierduse complet noţiunea realităţii, rămânând cu mintea destul de limpede pentru a comenta sec:

— Foarte uşor, cred, când îmi amintesc ce fiară am fost.

— Mmm… cu siguranţă, ai arătat destul de clar că n-aveai chef de mine.

Apoi Saul râse, cu privirea mai caldă.

— A fost o adevărată lovitură pentru mândria mea de adolescent să fiu primit cu o răceală atât de evidentă – ceea ce-l încânta pe Neville la nebunie, din câte-mi amintesc.

Îi văzu expresia, iar gura i se arcui cu amuzament ironic.

— Ce s-a întâmplat? Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că un băiat de şaisprezece ani poate fi rănit de refuzul atât de vizibil al unei fete de doisprezece?

— Aveam doar doisprezece, pe când tu aveai aproape şaptesprezece, îi reaminti Lucy.

— Iar „aproape şaptesprezece” înseamnă, cu siguranţă, destul de mult pentru a-mi da seama de farmecele unei fete care în curând avea să fie femeie.

O privi şi râse din nou.

— Nu ţi-ai dat seama mai târziu, când ai putut privi în urmă, cât de mult putea fi pus antagonismul nostru reciproc pe seama unei atracţii la fel de reciproce, chiar dacă era mai

degrabă emoţională decât fizică?

Aşa era? De aceea îi provoca acum Saul o reacţie atât de intensă? Cu un mic şoc, Lucy îşi dădu seama că spusese „atracţie la fel de reciprocă”. Însemna, oare, că…?

Îl privi, iar Saul spuse încet:

— Din moment ce am făcut pace, poate ar fi bine s-o pecetluim conform tradiţiei.

Aproape ca şi cum ar fi ştiut că urma să se retragă, degetele lui îi cuprinseră şi mai strâns încheieturile mâinilor, refuzând să-i dea drumul, după care, privind-o drept în ochi, spuse:

— Fără ştampilă, tratatul de pace poate fi considerat oricând nul şi neavenit.

După care îşi desfăcu încet degetele şi-i lăsă mâinile libere.

Fără a-şi da seama, Lucy se înclină uşor spre el, făcând pasul care-i mai despărţea pentru a ajunge destul de aproape ca să-i simtă forţa şi puterea trupului. Ochii lui o priveau cu un zâmbet interior, euforizant, făcând-o să se simtă ameţită ca o fetişcană de optsprezece ani. Apoi capul i

se aplecă spre ea, degetele i se strecurară sub părul ei de la ceafă, înclinându-i delicat capul pentru a-i potrivi gura sub a lui.

Contactul cald al buzelor lui nu avea nimic agresiv sau poruncitor; nimic nu exista, în apăsarea aceea aproape fraternă, care să facă lumea să explodeze într-însa ca o vâlvătaie de culori şi senzaţii – şi totuşi, cumva, aşa se întâmplă.

În timp ce o săruta, Lucy închisese instinctiv ochii, dar când Saul îşi desprinse gura de a ei, senzaţia de frustrare fu atât de intensă încât ochii i se deschiseră brusc.

O viaţă de om, sau poate numai o secundă, Saul o privi în adâncul ochilor, apoi îi cuprinse faţa cu ambele mâini, mângâindu-i gingaş buzele pline şi umede cu un deget.

Lucy reacţionă instinctiv, cu capul înclinându-i-se pe spate, în timp ce-l lăsa s-o strângă şi mai tare la piept, ca să-i simtă pe piele bătăile măsurate ale inimii.

Ochii ei se deschiseră, privindu-i coborârea chinuitor de înceată a capului, înainte ca pleoapele să i se îngreuneze

prea tare, închizându-se din nou, tremurător. De astă dată, atingerea gurii lui peste a ei nu mai avu nimic frăţesc.

Instinctiv şi de bunăvoie, Lucy îi răspunse, lăsându-se în voia fiorului îmbătător al dorinţei pe care i-o stârnea Saul, cu un abandon care în mod normal ar fi copleşit-o de ruşine. Parcă ar fi avut un instinct secret care-i învingea prudenţa, spunându-i că alături de acel om avea să fie întotdeauna în siguranţă, indiferent ce culmi o îndemna să escaladeze.

Când Saul îi dădu drumul, Lucy îşi spuse că ezitarea lui nu era doar o părere, iar în întunecimea din ochi îi lucea cu siguranţă o luminiţă care sugera că sărutul îl afectase la fel de mult şi pe el.

Acum, însă, că o eliberase, iar trupul nu-i mai era intoxicat de căldura lui, îşi reaminti că ar fi fost o prostie să descifreze prea mult într-un simplu sărut, aşa că făcu un pas înapoi şi spuse, cu tot calmul de care era în stare:

— Perfect. Deci, acum suntem cu-adevărat veri pupăcioşi.

Zâmbetul care arcui buzele lui îi făcu inima s-o ia

razna. Cu ochii aţintiţi spre gura ei, Saul răspunse încet:

— Cu siguranţă, aşa sper.

* * *

Era încă pe jumătate ameţită, când ceilalţi sosiră acasă. Oliver avea capul împuiat cu întâmplările din război pe care i le povestise colonelul, iar Tara vorbea emoţionată despre căţelandrii labrador care aveau nevoie de o casă nouă.

— Tom e un om atât de dulce, îi spuse Fanny când copiii se culcară. Şi atât de atent. Mi-a spus că, după părerea lui, ar trebui să mă destind un timp… să-mi iau o vacanţă. Desigur, i-am răspuns că nici nu se pune problema. Una la mână, pur şi simplu nu sunt bani. A doua la mână, doar n-aş putea să plec şi să te las singură cu Oliver şi Tara pe cap!

Lui Lucy, care în primul moment fusese cât pe ce să-i dea dreptate, îi trecu prin minte că recenta ei iritate la adresa lui Fanny putea fi cauzată de faptul că amândouă încă mai sufereau de pe urma morţii lui George şi, dacă aşa stăteau

lucrurile, putea fi bine ca Fanny să-şi ia o scurtă vacanţă.

— Dacă vrei să pleci, sunt sigură că putem aranja ceva, îi răspunse ea gânditoare.

— Aşa crezi?

Imediat, Fanny se lumină la faţă.

— Tom a menţionat într-adevăr că un prieten al lui are în Marbella un apartament pe care e sigur că l-aş putea închiria pentru o nimica toată.

În sinea ei, Lucy se îndoia de acest lucru, dar îşi ţinu gura. Nu stăteau chiar atât de prost cu banii încât Fanny să nu se poată duce, dacă ţinea cu tot dinadinsul, şi cu toate că era hotărâtă să aibă o atitudine responsabilă faţă de copii, nu intra în sarcinile ei să monitorizeze cheltuielile lui Fanny sau să-i spună pe ce-şi putea cheltui alocaţia şi pe ce nu.

— Cred că ne-ar prinde bine la amândouă, îi răspunse Lucy cu generozitate. Niciuna din noi nu e obişnuită cu viaţa asta în comun. Dower House e destul de mare, în comparaţie cu majoritatea caselor, dar e îngrozitor de mică pe lângă Manor.

— O, Lucy, eşti o scumpă!

Lucy se pomeni strânsă în braţe cu entuziasm.

— Îmi pare rău că-n ultima vreme am fost atât de nesuferită, continuă Fanny. Dar, fără tatăl tău, mă simt complet pierdută. Ai vrea să vorbesc cu Saul şi să-i spun că m-am înşelat – că nu-ţi displace?

Cu un uşor surâs, Lucy clătină din cap.

— Nu, am rezolvat-o deja, îi spuse ea ştrengăreşte. Eu însămi!

* * *

Peste două zile, totul era aranjat. Fanny avea să decoleze spre Marbella în weekend, pentru o şedere de două săptămâni în apartamentul prietenului lui Tom Bishop.

În timpul acelor două zile, Lucy îl văzuse pe Saul cu câteva ocazii. Nu se mai întâmplase nimic personal între ei, niciunul nu făcuse vreo referire la felul cum o sărutase sau la reacţia ei, dar Lucy era conştientă de o schimbare totală a atitudinii lui faţă de ea şi se desfăta în căldura pe care o simţea, ca o pisicuţă care se lăfăie la soare după o iarnă

friguroasă.

Fără ştirea ei, se produsese o modificare subtilă, o anumită biochimie feminină făcând-o să fie mai înmuiată… mai receptivă. Tara nu întârzie să observe.

— Îmi place foarte mult la Dower House, îi mărturisi ea lui Saul într-o dimineaţă, când acesta o găsi în grajdul unde rămăsese Harriet, la insistenţele lui. Şi Lucy se simte bine acolo. Râde mereu – şi mă tot giugiuleşte. Îmi place aşa de mult!

Lucy, intrând în grajd tocmai la timp ca să audă ultimele cuvinte, simţi că se înroşea caracul. Saul, care o privea, zâmbi în timp ce Lucy se întorcea să iasă; o ajunse din urmă şi murmură încet, auzit numai de ea:

— Şi mie mi-ar plăcea!

Capitolul 4

Din acel moment începând, Lucy şi Saul părură să aibă amândoi câte un sistem radar interior care-i făcea să graviteze mereu spre câte un acelaşi loc, în acelaşi timp.

De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, Lucy era tot mai puţin sigură că era prea matură pentru nebunia de a se îndrăgosti. Era de ajuns ca Saul să se uite la ea şi să-i zâmbească, pentru ca măruntaiele să-i intre într-un proces de topire, iar inima să-i bată mai tare. Şi, cu fiecare zâmbet, cu fiecare gest, oricât de mic, pe care i-l adresa, Saul dădea de înţeles că sentimentele nu-i erau complet neîmpărtăşite.

Lucy se bucura că n-o grăbea. Ceea ce simţea pentru el era destul de puternic ca s-o facă să se cam teamă. O dorinţă de o intensitate atât de voluptuoasă îi era nefamiliară şi, deşi atingerile lui continuau s-o încânte, o înfricoşa să-şi dea seama cât de vulnerabilă era în faţa lui.

Când stăteau de vorbă, abordau subiecte comune, cotidiene. Lucy îi povesti despre călătoria lui Fanny în

Spania. Saul sugeră ca, întrucât maşina lui era mai mare, s-o transporte el la aeroport, adăugând că dacă Lucy voia îşi puteau petrece împreună toată ziua, ducând-o pe Fanny la avion şi apoi mergând la Londra, cu Oliver şi Tara. Lucy răspunse cu gravitate că trebuia să-i întrebe pe copii, ştiind deja că n-aveau să refuze.

* * *

În dimineaţa de sâmbătă, Fanny era nervoasă, parcă temându-se să mai plece, dar când Saul opri maşina în faţa casei se simţea deja mai înveselită.

Cât ai bate din palme, fură cu toţii în maşină – Fanny şi copiii pe bancheta din spate, iar Lucy în faţă, lângă Saul. Acesta, printr-o manevră abilă, reuşise s-o strecoare pe Fanny în spate tocmai când se pregătea să se instaleze lângă el. Lucy simţi un mic fior de plăcere, bucuroasă că Saul o dorise alături.

În timp ce ieşeau pe poartă, Saul încetini, apoi se opri, văzându-l pe factorul poştal care se apropia cu bicicleta.

— Aţi luat-o din zori azi!

Poştaşul le zâmbi tuturor, în timp ce-i dădea lui Lucy vreo două-trei scrisori, după care întinse mâna prin faţa ei, pentru a-i preda lui Saul un teanc gros. Majoritatea plicurilor păreau să aibă timbre americane; scrisori de afaceri, după cum arătau, iar Lucy îşi dădu seama cât de puţin ştia despre viaţa lui Saul din State. Aproape ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, acesta îi zâmbi, înainte de a arunca o privire spre corespondenţă.

— De la companie, după cum arată. Mi-am luat un concediu ca să vin aici, dar se pare că unele probleme nu aşteaptă.

Cuvintele lui îi amintiră lui Lucy că nu putea rămâne permanent în Anglia. Fără îndoială, imediat ce scoatea Manor House la vânzare, avea să se întoarcă în State. Un deget de gheaţă îi atinse inima. Ce-avea să se întâmple cu ea atunci? Dacă Saul o chema să-l însoţească, ar fi acceptat?

La acest gând, îi tresări inima în piept. Ar fi mers oriunde cu el, recunoscu ea zguduită, sau cel puţin aşa ar fi vrut, dacă era liberă s-o facă. Avea obligaţiile ei faţă de

Oliver şi Tara… Se cutremură, învingându-şi un val de tristeţe, iar Saul, observând, o privi îngrijorat.

— Ţi-e frig?

Lucy clătină din cap, rămânând tăcută în timp ce încerca să-şi reamintească faptul că-l cunoştea pe Saul doar de foarte puţin timp; mult prea puţin, cu siguranţă, pentru a se gândi că, fără el, lumea ei ar fi fost foarte pustie…

* * *

— Obosiţi?

Amândoi copiii dădură din capete somnoroşi, ca răspuns la întrebarea lui Saul, în timp ce Lucy îi urca în maşină.

După ce o lăsaseră cu bine pe Fanny la aeroport, se duseseră la Londra, petrecând câteva ore în grădina zoologică, înainte de a lua prânzul la MacDonald’s. Un tur al oraşului cu autobuzul, urmat de un ceai la Grosvenor House Hotel, apoi o plimbare prin parc, îi făcuseră pe cei doi copii pe cât de fericiţi, pe-atât de obosiţi.

— Dacă n-ar trebui să ţinem seama de ăştia doi, aş propune să întregim ziua cu o cină la restaurant, îi spuse Saul în timp ce se îndreptau spre casă.

Lucy aruncă o privire spre copiii care adormiseră tun pe bancheta din spate a maşinii.

— Fanny nu e tocmai maternă, nu-i aşa? comentă Saul.

— În felul ei, este…

Lucy se simţea datoare să-şi apere mama vitregă.

— Îi iubeşte foarte mult pe amândoi.

— Dar îţi lasă bucuros pe umeri responsabilitatea îngrijirii lor.

— Şi eu îi iubesc, răspunse încet Lucy, amintindu-şi cât de nefericită fusese cu câteva ore în urmă, când se gândise la întoarcerea lui în America.

— Ştiu. Presupun că bărbatul care se va căsători cu tine va trebui să-i accepte şi pe ei.

Încerca oare să afle dacă Lucy se aştepta ca Oliver şi Tara s-o urmeze după ce se mărita? Până în ziua aceea, Lucy nu se prea gândise la viitorul ei; o căsătorie păruse

foarte improbabilă şi, cu siguranţă, nu fusese dorită. Acum, însă…

— Nu neapărat. Fanny e mama lor şi, dacă cu mă mărit, sunt sigură că va dori să rămână la ea. Veniturile pe care le încasează din alocaţiile şi conturile lor le ajung la toţi trei ca să trăiască, dar eu, desigur, le sunt ocrotitoare legală şi, ca atare, va trebui să menţin legătura cu ei.

— Hmm… Ciudat… În fond, Oliver are un tată, nu? M-aş fi aşteptat ca el să-l întreţină, nu tatăl tău.

Ce Dumnezeu îi putea răspunde la asta? Conştiinţa faptului că-l amăgea cu bună ştiinţă o făcu să vorbească rar, ezitant:

— Tatăl meu l-a iubit pe Oliver foarte mult…

În fond, acesta era adevărul.

— Era un om care prefera fiii, mai degrabă decât fiicele, iar el şi Fanny s-au căsătorit când Oliver era foarte mic.

— Mă rog… Chiar şi aşa, e cam straniu că a făcut nişte aranjamente financiare atât de generoase pentru un copil care nu e al lui, nu găseşti?

Ce i-ar mai fi putut spune?

— Nu era genul de om căruia să-i pui deciziile în discuţie, răspunse ea, ştiind că, deşi spunea adevărul, nu dezvăluia decât o mică parte din acesta.

Apoi, pentru a evita acel subiect atât de periculos, schimbă vorba, întrebându-l curioasă:

— Ce gânduri ai cu Manor House? Evident, n-o poţi păstra…

— Nu?

Auzind că-i răspundea tot cu o întrebare, Lucy îl privi nedumerită.

— Ar fi nevoie de o avere ca s-o renovezi cum se cuvine, îi aminti ea, şi chiar şi fără asta, numai taxele curente şi costurile de întreţinere…

— Hmm… Ai dreptate, desigur. Nu te simţi deloc ataşată sentimental de ea, Lucy?

Era rândul lui să fie curios, iar la această întrebare, cel puţin, Lucy îi putea răspunde sincer.

— Sigur că da, dar mă tem că mai am şi spirit practic. În ultimele câteva luni dinviaţa tatălui meu, a trebuit să mă

însărcinez cu conducerea proprietăţii, plătind facturile şi aşa mai departe, şi teamă mi-e că asta m-a lecuit de multe sentimentalisme. Şi-n plus, am crescut ştiind că într-o zi va trebui să plec.

— Într-adevăr, tatăl tău era foarte nemulţumit de acel angajament, nu-i aşa? Îmi amintesc că, în vara când am fost aici, tot insista să spună cât de mult îi displăcea faptul că-mi va reveni mie. A fost foarte dezamăgit când s-a născut Tara? o întrebă el, perspicace.

Lucy înclină capul, ca să nu i se vadă expresia.

— Puţin, răspunse ea cu reţinere. Evident, ţi-ai dat seama ce gânduri avea în legătură cu casa – şi cu familia. Până când a murit mama mea, presupun că într-un fel i-am crezut pe cei din neamul Martin nemuritori, intangibili şi aflaţi cu mult, mult deasupra sorţii celorlalte fiinţe omeneşti. Moartea mamei mele mi-a schimbat părerea.

— Deci, în vara aceea n-a existat nici urmă de duşmănie – numai durere.

Lucy se bucură că înţelesese acest lucru.

— Într-adevăr, recunoscu ea.

— Ei bine, toate astea au rămas în urmă.

Saul ridică un moment mâna de pe volan, pentru a o acoperi pe a ei, stabilind un contact cald şi sigur.

— Nu te-am văzut în bibliotecă de când am venit. Sper că nu fiindcă te-ai crede nebinevenită acolo, nu?

Iniţial, aşa fusese; asta, şi o mândrie dificilă, îndărătnică. Acum, însă…

Lucy clătină din cap.

— Pur şi simplu n-am avut timp să mai lucrez la carte. Oricum, ciorna primului volum e gata şi am predat-o la editură. Voi merge acolo săptămâna viitoare şi, cu toate că am răsfoit jurnalele şi scrisorile în căutare de informaţii, nu intenţionez să încep volumul doi până când primul nu va fi acceptat.

— Cred că scrii foarte bine dacă ai ajuns atât de departe, comentă cu admiraţie Saul. Ştiu cât de dificil îi e unul debutant să-şi impună prima carte, mai ales când este o proză de ficţiune.

— Ei bine, am avut noroc că unchiul meu mi-a putut da o recomandare, îi reaminti Lucy cu modestie.

— Într-adevăr, dar dacă lucrarea nu era destul de bună, nu ţi-ar fi folosit nici toate recomandările din lume.

Lucy ştia că aşa era, iar laudele lui Saul o făcură să se înfioare de plăcere.

Aşa ceva îi lipsise, după moartea mamei sale. O persoană care să-i împărtăşească suişurile şi coborâşurile, oricât de mărunte şi neînsemnate ar fi fost. Tatăl ei nu fusese niciodată interesat de ceea ce scria ea, iar Fanny, deşi bună la inimă, considera că era o prostie ca o femeie să vrea să muncească şi să devină independentă pe plan financiar.

Mai exista şi unchiul ei, desigur, pe care-l iubea foarte mult, dar pe el nu-l prea vedea, mai ales acum când se retrăsese, iar faptul că ea şi Neville nu se mai întâlneau atât de des rărea şi mai mult vizitele lui Lucy la părinţii lui. Neville avea propriul lui apartament la Londra, însă Lucy tinsese întotdeauna să se simtă cam incomod în prezenţa mătuşii ei, ştiind cât de mult îşi adora aceasta singurul copil. Unchiul, bănuia ea, îşi vedea fiul cu ochi mai limpezi, dar era un om blând şi manierat, cum nu se putea mai diferit de fiul său lipsit de scrupule.

— Cărţile vor urmări destinul familiei Martin? o întrebă Saul, revenind la subiectul dinainte.

— Foarte aproximativ. Voi folosi unele elemente mai scandaloase – probabil că va apărea acea Martin care a costat familia un titlu de nobleţe, refuzând să se culce cu Prinţul Regent şi, desigur, legăturile comerciale ale familiei, mai ales în Indiile de Vest, formează un fundal foarte consistent. Deşi încă n-am ajuns acolo, mă gândesc să includ şi legea de abolire a sclaviei, probabil folosind doi fraţi… gemeni cred, unul pro, celălalt contra. Aş dori să văd jurnalele şi hârtiile, dacă se poate.

— Nu ţi-ar fi mai uşor să le iei cu tine la Dower House?

— Ba da, dar sunt documente de familie şi consider că locul lor e la Manor.

— Ai o viziune destul de diferită de a tatălui tău. Din discuţia cu avocaţii am dedus că a reuşit să se debaraseze de aproape tot ceea ce-i putea aduce un ban în buzunar.

Era o critică justă, pe care Lucy n-o putea contrazice. În sinea ei, considerase deplorabil faptul că tatăl său golise

casa de atâtea valori – valori care, dacă le-ar fi moştenit Saul, ar fi putut să fie vândute pentru a contribui la întreţinerea casei în continuare.

— Eu nu sunt tatăl meu, Saul.

Numai atât putea spune – şi ştiu, din atingerea caldă a mâinii lui pe a ei, că îi înţelegea simţămintele.

Deşi când ajunseră acasă nu era foarte târziu, Lucy se simţea destul de obosită pentru a se culca după mai puţin de o oră de când îi vârî pe cei doi copii în paturile lor.

Ea şi Saul se despărţiseră fără să se sărute, dar nu se simţea înşelată sau dezamăgită. Expresia din ochii lui, înainte ca el să plece, îi spusese că avea să le vină şi lor vremea, liniştindu-i temerile dinainte în legătură cu plecarea lui iminentă înapoi în State. Oare o chestionase despre copii fiindcă intenţiona într-adevăr s-o cheme cu el?

Toate la timpul lor, îşi spuse Lucy somnoroasă. Toate la timpul lor.

* * *

Întâlnirea cu editorii era programată pentru marţi la ora prânzului, iar luni Lucy se duse în vizită la soţia vicarului, pentru a o întreba dacă putea avea grijă de Oliver şi Tara a doua zi. O cunoştea pe Nancy Smallwood aproape de-o viaţă. Fiica lui Nancy, Veronica, era cu cinci ani mai mare decât ea şi se căsătorise, având şi doi copii.

— Îi primesc cu drag, o asigură Nancy cu căldură. Veronica îi aduce şi pe Daniel şi Amanda, în după-amiaza asta – vor sta la mine o săptămână, pentru ca ea şi Ryan să mai răsufle puţin – aşa că se vor juca împreună. Şi Saul cum s-a acomodat? întrebă ea în continuare, căci îl cunoscuse în vara petrecută la Manor House.

— Destul de bine. Oliver tindea să-l privească destul de circumspect la început, dar acum îl adoră ca pe un erou.

— Da, mă rog, asta nu-i rău deloc. Un băiat la vârsta lui are nevoie de un bărbat care să-i servească drept model. Ştii cumva dacă Saul are de gând să rămână?

— Nu ştiu. Nu-mi dau seama cum ar putea păstra Manor House – ar avea nevoie de o avere.

— Întocmai. Şi-atunci, ce va face – o s-o vândă, cred,

nu?

— Probabil. N-a discutat despre asta, dar nu văd ce alte posibilităţi ar avea. Oricum, nu-i va fi simplu să găsească un cumpărător.

— Ar ieşi un hotel clasa-întâi – sau o şcoală… ori chiar un sanatoriu de convalescenţă.

Nancy avea dreptate, desigur, iar Lucy se încruntă uşor. Ultima dată când se văzuse cu Neville, acesta discutase despre un consorţiu care ar fi putut să fie interesat să cumpere Manor House dar, cunoscându-l pe Neville şi practicile lui dubioase, Lucy se îndoia că orice vânzare intermediată de acesta ar fi fost benefică pentru Saul. Se încruntă şi mai tare, amintindu-şi cât de dispreţuitor se exprimase Neville pe seama lui Saul, ultima oară când se întâlniseră.

În comentariile lui sarcastice despre situaţia financiară şi inteligenţa lui Saul se simţise o antipatie neplăcut de intensă. Lucy zâmbi amar în sinea ei. N-ar fi stricat ca Neville să afle că Saul nu era un ţărănoi venit cu pluta peste ocean, aşa cum credea el.

Întoarcerea pe jos de la casa vicarului nu dură mult. Lăsase copiii în grija doamnei Isaacs, aşa că-şi continuă drumul spre Manor House fără să se mai oprească la Dower.

Când ajunse acolo, Saul nu se zărea nicăieri, iar doamna Isaacs îi spuse că plecase cu probleme de afaceri.

— A primit un telefon din America, azi-dimineaţă, îi mărturisi ea pe un ton conspirativ, dar Lucy nu se lăsă antrenată, luând doar copiii şi mulţumindu-i pentru că avusese grijă de ei.

Unele dubii de ultim moment cu privire la carte o făcură să întârzie toată după-amiaza în faţa maşinii de scris. Cabinetul ei se afla în partea din spate a casei, aşa că nu află despre întoarcerea lui Saul decât când Oliver năvăli pe uşă, anunţând:

— A venit Saul! E în bucătărie, stă de vorbă cu Tara şi vrea să te vadă!

Împingându-şi maşina de scris din faţa ei, Lucy se ridică, flexându-şi instinctiv muşchii înţepeniţi în timp ce-l urma pe Oliver spre bucătărie.

Saul stătea aşezat pe marginea mesei, cu spatele spre

ea şi capul aplecat cu interes către Tara, care-i încredinţa cu însufleţire speranţele ei că Harriet se putea întoarce de la concursul local cu o mult dorită cocardă. Lucy intră tocmai la timp pentru a-l auzi pe Saul dându-i grav dreptate.

Îşi ţinea capul întors spre fetiţă, cu gâtul robust şi bronzat expus şi părul negru cârlionţat la ceafă. Lucy fu nevoită să-şi stăpânească imboldul de a-l atinge, de a-şi depune buzele pe pielea aceea cafenie şi caldă, inhalându-i mirosul vital, masculin.

Aproape ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Saul se întoarse, cu ochii întunecându-i-se când îi descifră mesajul din privire, înainte ca Lucy să şi-l fi putut ascunde. Obrajii ei se înroşiră. Nu era obişnuită să simtă o dorinţă atât de intensă. Oare Saul era şocat? Sau amuzat?

O cuprinse un sentiment de incertitudine, de vulnerabilitate, făcând-o să se simtă stânjenită ca o adolescentă pradă unei pasiuni intense, după care Saul îi zâmbi, vorbindu-i cu un glas cald şi vibrant care-i trimise fiori de plăcere pe şira spinării:

— Ştiu că mâine vei fi plecată aproape toată ziua, dar

am venit să întreb dacă nu poţi lua cina cu mine seara. Tara mi-ai spus că ai aranjat ca ea şi Oliver să stea la casa vicarului.

— Da… Am… Mi-ar face mare plăcere.

Nu se putea ca Saul să nu-i observe zăpăceala, felul cum o afecta, dar în ochii lui nu se citi nici urmă de amuzament sau ironie când coborî de pe marginea mesei şi veni spre ea, ci numai o căldură care o făcu să-şi simtă dintr-odată capul nespus de uşor şi picioarele înmuiate în chip ciudat.

— La ce oră pleci mâine dimineaţă?

— Devreme. Voi lăsa copiii din drum.

— Atunci, cred că şi-n seara asta vei dori să te culci devreme.

Îi zâmbi cald… intim, socoti ea, savurând senzaţia. Dacă Tara şi Oliver n-ar fi fost de faţă, probabil că ar fi sărutat-o. Inima începu să-i bată neregulat, în timp ce mici frisoane de emoţie îi străbăteau terminaţiile nervoase.

* * *

— Mie-mi place Saul, ţie nu? întrebă mai târziu Tara, la cină. E drăguţ, nu-i aşa?

— Foarte drăguţ, încuviinţă Lucy distrată, spunându-şi că termenul „drăguţ” nu se potrivea nici pe departe pentru a descrie personalitatea lui Saul.

Aşa cum prevăzuse Saul, Lucy intenţionase să se culce devreme, dar deşi se vârî în pat, somnul o ocolea, iar mintea nu-i stătea la interviul de a doua zi, ci la întâlnirea cu Saul.

Oare unde avea s-o invite? Într-un restaurant retras şi liniştit? Într-un local frecventat de îndrăgostiţi? I se părea incredibil că ea, care întotdeauna fusese atât de prudentă şi retrasă în privinţa bărbaţilor, jinduia dintr-odată atât de dureros să fie dorită de un bărbat. Chiar şi în timp ce o parte a ei era încă uşor intimidată de tăria sentimentelor pentru Saul, o altă parte se înfiora ştiind că era destul de femeie ca să-l dorească atât de intens. În trecut, lipsa dorinţei de companie masculină n-o îngrijorase prea mult – întotdeauna fusese prea ocupată ca să mai aibă timp şi pentru asemenea

preocupări – dar simţea un fior subţire de plăcere îmbătătoare la gândul că era conştientă cât de profund o aţâţa Saul.

Dacă închidea ochii, aproape că putea să-şi imagineze fierbinţeala şi apăsarea gurii lui peste a ei, mâinile lui atingându-i carnea. Imaginile senzuale care-i străfulgerau pe dinapoia pleoapelor îi trezeau o dorinţă surdă în josul abdomenului, activând un filon de erotism nebănuit până atunci. Îşi atinse cu limba buzele dintr-odată uscate, în timp ce sfârcurile i se întăreau dureros sub bumbacul subţire al cămăşii de noapte.

Pe neaşteptate, noaptea păru mult prea călduroasă, iar trupul ei prea surescitat ca să mai poată adormi. Îşi dorea să fi fost deja seara următoare, iar ea să fie cu Saul…

Spunându-şi că o asemenea urgenţă sexuală era nedemnă şi prostească la o femeie de douăzeci şi cinci de ani, Lucy încercă să-şi stăpânească tulburătoarele gânduri şi să se calmeze, pentru a adormi.

Capitolul 5

Arşiţa din centrul Londrei o izbi în plin imediat de coborî din taxi. Editura avea sediul amenajat în nişte foste grajduri, liniştite şi extrem de elegante, dar florile din lădiţele vopsite în alb şi negru erau prăfuite şi păreau ofilite.

Lucy i se prezentă recepţionerei, care arăta ca o imagine întruchipată a sofisticării, de la unghiile lăcuite impecabil până la părul aranjat perfect. Cândva, o asemenea perfecţiune ar fi făcut-o imediat să se simtă nesigură, dar acum putu zâmbi fără invidie la vederea lustrului orăşenesc al tinerei de la birou, părându-i chiar destul de rău pentru ea fiindcă stătea închisă acolo în inima oraşului încins şi deoarece nu urma să ia cina cu Saul.

Nu trebui să aştepte decât vreo zece minute înainte de a fi primită de redactoră, şi-şi petrecu acel timp privind impresionantele supracoperţi etalate în jurul recepţiei. Editorii la care o trimisese unchiul ei publicau în primul rând scrieri de ficţiune – având pe listă câteva nume de

autori cunoscuţi; unul dintre aceştia era un binecunoscut romancier în genul thriller, iar altul, un corespondent politic devenit autor de ficţiune.

— Doamna Francis vă poate primi acum.

Conştiincioasă, Lucy o urmă pe recepţioneră şi fu introdusă într-un mic birou.

— Lucy, draga mea, ce mai faci?

Beverley Francis era scundă, având numai un metru şi cincizeci şi cinci, cu părul negru încărunţit pe ici, pe colo.

Ea şi unchiul lui Lucy fuseseră colegi la Oxford, şi avea înfăţişarea caldă dar controlată a unei femei cu o poziţie sigură în viaţă.

Ochii ei căprui şi şireţi o studiară pe Lucy în timp ce se aşeza.

— Pari obosită şi nu sunt surprinsă deloc. Unchiul tău mi-a spus mai deunăzi că, de la moartea tatălui tău, n-ai stat tocmai pe roze.

— A n-a fost chiar atât de rău. Am avut vreo două perioade mai dificile, dar am trecut peste ele.

— Hmm… Mama ta vitregă şi copiii ei locuiesc cu

tine, pare-mi-se, nu?

Auzul fin al lui Lucy percepu nota critică ascunsă abil printre cuvinte şi, automat, îi luă apărarea tatălui ei.

— Fanny nu are capacitatea emoţională de a face faţă singură situaţiei, pe moment.

Privind trăsăturile conturate fin ale feţei aşezate în faţa ei, Beverley Francis se miră puţin de nechibzuinţa unui părinte care împovăra o tânără ca ea cu îngrijirea celei de-a doua soţii şi a copiilor lui. Şi ea avea două fiice vitrege – amândouă căsătorite, la casa lor – cu care se înţelegea foarte bine, dar pe care prin niciun efort de imaginaţie nu le-ar fi fi văzut asumându-şi rolul pe care Lucy fusese obligată să-l adopte.

— Ascultă, am rezervat masa pentru ora unu, îi spuse ea lui Lucy, uitându-se la ceas. Mergem direct acolo, să discutăm în timpul prânzului?

Când Lucy acceptă, Beverley se ridică şi-şi luă poşeta şi un carneţel.

Scopul vizitei lui Lucy nu mai fu menţionat până când li se servi felul doi, în timpul apetitivelor conversaţia

mărginindu-se la unchiul lui Lucy şi vremurile petrecute împreună la Oxford.

— Suntem foarte încântaţi de ceea ce-ai scris până acum, îi spuse Beverley fără niciun preambul, privind cum i se risipea tensiunea de pe faţă. Ai un fler natural autentic la scris, Lucy. Desigur, sunt necesare anumite cizelări, dar nimic prea drastic, şi-ţi pot spune cu certitudine că vrem să mergem înainte şi să te publicăm. Cât de mult ai lucrat la următoarea carte?

— Am făcut multe cercetări, dar în rest, mai nimic. Ştiu ce va conţine şi ce direcţie va urmări povestea, dar încă mai meditez la elementele periferice – cât de mult sau cât de puţin să dezvolt ramurile mai îndepărtate ale familiei.

Beverley o ascultă cu atenţie în timp ce Lucy îi contura ideile pentru cel de-al doilea roman, întrerupând-o din când în când pentru a face câte o propunere şi a o îndruma cu dibăcie pe căi la care până atunci încă nu se gândise.

Când îşi terminară prânzul, Lucy se simţea activată să-şi reia lucrul cu entuziasm înnoit. Se lăsase pe tânjeală în

timpul bolii tatălui ei şi, de-atunci problemele de familie o acaparaseră prea mult pentru a-i lăsa concentrarea necesară – începuse chiar să ezite dacă să mai continue sau nu. Acum, însă, toate acestea erau izgonite, iar Lucy abia aştepta să se apuce de lucru. Când i-o spuse lui Beverley, aceasta râse.

— De-asta există redactori buni – ca să-şi inspire scriitorii, nu să-i descurajeze.

Discutaseră unele aspecte minore pe care Beverley dorise să le abordeze în legătură cu manuscrisul existent şi, pe la jumătatea după-amiezii, când în sfârşit plecă de la redacţie, Lucy exulta însufleţită. Refacerile cerute erau minime – mai degrabă o uniformizare a stilului, după cum precizase Beverley, pe care Lucy avea încredere c-o putea face în limitele stabilite de redactoră.

Se apropia înserarea când ajunse la gară, dar din fericire nu trebui să aştepte mult timp trenul. Când se urcă în vagon, privi cam vinovată spre punga lucioasă pe care o ţinea pe braţ. Văzuse costumul de mătase într-o vitrină de pe Bond Street şi o ispitise prea tare ca să-i reziste. Felul

cum i se mula materialul pe trup îi aducea în minte deliciile erotice din noaptea trecută. Avea să-l poarte în aceeaşi seară – pentru Saul.

Adrenalina care-i pompase prin vene toată după-amiaza îşi spori viteza când trenul încetini la intrarea în staţie. Lucy coborî, cu inima bătându-i nebuneşte, şi se îndreptă spre maşină.

— Lucy!

Când recunoscu glasul lui Saul, o străbătu un val de plăcere. Venea spre ea cu paşi mari şi cu un zâmbet atât de larg încât Lucy se opri ca ţintuită locului, aşteptându-l să ajungă în faţa ei.

— M-am gândit să vin să te iau – în caz că uitaseşi de întâlnire.

Să fi uitat? Gura i se arcui într-un zâmbet. Ce idee absurdă! Avea maşina parcată la câţiva metri şi, când privi într-acolo, îşi reveni suficient pentru a întreba, cu răsuflarea tăiată:

— Dar de unde-ai ştiut cu ce tren urma să vin?

Saul râse, răspunzând tărăgănat, pe un ton de uşoară

auto-ironie:

— N-am ştiut, aşa că le-am aşteptat pe toate.

Zâmbetul lui o invita să-i împărtăşească amuzamentul, dar Lucy nu putea. Era copleşită. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce gâtul îi era înecat cu un amestec de plăcere şi chin. Trecuseră ai în şir de când nu mai ţinuse nimeni la ea atât de mult încât să facă aşa ceva – de fapt, ultima pe care şi-o amintea s-o fi făcut fusese mama ei.

— Ei…!

Trupul masiv al lui Saul o ferea de privirile trecătorilor, iar mâinile lui blânde şi protectoare o întoarseră spre el, în timp ce o privea cu ochi îngrijoraţi şi puţin cam adumbriţi.

— Iartă-mă…

Ce şi-o fi închipuit despre ea? Lucy simţi că-i crăpa obrazul de ruşine. Trebuia să-i dea o explicaţie, dar ce i-ar fi putut spune, dacă nu adevărul?

— Ştiu că mă crezi o proastă, dar a trecut atâta timp de când n-a mai ţinut nimeni la mine destul ca să facă o

nebunie ca asta…

I se păru că-l auzea înjurând încet printre dinţi în timp ce o cuprindea cu braţele, şi închise ochii pradă unei plăceri extaziate când îi simţi mişcarea buzelor pe frunte.

Pe neaşteptate, Saul îi dădu drumul, cu o lucire feroce în ochi.

— Faci să-mi fie foarte greu să ţin minte că mi-am impus să nu mă grăbesc, îi spuse el cu glas răguşit.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă cu maşina mea – n-o pot lăsa aici.

Era o tortură să se îndepărteze de el, când simţurile îi fuseseră dureros trezite la viaţă de expresia din ochii lui.

— O oră îţi va fi de ajuns ca să te pregăteşti?

O oră? Ar fi fost un chin curat să stea despărţită de el mai mult de cinci minute, dar Lucy reuşi cumva să dea din cap, după care se urcă în maşină.

Mai târziu, conchise că numai printr-un miracol reuşise să ajungă acasă fără niciun incident. Nu-şi amintea niciun moment din timpul drumului, dar ţinea minte ce simţise când o atinsese Saul când o privise cu acea dorinţă

întunecată care-i făcea sângele să pulseze prin vene şi inima să-i bubuie în piept.

Când opri în faţă la Dower House, Saul trecu mai departe cu maşina lui, claxonând şi făcându-i un semn cu mâna.

Lucy îşi luă lucrurile din maşină şi intră. Deodată, ora menţionată i se păru mult prea scurtă ca să se pregătească. Era încinsă şi transpirată, şi trebuia să facă un duş. Mai avea nevoie şi să se spele pe cap, după praful din oraş. Şi să sune la casa vicarului, ca să se asigure că totul era în regulă cu copiii.

Făcu mai întâi acest lucru, uşurată să afle că se simţeau minunat.

— De fapt, chiar voiam să te întreb dacă ar mai putea sta o noapte, se înţeleg atât de bine cu Amanda şi Daniel!

— Ei, dacă eşti sigură că nu deranjează…

— Niciun deranj, o asigură Nancy. Mă distrez la nebunie.

Stabiliră ca Lucy să-i ia acasă joi dimineaţa.

În timp ce închidea telefonul, Lucy îşi dădu seama cu

un mic fior de plăcere că urma să aibă încă o noapte de libertate… o a doua noapte când… Când ce?

Trădătorul ei trup îi aminti căldura aspră a lui Saul lângă ea şi, ridicându-şi mâinile tremurătoare la obrajii înfierbântaţi, Lucy se avertiză pe sine să nu se ambaleze prea tare.

* * *

Saul sosi cu cinci minute mai devreme, lucru pentru care se scuză când Lucy îi deschise uşa. Pentru ea era o senzaţie nouă ca altcineva să-i dorească atât de mult compania, astfel încât o voce din minte o preveni să nu se lase dusă de val, avertizând-o că emoţia şi dorinţa pe care le citea în privirea lui Saul puteau fi la fel de efemere ca un vis cu ochii deschişi.

Dar nu exista nimic efemer în felul cum îi zâmbi în timp ce-i admira supleţea mlădioasă a trupului, înainte de a o ajuta să intre în maşină; nimic efemer nu era în atingerea degetelor lui pe pielea braţului ei, când îi încheie centura de

siguranţă.

Rezervase o masă la un restaurant aflat în ambianţa liniştită de pe malul răului, la câteva mile distanţă.

Lucy îl cunoştea din auzite, dar nu mâncase niciodată acolo. Fiind începutul săptămânii, sala de mese era doar atât de plină cât să fie plăcut.

— În ceea ce priveşte cartea ta, încă nu ştiu dacă am venit aici ca să sărbătorim sau ca să ne înecăm amarul, îi spuse Saul încet, în timp ce ospătarul le turna şampanie în pahare. Dar vreau cu siguranţă să-mi sărbătoresc norocul de a fi cu tine aici în seara asta, Lucy.

Şampania rece i se prelingea dulce pe gâtlej, îmbătătoare şi efervescentă.

Băură unul în sănătatea celuilalt, apoi pentru cartea lui Lucy, când ea îi spuse cât de bine decursese întâlnirea.

Pentru început, Lucy comandă melon cu şerbet, urmat de somon, fiind ridicol de încântată când şi Saul alese acelaşi lucru. Părea un semn de bun augur că aveau gusturi atât de apropiate.

Cunoscând reputaţia restaurantului, Lucy nu se îndoia

că masa era un poem de plăcere epicuriană, dar abia dacă înregistra acest lucru; era prea absorbită de Saul, ascultându-l, uitându-se pur şi simplu la el.

Acesta o surprinse la un moment dat privindu-l, iar inima lui Lucy păru să se oprească în loc, pentru ca apoi să se însufleţească extatic, când Saul îi luă mâna, peste masă.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat.

Cuvintele lui reflectau propriile ei gânduri, făcând-o să se strâmbe uşor.

— Ştiu… Mi se pare puţin cam ridicol.

— Ridicol?

Saul o privi lung, apoi clătină din cap.

— Nu. Miraculos, poate… dar ridicol, niciodată. Am aşteptat atâta timp să am asemenea sentimente pentru cineva, Lucy, iar acum, când mi se întâmplă în sfârşit, vreau să savurez fiecare moment… fiecare secundă… N-o să grăbim lucrurile, repezindu-ne să ne înfruptăm cu lăcomie din plăcerile sexuale înainte de fi gustat toate deliciile gingaşe ale curtării. Am douăzeci şi nouă de ani şi vreau de la relaţia noastră mai mult decât o simplă satisfacţie

instinctuală.

— Mai mult…?

Vocea ei suna senzual şi nesigur. Ce încerca să-i spună?

— În ce sens, mai mult?

Îl văzu zâmbind şi ştiu, cu o durere involuntară, că oricât de mult i-ar fi fost dat să trăiască, niciodată n-avea să uite zâmbetul lui.

— Păi, angajament… permanenţă… În sensul ăsta.

Saul vorbea pe un ton glumeţ, dar ochii-i erau serioşi. Inima lui Lucy tresări în piept.

— Te grăbesc – şi am promis să n-o fac. Nu vreau să te sperii. Hai mai bine să vorbim despre cartea ta.

„Aş prefera să vorbim despre tine”, îi veni lui Lucy să răspundă, dar se simţea prea slăbită ca să-l contrazică. Oare iubire să fi fost aceea? Acea senzaţie ameţitoare, aproape delirantă, care o cuprinsese; acea ridicolă fericire care o invada numai pentru că erau împreună.

Când plecară de la restaurant se făcuse foarte târziu. Întrucât el conducea maşina, Saul insistase ca Lucy să

termine şampania din sticlă, iar aceasta, pe lângă vinul de la masă şi brandy-ul de la desert o cam ameţise.

Mâna lui Saul o apucă pe a ei în timp ce mergeau spre maşină, iar braţele lui o cuprinseră când se opriră alături. Îi atinse buzele, uşor ca pana, cu gura lui caldă.

Nevoia de a se agăţa de el era aproape copleşitoare, iar Lucy fu nevoită să facă un efort pentru a-şi reaminti că se aflau într-o parcare publică. Se retrase cu un pas, când gura lui Saul termină languroasa explorare a gurii ei.

— Foarte înţelept, o tachină el încet, dându-i drumul. Altfel, aş fi riscat să uit de toate bunele mele intenţii.

— Poate că asta aş vrea să faci, dar într-un loc mai ferit.

Abia-i venea să creadă că putuse rosti acele cuvinte senzuale şi provocatoare, dar Saul, judecând după expresia amuzată din ochii lui sclipitori, nu era nici pe departe la fel de şocat ca ea.

— Într-o zi, nu peste mult, am să-ţi reamintesc aceste cuvinte, îi promise el, dându-i drumul pentru a descuia portiera maşinii.

* * *

Trecuseră de jumătatea drumului, când starea de emoţie înfierbântată din sângele lui Lucy se mistui în sfârşit. Îl dorea cu disperare, atât de intens încât, dacă ar fi chemat-o atunci la el acasă, l-ar fi urmat de bunăvoie.

Ajunseră mult prea repede la Dower House. Niciunul dintre ei nu scosese o vorbă de când intraseră în maşină, dar nu aveau nevoie de cuvinte. Când Saul opri maşina, Lucy ezită.

— Mă inviţi la un păhărel înainte de culcare?

Ochii i se repeziră spre faţa lui. Ghicise cumva cât de rău îi părea că seara se terminase? Când îi văzu expresia, înţelese că aşa era.

Casa era cufundată în întuneric, iar Lucy, în timp ce dibuia după comutator, fu acut conştientă de prezenţa lui Saul în spatele ei. Întinse degetele spre buton, cu mintea chinuită de imagini vii ale lui Saul cuprinzând-o în braţe.

— Ai probleme?

Dezinvoltura calmă a întrebării lui o readuse cu picioarele pe pământ. Când mâna lui Saul se întinse fără ezitare spre comutator, Lucy se întrebă dacă nu se amăgea singură. În glasul lui nu se mai simţea nimic senzual, şi nici în felul cum o privea.

— Lucy…

Numele ei i se desprinse de pe buze ca un strigăt chinuit, înainte ca gura lui să-i înăbuş orice posibil răspuns. Unul dintre ei tremura violent – sau amândoi, poate? – sub efectul copleşitor al acelui sărut fierbinte. Îi era tot mai greu să respire, dar dacă-şi desprindea gura de a lui Saul ar fi murit.

— A fost o idioţenie să intru cu tine în casă, şopti Saul, cu buzele lipite de ale ei. Trebuia să ştiu că aşa avea să se întâmple.

Cuvintele lui o făcură să se simtă înfrigurată, respinsă.

— Tu ai fost cel care…

— Ştiu… ştiu… îi înăbuşi el protestul cu blândeţe. Te doresc îngrozitor de tare, Lucy, continuă, cu glas înăsprit. Şi

ştiu al dracului de bine că, plecând de-aici, am să stau treaz toată noaptea, dorindu-mi să fii cu mine, dar trebuie s-o luăm cu încetul, înainte de a ne lăsa complet orbiţi de dorinţa fizică. Vreau să te cunosc şi ca persoană, nu numai ca femeie. Înţelegi ce vreau să spun?

Înţelegea de minune, simţindu-se umilită şi deconcertată, cu gâtlejul contractat sub efectul unui val de vulnerabilitate emoţională.

— Vreau mult mai mult de la tine decât sexul, adăugă el răguşit. Mult, mult mai mult.

Se aplecă înainte, atingându-i uşurel cu gura pleoapele, apoi buzele, după care îi dădu drumul. Fără tragere de inimă, Lucy deschise ochii.

— Şi-acum, în legătură cu păhărelul acela… În timp ce-l bem, ne putem aminti de vremurile de odinioară, iar apoi, după ceaşca de cafea pe care ai să mi-o faci, am să-ţi urez noapte bună şi voi pleca acasă, înapoi la patul singurătăţii mele!

Cuvintele lui se adeveriră. Mai târziu, fără să poată dormi, prea activată emoţional şi fizic ca să-i mai pese,

Lucy ezita între fericirea de a şti că Saul dorea ca între ei să existe mai mult decât o relaţie bazată numai pe sex, şi dureroasa dezamăgire că se putea controla atât de strict – mult mai ferm decât ea, recunoscu Lucy, simţind valurile de fierbinţeală care-i străbăteau din nou trupul în timp ce retrăia sărutul de la despărţire.

* * *

În urma discuţiei cu Beverley Francis, Lucy se hotărâse să-şi folosească ziua liberă suplimentară lucrând la al doilea roman.

După un mic dejun frugal, cu pâine prăjită şi cafea, îşi luă caietele şi maşina de scris portabilă şi porni spre Manor House.

Când intră, pe uşa din spate, doamna Isaacs o salută veselă:

— Domnul Saul mi-a spus că s-ar putea să vii, anunţă ea. A zis că vei lucra în bibliotecă, dar neapărat să te chem de-acolo la prânz, ca să-ţi dau ceva de mâncare. El a trebuit

să plece, dar se întoarce la douăsprezece.

Saul părea să lipsească de-acasă cam mult în ultima vreme. În legătură cu Manor House, probabil? Încă nu discutaseră despre planurile lui în acest sens. Trebuia s-o vândă, desigur, iar găsirea unui cumpărător putea fi dificilă. Gândul la înstrăinarea casei o provoca un junghi prin inimă, dar foarte slab. O casă atât de mare şi veche era o povară prea grea pentru oricine, cu excepţia unui multimilionar. Oricum, nu încăpea nicio îndoială că Saul era nerăbdător să-şi rezolve problemele şi să se întoarcă la munca lui.

Era ridicol că încă nu-l întrebase din ce trăia. Pe buze îi apăru un uşor zâmbet. Orice-ar fi fost, nu prea avea importanţă, din moment ce-l mulţumea. Tot ceea ce-i spusese sugera că, la plecarea înapoi spre America, avea s-o cheme cu el, iar Lucy ştia că trebuia să se gândească bine, din timp, la răspunsul pe care urma să i-l dea. Avea o răspundere faţă de Oliver şi Tara de la care nu putea să abdice, dar nici nu era o martiră şi nu intenţiona să-şi sacrifice propria fericire ca să se achite de nişte datorii care în mod normal îi reveneau lui Fanny.

Fără tragere de inimă, încercă să se concentreze asupra scrisului, dar pe măsură ce schiţa acţiunea celui de-al doilea roman, personalul principal se încăpăţâna, cu o insistenţă înnebunitoare, să se contureze sub chipul lui Saul.

În cele din urmă, cedă dorinţei de a-i compune un portret verbal, dându-şi seama, când termină şi reciti ceea ce scrisese, că-i insuflase personajului atâta viaţă încât nimeni n-ar fi putut crede vreodată că era o simplă ficţiune.

Saul se ţinu de cuvânt, revenind la ora douăsprezece, iar în clipa când îi auzi paşii afară Lucy se ridică de pe scaun şi porni spre uşă.

În timp ce Saul o săruta, sună telefonul, făcându-l să se desprindă fără chef din îmbrăţişare pentru a ridica receptorul, în timp ce continua s-o cuprindă cu braţul.

Privindu-l, Lucy îi văzu gura încordându-se, pe când sprâncenele i se îmbinau uşor, într-o expresie preocupată.

— O.K., mamă, am înţeles, spuse el repezit în cele din urmă. Dar mi-e imposibil să pleca cum.

Rămase din nou tăcut, ascultând ceea ce-i spunea mama lui.

Mama lui! Lucy n-o cunoscuse niciodată pe sora tatălui ei. Oare semănau cât de cât? Ce-ar fi crezut despre relaţia lui Saul cu ea? Era una dintre acele matroane americane impresionant de organizate, care alesese deja o parteneră de viaţă pentru fiul ei?

— Nu, nu ştiu cât mai durează – atâta cât va fi nevoie.

Ascultă iar câteva momente, apoi închise telefonul.

— Probleme? îl întrebă îngrijorată Lucy.

— O poticnire în afacerile tatălui meu, iar maică-mea vrea să mă întorc acasă ca să rezolv situaţia.

Văzând-o că se încruntase, îi explică:

— Lucrez pentru el.

Aşa se explica faptul că-şi putea lua atâta timp liber, înţelese Lucy, întrebându-se din nou cu ce se ocupa tatăl lui.

— Sunt contabil – un fel de… adăugă el scurt, dând de înţeles că nu-i plăcea să discute despre munca lui.

— Va trebui să te întorci?

— Nu imediat.

Tensiunea din muşchii braţului cu care o ţinea lipită de el o încuraja şi o alarma în acelaşi timp. Saul nu voia s-o

necăjească spunându-i că putea fi necesar să plece, dar Lucy simţea că aşa ceva era foarte posibil.

Era încă prea devreme ca s-o cheme cu el – cel puţin ca iubită – aşa că se rugă fierbinte ca problema de-acasă să se rezolve fără a fi nevoie de prezenţa lui.

— Ai reuşit să găseşti un cumpărător pentru casa asta? îl întrebă, încercând să schimbe subiectul.

— Ar cam fi una sau două posibilităţi, răspunse el prudent, dar trebuie să fiu conştient, ca străin, că localnicii pot încerca să obţină anumite avantaje. Cum te simţi, de fapt, când ştii că o vei pierde, Lucy? o întrebă pe neaşteptate. Trebuie să te lege un anume ataşament de ea.

— Într-adevăr, dar cred că numai la fel ca pe tine, confirmă ea. În fond, nu e ca şi cum ar aparţine cu adevărat…

Se întrerupse, copleşită de indiscreţia pe care fusese gata s-o săvârşească, dezvăluind secretul naşterii lui Oliver. Riscă să arunce o privire spre chipul lui Saul, anticipându-i curiozitatea, dar acesta era ciudat de inexpresiv, iar braţul cu care o cuprindea se relaxă.

În timp ce întorcea capul dinspre ea, spuse fără nicio intonaţie deosebită:

— Cât de minunat de britanică eşti uneori, Lucy. Văd că, la urma urmei, mă consideri totuşi un fel de intrus aici.

— Dar nici tu nu mă priveşti ca pe proprietara de drept a casei, nu-i aşa?

Ce-ar fi putut spune? Conform legii, Saul era proprietarul de drept, dar Lucy ştia că nu avea faţă de acel loc sentimentele profunde pe care tatăl ei le avusese şi i le transmisese lui Oliver, din partea căruia simţea aceeaşi emoţie, oricât era de tânăr. Dar cum şi-ar fi putut călca promisiunea făcută tatălui ei, spunându-i lui Saul adevărul? Şi, în fond, la ce-ar fi folosit? Saul putea chiar să creadă că încerca să-l manipuleze spre a face ceva pentru Oliver.

Văzând-o că tăcea, Saul râse scurt, apoi spuse aspru, privind-o încruntat:

— Ce păcat că nu te-ai ridicat la înălţimea speranţelor tatălui tău, Lucy, luându-ţi un bărbat cu bani.

Îi observă expresia şi adăugă încet:

— Ei, haide, doar n-ai să-mi spui acum că nu ştiai?

Până şi mama mea ştia, deşi a refuzat categoric să-l ajute când el i-a cerut să te lanseze pe scena mondenă americană şi să te prezinte câtorva milionari. Au apus vremurile când erau dispuşi să se despartă de banii lor pentru o soţie cu sânge aristocratic. Fără-ndoială, spera ca, după moartea lui, soţul tău bogat să cumpere de la mine casa asta, asigurându-i astfel trecerea în posesia nepoţilor.

Lucy era complet năucită de cuvintele lui. Era o invenţie, cu siguranţă; tatăl ei nu-i suflase niciodată o vorbă despre aşa ceva.

— Crezi că te mint, nu-i aşa? întrebă el pe un ton aproape sălbatic. Ei bine, nu mint – întreab-o pe mama mea. Cred că aveai cam şaptesprezece ani când tatăl tău a abordat-o pentru prima oară.

Şaptesprezece! Pe-atunci, Fanny era încă măritată cu primul ei soţ. Şi cine putea şti? Poate că tatăl ei, care avusese întotdeauna o anumită înclinaţie către planurile nebuneşti, visase ceva în sensul sugerat de Saul.

— Nu cred că minţi, Saul, spuse ea calmă şi cu convingere. Pare un lucru tipic pentru tatăl meu. Dacă am

părut să nu cred, a fost fiindcă mie nu mi-a spus nimic despre asta, niciodată. Ştiu că spera ca Fanny să-i dăruiască un fiu; şi, cum spuneai, era aproape obsedat de ideea păstrării acestei case pentru propriii lui moştenitori.

— Aproape? repetă Saul cu dispreţ.

— Bine, atunci total, dacă vrei.

Parcă citindu-i gândurile, Saul scoase un fel de geamăt şi veni spre ea, luând-o în braţe, strâns.

— Iartă-mă. N-aveam dreptul să-ţi spun toate acele lucruri. Adevărul este că sunt gelos – gelos pe loialitatea pe care i-o păstrezi tatălui tău – şi speriat de moarte că va trebui să plec acasă înainte de a te putea convinge să vii cu mine.

Mărturisirea lui îi alungă durerea. Lucy ridică faţa, cu buzele despărţite într-o invitaţie delicată.

Trecu mult timp până când Saul îi dădu drumul, întrebând cu voce tremurătoare:

— Să înţeleg din asta că vei veni?

— Cu tine, oriunde, oftă Lucy cu buzele lipite de gâtul lui şi ochii închişi în extaz, savurându-i aroma

masculină.

La masă, Saul îi mai povesti câte ceva despre tatăl lui vitreg, explicându-i că avea peste şaptezeci de ani şi stătea cam prost cu sănătatea.

— Mama mea îl adoră, deşi e greu să-ţi dai seama. Are două fiice din prima căsătorie şi cinci nepoţi; mama mea se plânge mereu că e timpul să-i fac şi eu câţiva.

— Şi îl vezi des pe tatăl tău adevărat? întrebă Lucy.

— Din când în când. Acum locuieşte la Boston. S-a însurat cu fiica unui magnat al presei şi şi-a întemeiat o nouă familie. Relaţiile sunt amicale, dar în multe privinţe mă simt mai apropiat de Harry. În fond, el mi-a fost alături în perioada de creştere. Mi-a plătit colegiul şi, mai târziu, calificarea ca economist – mi-a dat casă şi masă, o slujbă… De fapt, mi-a fost un tată mult mai adevărat decât cel real – şi cu mai mult succes, cred, când mă uit la cei doi fraţi ai mei după primul tată, care e un maniac al muncii – dintotdeauna a fost şi întotdeauna o să fie. Asta a şi dus la divorţul părinţilor mei.

În continuare, Saul îi povesti despre vechea podgorie

pe care părinţii lui o cumpăraseră în California şi stilul în care trăiau acolo, iar după masă, când se scuză explicându-i că avea de dat câteva telefoane, fie şi numai ca să-şi liniştească mama, Lucy se întoarse în bibliotecă, mulţumită că ştia mai multe despre el.

La ora două, Saul o anunţă că avea de trimis nişte hârtii şi voia să meargă cu maşina la Winchester pentru a se asigura că prindeau poşta de după-amiază.

— Doamna Isaacs ne lasă ceva rece pentru cină, şi-am să aduc şi eu nişte fripturi, îi spuse el, intrând în încăpere, unde o îmbrăţişă şi o sărută cu patimă. Ştii, murmură, peste câteva secunde, frecându-şi senzual nasul de pielea sensibilă a gâtului ei, având în vedere cele întâmplate acasă, încep să mă întreb cât de bine ar fi, în fond, să-ţi fac curte încet şi pe îndelete… mai ales când acum nu doresc nimic mai mult, dar nimic, decât să mă culc cu tine.

Lucy nu-şi putu stăpâni fiorul care o străbătu şi, când Saul râse încet, îşi dădu seama că şi el îi înţelesese cauza.

— Mă flatezi, şopti el, gâdilându-i urechea cu

respiraţia. Aproape că sunt tentat să nu mă mai trambalez până la poştă.

— Doamna Isaacs mai ei aici, îi aminti pudică Lucy, deşi ochii îi scânteiau intens, iar obrajii i se înroşiseră.

— Mai târziu, mârâi el glumeţ-ameninţător, eliberând-o. Mai târziu te voi face să regreţi ce-ai spus – când ea nu va mai fi aici, ca să te apere.

Se sărutară din nou, stăruitor, apoi Saul plecă, lăsând-o să-şi revină şi să încerce să-şi reia lucrul.

* * *

La ora trei, cu mult timp înainte de a-l aştepta pe Saul înapoi, Lucy auzi o maşină.

Curiozitatea o îndemnă să se ducă la fereastră, iar buzele i se strânseră uşor când îl văzu pe Neville coborând de la volanul maşinii sale sport.

La treizeci şi unu de ani, pe chip i se citea ce fel de om devenise: lacom, acaparator şi egoist, în acel stil care le este propriu numai celor slabi. Lucy ştia că unchiul ei era

amarnic dezamăgit de fiul lui. Nu atât de felul cum îşi desfăşura activităţile – Neville era un om de afaceri abil, deşi nu aplica aceleaşi metode ca ale tatălui său – cât de codul lui moral, sau mai bine zis de absenţa acestuia. Uneori, Lucy avea impresia că lui Neville îi plăcea să-i facă pe alţii să sufere.

Când o văzu, vărul ei zâmbi, cu acel surâs calculat-slugarnic care o înştiinţa că voia să-i ceară ceva. De-a lungul anilor, Neville dorise multe de la ea, dar între timp Lucy devenise imună la farmecul superficial pe care el putea să-l afişeze atât de uşor, tolerându-l numai de dragul unchiului ei.

Neville intră prin glasvandul salonului şi încercă s-o îmbrăţişeze, dar Lucy reuşi să-l evite cu îndemânare.

— Nu-l văd nicăieri pe vărul nostru din colonii…

Grimasa lui sarcastică, în timp ce se referea la Saul, o înfurie pe Lucy, dar îşi ţinu gura, din prudenţă. Neville se pricepuse întotdeauna remarcabil de bine să recunoască slăbiciunile altora, pentru ca apoi să profite.

— Ai venit să vorbeşti cu el? întrebă ea având grijă să

vorbească pe un ton neutru.

— Oarecum. Dar mai întâi voiam să stau la o şuetă cu tine.

Atentă să nu-şi trădeze dezgustul, Lucy răspunse doar atât:

— Mă simt măgulită.

— Ba nu eşti măgulită deloc, replică încet Neville. Mă urăşti de moarte.

Zâmbi rece la vederea expresiei ei surprinse.

— Oricâte talente oi fi având tu, nu eşti o actriţă bună, verişoară, dar îmi datorezi o favoare şi am venit să ţi-o cer.

— O favoare

— Recomandarea pentru Bennett ca să-ţi citească manuscrisul, îi reaminti el batjocoritor. Desigur, doar nu crezi că ar fi mers cineva pe încredere.

Ce insinua? se întrebă Lucy, privindu-l bănuitoare.

— O.K., sunt sigur că romanul e destul de bine scris, dar cărţile bine scrise se găsesc la grămadă, ştii bine asta. Fără intervenţia tatălui meu, n-ar fi trecut niciodată de primul lector – presupunând că ajungea până acolo.

Cuvintele lui erau destul de adevărate pentru ca Lucy să nu-l poată contrazice. Existau sute de scriitori mult mai talentaţi decât ea – o ştia, dar avusese norocul de a i se deschide uşa în lumea editorială. Însă chiar şi aşa…

— Ce fel de favoare vrei de la mine, Neville? îl întrebă ea pe un ton tăios.

— Nimic prea problematic, o asigură Neville, cu un râs uşor, satisfăcut că Lucy capitulase. Pe unii parteneri de afaceri de-ai mei îi interesează să cumpere casa asta – la preţul potrivit, desigur.

Îi văzu expresia şi râse încet.

— Ei, haide, Lucy, nu face mutra asta. Tot ce vreau e să pui o vorbă pe lângă bătrânul Patterson că ai auzit de cineva interesat să cumpere proprietatea. Are o părere foarte bună despre tine – întotdeauna ai fost febleţea lui. Şi, din câte ştim, încă nu s-a mai arătat niciun cumpărător.

— Atunci, de ce faci oferta într-un mod atât de neoficial? întrebă Lucy cu convingere. De ce nu-l abordezi pe Saul cinstit, pe faţă?

Neville râse batjocoritor.

— Ei, haide, doar ştii şi tu de ce. Nu ne-ar vinde casa nici în ruptul capului, dac-ar şti să sunt şi eu la mijloc.

Lucy ştia că Neville spunea adevărul. La prima vedere, cererea lui părea foarte uşor de realizat… şi totuşi…

— Ce anume vrei să fac? îl întrebă ea cu suspiciune.

— Vreau doar să stai de vorbă cu Patterson şi să afli dacă mai e şi vreun alt amator, iar dacă este…

— Ai spus că nu mai e nimeni, îi reaminti tăios Lucy, privindu-l cum se foia incomod de pe un picior pe celălalt.

— Haide, Lucy. Îmi eşti îndatorată.

În mod normal, i-ar fi amintit că tatăl lui, nu el, o ajutase să-şi găsească un editor, dar tăcu, prefăcându-se că stătea pe gânduri câteva secunde.

— Ei?

— Voi face tot ce pot, ocoli Lucy un răspuns direct, zâmbindu-i, dar înainte de toate vreau să ştiu exact ce se întâmplă.

Neville se arătă atât de satisfăcut, încât Lucy înţelese că avusese dreptate să nu se încreadă în el.

— Păi… de ce nu, se învoi el, zâmbindu-i. În fond, îl

iubeşti pe sălbaticul nostru uzurpator din colonii la fel de mult ca mine, nu? Se şuşoteşte prin capitală că guvernul plănuieşte să construiască aici o fabrică nouă de armament. Am auzit la club, de la un fost coleg de şcoală. Încă n-au stabilit locul, dar va fi cam la două mile de casa asta. Se vor investi foarte mulţi bani şi-au să fie amestecaţi tot felul de ştabi. Şi toţi ăia care vor lucra în fabrică vor vrea să aibă unde să se recreeze şi să se distreze, iar aici intervine casa asta. Dacă o putem obţine la un preţ potrivit, vom face din ea un hotel cu complex sportiv mai elegant decât oricare din ţară. Putem da o mare lovitură, mai ales dac-o cumpărăm pe-un mizilic de la moş Saul. Iar aici începe rolul tău, iubito. Dacă vorbeşti cu Patterson, putem fi aproape siguri că vom obţine casa la un preţ de să moară concurenţa, mai ales dacă-i spui că ai fost implicată ca acţionar – ceea ce ar fi foarte posibil. Dacă-l cunosc pe avocatul unchiului meu, va crede că proprietatea asta îţi aduce numai dezavantaje.

Cuvintele lui erau foarte apropiate de adevăr. Avocatul tatălui ei nu fusese niciodată de acord cu faptele acestuia şi i-o şi spusese. De asemenea, ţinea foarte mult la

ea şi nu încăpea nicio îndoială că ar fi fost pregătit să-i aprobe o cerere, dar Lucy era convinsă că Neville îl judeca greşit când insinua că ar fi putut pune interesele ei mai presus de ale lui Saul. Avocatul era mult prea cinstit şi onorabil pentru aşa ceva, însă Lucy n-avea de gând să-i spună asta lui Neville.

Cel mai mult o speria faptul că, dacă nu existau alţi cumpărători, Saul putea fi foarte bine silit să vândă o parte din casă la un preţ de dumping, lui Neville şi asociaţilor lui de afaceri, lăsându-i să încheie o tranzacţie extrem de avantajoasă pentru ei.

— Ei, Lucy, ce zici?

Glasul lui coborâse, mângâietor, în timp ce se apropiase de ea, amândoi stând încadraţi în lumina glasvandului. O cuprinse în braţe. Lucy făcu un efort pentru a nu se feri de el, rugându-se ca Neville să nu-i ghicească adevăratele sentimente. Spre binele lui Saul, nu trebuia să şi le trădeze, cel puţin până avea ocazia de a-i spune ce plănuia vărul ei. Cine putea şti, se întrebă ea febrilă, poate că, ajutat de partenerii de afaceri ai tatălui său vitreg, Saul

reuşea să obţină destul bani pentru a face el însuşi renovările.

— De dragul vechilor vremuri? Mai ţii minte cum ne-am râs de el în vara aia? Nu ţi-ar plăcea s-o facem din nou?

Hotărâtă să câştige timp, Lucy îşi înghiţi dezgustul faţă de tot ceea ce-i sugera vărul ei şi spuse cu voce răguşită:

— Poate.

— Sigur că da. Casa asta ar fi trebuit să fie a ta, nu a lui. Deci, ai să-ţi foloseşti farmecele ca să-l îmbrobodeşti? o întrebă Neville, aducând din nou vorba despre avocat. N-ar trebui să-ţi fie prea greu.

— Am să-mi dau toată silinţa.

Vocea lui Lucy suna sufocată, gâtuită de sila faţă de ceea ce făcea şi de panică la gândul că Neville i-ar fi putut ghici jocul.

— Mai bine pleacă, îl preveni ea. Saul se va întoarce curând.

Neville se încruntă, apoi dădu din cap.

— Poate că ai dreptate. De cât timp crezi că vei avea nevoie ca să-l convingi? Vreo două zile?

Ca să-l convingă? Lucy înţelese că Neville se referea din nou la avocat.

— Nu sunt sigură. Am să te sun.

— Hmm. Mai bine te sunt eu poimâine, ca să văd ce progrese ai făcut.

Lucy fu nevoită să facă un efort pentru a rămâne nemişcată când Neville o sărută, scârbită de atingerea gurii lui. Dar în cele din urmă scăpă, rămânând doar cu o senzaţie de silă în minte şi stomac, în timp ce-l privea pe fereastră cum pleca. Peste câteva momente, auzi zgomotul maşinii pierzându-se în depărtare.

Doamne Sfinte, spera ca Saul să ajungă înapoi cât mai curând. Avea atâtea să-i spună! Nu mai putea lucra, acum, după tot ceea ce se întâmplase, aşa că porni înapoi spre Dower House, cu gândul de a face un duş şi a se schimba pentru seară.

Capitolul 6

Auzi maşina lui Saul în timp ce se farda şi, uitând de orice temeri, alergă la fereastra dormitorului, tocmai la timp pentru a o vedea dispărând în lungul aleii.

O străbătu un junghi de dezamăgire că Saul nu se oprise, dar în fond, îşi dădu ea seama, n-avea de unde să ştie că era acolo. Se uită la ceas. Era aproape şase şi jumătate. Putea fi punctuală la întâlnire.

Se hotărî să meargă pe jos până la Dower House şi, pe alee, se întâlni cu doamna Isaacs care tocmai pleca acasă. Aceasta încetini maşina şi se aplecă spre fereastră ca s-o anunţe:

— Domnul Saul e îngrijorat de ceva. A venit într-o stare foarte ciudată, zău că da, şi-acuma-i în bibliotecă, stă şi bea whisky.

Cu fruntea încreţită de îngrijorare, Lucy grăbi pasul; chiar cunoscându-i obiceiul de a înflori lucrurile, doamna Isaacs fusese destul de alarmată pentru a o face să se întrebe

ce se întâmplase. Oare Saul primise un nou telefon din America? îl alarma starea de sănătate a tatălui său vitreg?

Când intră în hol, îl strigă şi, neprimind niciun răspuns, intră grăbită în bibliotecă.

În clipa când îi văzu chipul, uită de toate grijile privitoare la Neville şi la planurile lui. Saul, încruntat, cu un pahar de whisky în mână, se întoarse spre ea cu o privire sumbră.

— Saul, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Ceva cu tatăl tău vitreg? E ceva în neregulă acasă?

Saul o privea cu o expresie foarte ciudată, cercetându-i faţa aproape cu disperare.

— Saul… Ce este?

Lucy întinse mâinile spre el, rugător, simţindu-i mirosul de alcool din respiraţie.

— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? întrebă ea cu convingere.

Gura lui Saul se arcui într-un zâmbet complet lipsit de umor, care o făcu să se cutremure. Niciodată nu mai văzuse o privire atât de rece în ochii cuiva.

— S-ar putea spune şi aşa, dar nu e momentul să vorbim despre asta, replică el repezit.

— Ai prefera să plec?

Trebuia să-l întrebe, căci abia dacă-l mai recunoştea pe omul care fusese atât de tandru cu ea.

— Nu… Nu, rămâi.

Saul se întoarse cu spatele, turnându-şi încă un pahar, observă Lucy îngrijorată. O întrebă, cu un glas lipsit de orice intonaţie:

— În după-amiaza asta ai lucrat mult?

— Ăă…

Acum avea ocazia să-i spună despre Neville, dar cum ar fi putut să-i sporească şi mai mult grijile?

— Aşa… şi aşa.

— Am fost la Patterson, continuă el cam răstit. Îmi recomandă să vând casa. Tu ce zici?

Întrebarea o luă pe nepregătite şi, fără să se gândească, răspunse cu o voce absentă:

— Nu cred că ai prea mult de ales. Ar costa o avere ca să locuieşti în ea.

— Tatăl tău s-a descurcat, îi reaminti el scurt.

Lucy ştia prea bine că puţinele surse de venit ale proprietăţii, de pe urma cărora ar fi putut avea de câştigat, fuseseră realizate de tatăl ei în folosul lui Oliver. Tonul îndârjit al lui Saul o făcu să se înroşească, vinovată.

— La limită, confirmă ea încet.

— Deci, şi tu consideri că ar trebui s-o vând? întrebă scurt Saul.

O privea cu o lucire aproape febrilă în ochi şi obrajii aprinşi, aproape ca şi cum ar fi avut temperatură. Părea bolnav, observă Lucy îngrijorată, cu pielea de o paloare nesănătoasă pe sub roşeaţa aceea congestionată.

— Saul, ce este?

Instinctiv, se apropie de el, oprindu-se şocată când văzu că ridicase mâinile ca pentru a o ţine la distanţă.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, Lucy, spuse el aspru. Mi-ai recomanda să vând, să scap de casa asta cât mai repede posibil, înainte de a-mi atârna de gât ca o piatră de moară?

Nu era momentul ca să-l întrebe dacă avea vreo cale

dea obţine banii pentru a da peste cap planurile lui Neville şi ale asociaţilor lui, când se vedea atât de clar că pe Saul îl preocupau alte probleme.

— Nu e nevoie să scoţi o vorbă, simpla ta tăcere te condamnă, mormăi el cu glas îngroşat. Doamne, şi cât mă gândesc cum m-am lăsat amăgit de tine. Cât de uşor te-am crezut.

Dintr-odată, înjură cu furie, aruncându-şi paharul în şemineu, unde se sparse în mii de cioburi.

— Saul! Te rog… Ce ai?

— „Saul, te rog…!” o îngână el cu un sarcasm sălbatic. Ce mă rogi? Să mă culc cu tine? Să-i vând pe nimic casa asta scumpului tău văr?

Îi văzu şocul în ochi şi râse amar.

— A, da, ştiu totul, Lucy. V-am auzit când vorbeaţi… când complotaţi, mai degrabă. Nicio clipă n-ai crezut un cuvânt din tot ce-mi spuneai, aşa e? Totul a fost un joc, un vicleşug ca să mă abureşti, nu? Şi când mă gândesc că de fapt…

Lucy îi văzu muşchii fălcilor încleştându-se, prea

şocată ca să înţeleagă ce se întâmpla. Era aproape ca şi cum ar fi jucat într-o piesă – o piesă atât de neverosimilă încât nici ei nu-i venea să creadă că putea fi adevărată.

— Am văzut maşina şi v-am auzit vocile. Tocmai voiam să intru, când l-am auzit pe Neville cerându-ţi ajutorul. Nici măcar n-ai ezitat, nu-i aşa, Lucy?

Glasul îi tremura de dispreţ, iar Lucy se cutremură.

— Saul, n-ai înţeles. A trebuit să mă prefac că primesc jocul lui Neville, ca să descopăr ce avea de gând. Cum poţi crede că l-aş ajuta să-ţi facă vreun rău? De-asta eşti atât de furios? Pentru ceea ce crezi că ai înţeles auzindu-ne?

— Dacă nu urmăreai decât interesul meu, de ce nu mi-ai spus nimic? o întrebă el scurt.

Lucy simţi un junghi de exasperare dureroasă.

— Fiindcă m-am gândit că ai deja destule pe cap… fiindcă eram îngrijorată că putuseşi primi veşti proaste de acasă şi nu voiam să-ţi mai adaug şi eu altele. Aveam de gând să-ţi spun, Saul, trebuie să mă crezi.

Pentru prima dată, în voce începea să i se simtă

panica.

— Voiam să te întreb dacă ar fi posibil să obţii destule interese şi fonduri de la asociaţii de afaceri ai tatălui tău ca să renovezi tu însuţi casa conform planurilor lui Neville. Saul, te rog, trebuie să mă crezi!

După ce o privi neguros câteva clipe, Saul întrebă:

— De ce?

— Fiindcă te iubesc.

Avusese nevoie de tot curajul ca s-o spună, dar simţi că vorbele ei îşi făcuseră efectul. Saul o studie un timp, ca şi cum ar fi cântărit cele două variante. Lucy înţelegea că se simţea trădat şi furios, dacă auzise numai finalul conversaţiei ei cu Neville – cum probabil se şi întâmplase. O durea faptul că o crezuse atât de uşor capabilă să-l înşele şi era nevoită să admită cât de puţin se cunoşteau unul pe altul ca oameni.

— Spune-mi exact tot ce-a zis Neville, îi ceru el într-un târziu.

Încet, aproape ezitant la început, cu vocea încă trădând şocul cauzat de acuzaţiile lui, Lucy îi relată toată

convorbirea, conştientă permanent de privirea lui neabătută, aproape ostilă. Oare la ce se gândea?

Îi venea să strige la el că trebuia s-o creadă, dar mândria o împiedica. Vorbele lui dure sfărâmaseră ceva extrem de preţios şi fragil, iar Lucy nu era sigure dacă se mai putea reface. Apoi, deodată, expresia lui Saul se schimbă, iar glasul îi deveni mai răguşit, când spuse:

— Lucy, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita aşa la mine. Îmi cer iertare pentru tot ce şi-am spus. Te rog, încearcă să înţelegi; când v-am văzut împreună, când l-am auzit vorbindu-ţi, am simţit că mă întorsesem în urmă cu doisprezece ani. Eram gelos, recunoscu el simplu, cu cuvintele înfundate şi buzele ascunse în părul ei. Atât de gelos, încât n-am stat să mă gândesc dincolo de ceea ce auzisem. Atât de gelos, încât am plecat şi mi-am căutat consolarea la cârciuma din sat – cel puţin, până l-am văzut pe Neville trecând cu maşina prin faţă. Spune, mă ierţi?

Începuse s-o sărute, flămând şi febril, arzându-i cu buzele faţa şi gâtul.

Fără tragere de inimă, Lucy îl împinse la o parte.

— Am venit aici ca să mănânc de cină, îi aminti ea.

— Nu vreau nicio cină, numai pe tine te vreau.

Omul controlat din seara trecută dispăruse, îşi dădu seama Lucy când îl privi în ochi, cu tot trupul străbătut de spaimă şi bucurie, când îşi dădu seama ce voia să spună.

— Te doresc, Lucy, repetă el, murmurând cuvintele lângă gâtul ei. Acum.

Prudenţa se războia cu dorinţa. Lucy îşi aminti paharul de whisky pe care Saul îl aruncase în şemineu. Câte mai băuse înaintea aceluia? Oare dorinţa lui era alimentată de dragoste, sau de altceva, mai puţin curat? Şi, cel mai important lucru din toate, chiar o crezuse? îi acceptase destul de uşor explicaţiile – poate prea uşor, ţinând seama de furia aproape nebunească dinainte.

— Tu nu mă doreşti? şopti el chinuitor, cu gura lângă urechea ei, făcând-o să se înfioare de plăcere.

Sigur că-l dorea. Mâna lui îi cuprinse faţa, ridicând-o pentru a o privi în ochi.

— Ştii bine că da, răspunse ea cu vocea tremurându-i uşor.

— Atunci, vino acum cu mine.

Şi, luându-i mâna, o conduse uşor afară din cameră, spre scară. Urcară unul lângă altul în tăcere, pe când Lucy îşi simţea inima bătând dureros de tare în piept. Nicio clipă nu visase că, la sosirea acestui moment, avea să se simtă mai degrabă speriată decât excitată.

În capul scării, Saul se opri s-o privească, întunecat, cu o expresie de nepătruns. Ce vedea când se uita la ea? Ce gândea cu adevărat îndărătul acelei faţade zăvorâte? Lucy întinse mâna spre el, dintr-odată nervoasă şi nesigură, atingându-i braţul cu degetele. Întunecimea din ochii lui se risipi, topindu-se în căldura ce-i lumină, iar braţele sale o cuprinseră, ridicând-o, pentru a-i atinge gâtul cu buzele, fierbinte.

— Să uităm ceea ce s-a întâmplat azi după-amiază, murmură el cu glas gros, ducând-o în dormitor. Să uităm totul, mai puţin ceea ce simţi pentru mine şi ce simt ei pentru tine.

O culcă uşurel pe pat. Intrase în camera care aparţinuse părinţilor ei, dar niciun duh nu se făcu simţit

când Saul începu să-i scoată încet hainele, apoi, fără să-şi ia ochii de la ea, şi pe ale lui.

* * *

— De ce nu mi-ai spus?

După cuvintele lui dinainte, Lucy nu se aştepta la o asemenea reacţie. Evitându-i ochii, ridică din umeri şi răspunse încet:

— Nu mi s-a părut important.

— Era destul de important, replică el sec. Nu cred că există prea multe fecioare de douăzeci şi cinci de ani prin zonă.

Cuvintele lui o dureau şi, ca să-şi ascundă suferinţa, Lucy spuse acid:

— Iar acum sunt cu una mai puţin.

— De ce m-ai lăsat să fac dragoste cu tine, Lucy? întrebă el rece. Credeai că mă vei convinge că nu m-ai minţit în legătură cu Neville? Ai să-i povesteşti şi despre asta? adăugă, nelăsându-i timp să răspundă.

Trupul lui Lucy se răci din cap până-n picioare, înfrigurat de cuvintele lui şi de tonul distant pe care vorbea. Părea imposibil să aibă acea conversaţie. Cu nici trei ore în urmă, îi spusese că o iubea, iar acum se purta aproape ca şi cum ar fi urât-o. Din cauza virginităţii ei, îşi spuse ea cu amărăciune. Pentru că n-o iubea deloc, ci numai o dorise, şi fusese şocat să descopere că era primul ei amant. Fără îndoială, se temea că acum aştepta din partea lui vreun soi de angajament, aşa că încerca s-o îndepărteze în felul acela vrednic de dispreţ.

— De ce-aş vrea să discut cu Neville ce s-a întâmplat între noi? îl întrebă ea rece. E partenerul meu de afaceri şi nimic mai mult.

În momentul când rosti această minciună, vru s-o şi retracteze, dar Saul o privea cu ochi arzători şi, în timp ce gura i se răsfrângea cu dispreţ, spuse:

— Deci, e adevărat că m-ai minţit. Tot timpul ai fost înhăitată cu el. Iar asta n-a fost decât o cale de a mă înmuia, nu-i aşa, Lucy? Nu-i aşa?

Începuse s-o zgâlţâie, cu degetele înfipte dureros în

carnea braţelor.

— Întotdeauna ai fost uşor de păcălit, Saul, îi spuse ea cu voce de gheaţă. A trebuit să-ţi spun ce plănuise Neville, când ai spus că ne auziseşi, dar desigur, niciun moment nu avusesem intenţia să trec de cealaltă parte. Cum Dumnezeu ai putea obţine tu banii pentru finanţarea unui asemenea proiect?

— Iar pentru tine, desigur, banii înseamnă totul. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Nu mă îndoiesc că ai făcut toate planurile împreună cu el, pas cu pas. Ei bine, am să-ţi dau o veste, draga mea verişoară. Pot să cumpăr şi să vând casa asta de-o sută de ori.

Îi văzu expresia şi râse sălbatic.

— Aha, te şochează, nu-i aşa, şi nu vrei să mă crezi, dar e adevărat, te asigur. Tatăl meu vitreg e multimilionar; şi nu ţi-am spus că, atunci când s-a însurat cu mama mea, a acceptat să mă adopte legal. Acum, că s-a retras din afaceri, îi conduc eu imperiul, şi sunt un om bogat cu drepturi depline, Lucy, după tot ceea ce-am învăţat de la el. Aşa că vezi, dragă verişoară, ai fi făcut mult mai bine dacă treceai

de partea mea. Ce păcat că ai fost atât de impetuoasă şi de lacomă!

— Dar ai ştiut tot timpul, nu-i aşa? spuse ea înnebunită. De la bun început ai…

— Mă întrebam cum eşti, confirmă el scurt, dar într-o privinţă te înşeli. E clar că-s mult mai naiv decât credeam, fiindcă pentru un timp mă convinseseşi. Am ajuns cât pe ce să mă îndrăgostesc de tine, Lucy. Păcat că am auzit conversaţia de azi, altminteri ai fi putut obţine milioanele mele, ca jucărie, nu miile lui Neville. Şi-acum, ieşi afară, îi spuse el brutal, întorcându-i spatele. Mă duc să fac un duş – vreau să-mi spăl mirosul şi senzaţia ta de pe piele până nu mă contaminează. Şi, când mă întorc, nu vreau să te mai găsesc aici. A, şi-i poţi spune vărului tău că n-are absolut nicio şansă de a cumpăra casa asta… Nici cea mai mică şansă. N-aş vrea să fiu în pielea ta când ai s-o faci, Lucy. Pare un om crud din fire.

Se ridică de pe pat şi porni spre uşă, unde se întoarse întrebând cu glas îngroşat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o fi având de nu-i

poţi rezista? Nici măcar nu te doreşte – se vede cu ochiul liber. Nici măcar dragoste cu tine n-a făcut… Dar acum, după ce am făcut-o eu, îmi pot da seama de ce. Măcar la nivel cerebral a fost satisfăcător – să ştiu că te înşelam la fel de mult cum mă înşelai tu pe mine.

Şi plecă. Uşa se trânti în urma lui, dar Lucy în loc să se îmbrace, rămase aşezată în pat, tremurând violent, fără a mai încerca să-şi stăpânească valul de lacrimi care-i inundau ochii.

Era din cauza şocului, îşi spuse ea amorţită în timp ce încerca să-şi coordoneze mişcările membrelor paralizate pentru a se îmbrăca. Din cauza şocului tremura aşa, ca într-un coşmar. Nu-i putuse spune toate acele lucruri – nu Saul. Dar i le spusese… şi-i sfărâmase toate visurile şi toată viaţa, aşa că n-avea niciun rost să-l anunţe că greşea în legătură cu sentimentele ei pentru Neville, fiindcă de-acum n-avea s-o mai creadă niciodată. Şi chiar dacă o credea… Fusese cât pe ce să se îndrăgostească de ea, îi spusese, dar de data asta nu-l credea Lucy pe el. O suspectase încă de la început; o aşteptase să facă o greşeală. Şi o lăsase, deliberat,

să creadă… să creadă că ţinea la ea, când tot timpul nu făcuse decât să-i întindă o cursă.

Se îmbrăcase. Nu-i mai rămânea decât să plece. O aştepta cel mai lung drum din viaţa ei – şi niciodată, după aceea nu ştiu cum reuşise să ajungă înapoi la Dover House.

Capitolul 7

— Dar, Lucy, cum adică vrei să pleci?

Lucy şi Fanny se priveau peste covorul din salon. Fanny se întorsese din vacanţă în acea dimineaţă, bronzată şi relaxat. Prin contrast cu ea, Lucy era de o paloare aproape bolnăvicioasă.

— Adică am hotărât să vreau să am o şansă de a scrie, răspunse ea. Am nevoie de linişte, Fanny, iar aşa ceva e imposibil aici, locuind cu tine şi copiii.

Aşa cum prevăzuse, Fanny o privea ofensată şi rănită, dar n-avea de gând să se lase convinsă; ştia prea bine ce avea de făcut.

În zilele dinaintea revenirii lui Fanny nu pierduse vremea. Dându-i un telefon lui Beverley, pentru a-i spune că voia să vină la Londra ca să facă unele cercetări necesare celui de-al doilea roman, aflase că Beverley cunoştea un redactor bătrân de la o altă firmă are fusese trimis la New York pentru un an şi căuta disperat un locatar potrivit căruia

să-i închirieze apartamentul şi care să-i îngrijească pisica siameză. Lucy avea destui bani ca să poată trăi singură acolo, fără a se atinge de capitalul ei. Îl vizitase pe domnul Patterson, pentru a-i explica intenţiile ei, spunându-i ferm că nu-şi putea petrecere restul vieţii îngrijind doi copii care aveau mamă.

Dacă reieşea că Saul intenţiona să păstreze Manor House, ceea ce era absolut posibil, în lumina dezvăluirilor despre averea lui, atunci urma să vândă Dover House, dar această intenţie şi-o păstra deocamdată pentru sine.

Telefonul care-i făcuse cea mai mare parte plăcere fusese cel dat lui Neville pentru a-i spune clar şi precis de ce planurile lui erau sortite eşecului. Vărul ei nu fusese mulţumit, dar veninul lui abia dacă o atinsese. Nu mai simţea aproape nimic… numai durerea crudei respingeri a lui Saul.

— Bine, da, Lucy… avem nevoie de tine…! se văicări Fanny.

— Ba n-aveţi nicio nevoie, răspunse Lucy pe un ton rezonabil. Poţi angaja oricând o guvernantă ca să aibă grijă

de copii, Fanny. Oliver începe şcoala în toamnă, iar cu Tara n-ai nicio problemă.

— Bine, da, casa asta-i aşa de izolată! O să mă simt singură…

— Atunci cumpără o casă mai aproape de oraş. Sunt sigură că dacă vorbeşti cu domnul Patterson va elibera destul din capitalul lui Oliver ca să faci asta.

— Dar, Lucy, nu înţelegi… Tatăl tău a vrut ca Oliver să stea aici… în casa care i se cuvine lui.

— Atunci, tatăl meu ar fi trebuit să facă aranjamentele necesare pentru asta, replică răspicat Lucy, sătulă de toate cererile care i se făceau în numele datoriei. Hotărârea mea e luată, Fanny. Plec la sfârşitul săptămânii.

Parcă dându-şi seama că nu putea fi abătută din drum, Fanny nu mai spuse nimic.

* * *

Lucy făcu câteva drumuri la Londra, ca să-şi ducă lucrurile, întrucât nu încăpeau toate în maşină. Dacă vindea

Dover House, avea să găsească un loc unde să-şi depoziteze mobila, sau să scape de ea. Poate că unchiul ei ar fi acceptat s-o ia în casa lui victoriană de pe malul râului, unde exista destul spaţiu.

Cu gândul la unchiul ei, Lucy îşi aminti că trecuse câtva timp de când nu-l mai văzuse, precum şi că nu-l anunţase despre noua ei adresă, aşa că, în prima zi după sosirea la Londra, se duse să-i facă o vizită.

Ca întotdeauna, mătuşa şi unchiul ei fură încântaţi s-o vadă. Margaret Summers ţistui din limbă la vederea feţei palide a lui Lucy, în timp ce o conducea în camera însorită unde lucra soţul ei.

— Leo, uite cine-a venit! exclamă ea, deschizând uşa.

— Lucy, draga mea…!

Leo Summers şi îmbrăţişă cu căldură nepoata, observând şi el că arăta prea trasă şi palidă la faţă.

Leo nu-l simpatizase niciodată pe bărbatul cu care se măritase sora lui şi era de părere că lăsa mult de dorit ca tată. La drept vorbind, iubirea şi afecţiunea nu rezultau întotdeauna în copii fericiţi, cum ştia foarte bine. Propriul

lor fiu, Neville, era o amarnică dezamăgite pentru el. Poate că, dacă ar fi făcut mai mulţi, aşa cum plănuiseră… Ca întotdeauna când se gândea la fiul lui, ochii i se tulburară.

— Vino să ne spui ce mai faci, insistă Margaret, înţelegând corect expresia soţului ei.

— Ei bine, am plecat de la Dover House şi lucrez la Londra.

Aşa cum Lucy se şi aşteptase, această veste-bombă provocă o avalanşă de întrebări.

— Niciodată n-am fost de acord cu felul cum ţi-a pretins tatăl tău să-ţi asumi răspunderea pentru Fanny şi copii, spuse Leo când Lucy termină de povestit. Dar, Lucy, întotdeauna ţi-a plăcut atât de mult la ţară. De ce n-ai venit la noi, în loc de a-ţi lua un apartament? Ştii bine că te-am fi primit cu drag.

— Am douăzeci şi cinci de ani, îi aminti ea, şi e timpul să stau pe propriile mele picioare.

— Hmmm… Mă rog, sper ca măcar de-acum încolo să te vedem mai des. Şi cum mai merge cu cartea?

Discutară o jumătate de oră despre munca ei, în timp

ce Margaret se ducea să facă nişte cafele. Când reveni, avea pe tavă patru ceşti, nu trei, şi arăta cam temătoare.

— Cred că e ziua noastră de vizite, spuse ea. Tocmai a venit şi Neville.

Lucy observă cum se crispă chipul unchiului ei auzind numele fiului său, dar înainte de a apuca să spună ceva Neville intră în cameră, ţanţoş.

— Ei, ei, verişoară Lucy, murmură el tărăgănat, cu o privire batjocoritoare. Ce vânt te-aduce aici?

— Lucy s-a hotărât să se mute la Londra, îi spuse tatăl lui.

— Serios?

Pe chipul lui Neville se ivi o expresie vizibil curioasă.

— O decizie neaşteptată, din câte înţeleg?

— Nu tocmai. Mă gândeam de mai mult timp la asta.

— Şi de-ai să faci cu Dover House, când Saul va vinde Manor? întrebă el.

— Încă nu s-a hotărât s-o vândă.

— Nu? Mie mi se pare destul de clar. A plecat înapoi în America şi, din câte spune femeia aia de la curăţenie, nu

plănuieşte să se mai întoarcă. Fanny nu l-a mai văzut şi n-a mai auzit nimic de el. După cum se pare, a plecat pentru totdeauna.

Pentru totdeauna… Saul plecase.

Ceaşca de cafea păru dintr-odată insuportabil de grea în mâinile lui Lucy. Nu-i venea să creadă ce auzea. Voia să plângă, să strige că Saul n-ar fi plecat fără să-i spună, dar totul în jurul ei părea să se tulbure. Încercă să ţipe şi constată că-i paralizaseră coardele vocale. O înghiţea un vuiet ciudat o întunecime în care cădea cu repeziciune, şi nu mai auzi decât ţipătul ascuţit al mătuşii ei, apoi nimic…

* * *

Când îşi reveni, zăcea pe canapeaua din cabinetul unchiului ei. Neville nu se zărea nicăieri, dar Margaret şi Leo o priveau neliniştiţi.

— Lucy, draga mea, slavă Domnului. Tocmai ne pregăteam să chemăm medicul. Cum te simţi?

— Bine… n-am nimic. Nu e nevoie să vină nimeni,

protestă Lucy, încercând fără efect să se ridice în capul oaselor. A fost doar un leşin.

— Poate… E cald şi, desigur, ai fost şocată să afli că Saul intenţionează să vândă casa fără a discuta măcar cu tine dar, draga mea, arăţi atât de slăbită şi palidă… zău că…

Lucy respinse cu fermitate îngrijorările mătuşii ei, asigurând-o că se simţea perfect. Fără tragere de inimă, Margaret păru să accepte.

— Foarte bine, dar insist să rămâi aici peste noapte, cel puţin.

Lucy clătină din cap.

— Mă tem că nu pot.

Şi le explică repede despre Pasha, motanul din sarcina ei.

— Un siamez! exclamă mătuşa ei. Întotdeauna mi-au plăcut la nebunie. Mă rog, asta nu-i o problemă. Poate sta şi el.

Lucy ar fi vrut să protesteze, să insiste că nu era nevoie, dar dintr-odată nu mai făcut faţă efortului. Ar fi fost minunat să stea acolo şi să fie răsfăţată de mătuşa ei. Ştiind

că era slabă, dar incapabilă să se oprească, îl instrui pe unchiul ei cum să-i găsească apartamentul şi-i dădu cheia.

* * *

Până la urmă, vizita de o noapte se prelungi aproape cu o săptămână, Margaret insistând categoric că Lucy era prea slăbită ca să locuiască singură, iar Lucy cedând şi bucurându-se de cocoloşelile mătuşii ei.

De mult timp nu mai fusese atât de răsfăţată. Într-o dimineaţă, când îi spuse unchiului ei că se simţea vinovată pentru problemele pe care i le crea lui Margaret, acesta răspunse cu o licărire în ochi că lui Margaret îi plăcea să aibă de lucru.

— Pentru ea, eşti fiica pe care n-a avut-o niciodată, Lucy, îi spuse el. Iar de motanul ăsta, ce să mai vorbim!

Dacă lui se bucura de răsfăţ, Pasha era în al nouălea cer. Siamezul descoperise rapid o sclavă devotată în Margaret, care era dispusă să-l ospăteze cu delicatese ca somon proaspăt, nu conservele pentru pisici cu care fusese

el obişnuit.

În fiecare zi, o însoţea în grădină, lipăind delicat peste iarbă cu un aer fudul, înainte de a se întoarce în cabinet, la Lucy.

Unchiul ei îi adusese din apartament hârtiile şi caietele, iar Lucy încerca aproape în fiecare după-amiază să se apuce din nou de lucru, deşi de obicei nu reuşea să facă mai nimic.

În dimineaţa aceea, avusese greţuri cumplite după micul dejun, pentru a doua zi la rând, iar acum zăcea în grădină, sub o umbrelă, uitându-se cum mătuşa ei tăia trandafirii uscaţi.

Privindu-i spatele aplecat, Lucy ştiu că nu putea să mai amâne ceea ce avea de spus. Când Margaret se întoarse şi o întrebă dacă voia o cafea, întinse mâna.

— Imediat. Înainte, am să-ţi spun ceva. Cred că s-ar putea să fiu însărcinată.

O spusese scurt, direct, întrebându-se dacă mătuşa ei avea să fie şocată.

— Da, am bănuit şi eu.

Tonul calm al lui Margaret o făcu să ridice ochii spre ea, surprinsă.

— Ştiai…?!

— Am recunoscut semnele, răspunse Margaret cu o lucire ştrengărească în ochii ei blânzi şi albaştri. Şi eu am suferit de o oboseală foarte asemănătoare cu Neville, şi pe urmă din nou, cu sarcina pe care am pierdut-o.

— Probabil te întrebi de ce n-am spus nimic, dar până ieri nici nu mi-a trecut prin minte… Vreau să spun…

Mătuşa ei se aşează alături, luând-o de mână.

— Lucy, eşti femeie în toată firea, iar lumea s-a schimbat mult de când am avut eu vârsta ta de-acum. Însă chiar şi aşa, nu te văd ca pe o persoană dornică să aducă pe lume un copil nelegitim, fără un tată care să aibă grijă de el.

— Într-adevăr, fu Lucy de acord. Oricât de tare detest să recunosc, m-am comportat iresponsabil ca o adolescentă, fără să mă gândesc niciun moment la consecinţe. Mai rău decât o adolescentă, adăugă ea cu amărăciune. Cred că adolescentele din zilele noastre au mai multă minte.

— Înţeleg că nu există nicio şansă ca tu şi tatăl… o

iscodi delicat Margaret, oprindu-se când văzu lacrimile lucind în ochii nepoatei sale, care clătină din cap.

— Nu ştie nimic, Margaret, şi nici n-ar vrea să ştie. Am crezut că mă iubea, dar acum ştiu că nu mă iubeşte. Sunt singură în toată situaţia asta.

— Ba nu eşti singură deloc, îi spuse cu blândeţe Margaret, ne ai pe unchiul tău şi pe mine.

Lucy îi zâmbi fără vlagă.

— Aţi fost foarte buni cu mine, dar acum trebuie să plec, nu vă pot complica existenţa rămânând şi mai mult. Inevitabil, vor începe bârfele…

— FEi, şi? îşi arcui Margaret sprâncenele cărunte. O fi noi cam bătrâni, Lucy, dar n-am rămas în urmă. În zilele noastre, un copil nelegitim e o nimica toată, iar bârfele se vor stinge curând. Doar nu crezi că de-acum unchiul tău şi cu mine te-am lăsa să mai locuieşti singură, nu? În niciun caz – rămâi aici!

Era atât de neobişnuit s-o audă pe blânda ei mătuşă vorbind cu o asemenea fermitate, încât Lucy nu mai putu spune nimic.

— Înţeleg că ai de gând să păstrezi sarcina, da?

— Într-adevăr.

Încă din clipa când îşi dăduse seama, cu două zile în urmă, Lucy ştiuse că avea să păstreze copilul – copilul lui Saul. Deja, în pofida şocului, gândul la copil îi mai alina durerea din inimă.

— Trebuie să-l consulţi pe doctorul Carter, o informă Margaret. Am să-l sun mâine, ca să-l chem într-o vizită.

— Margaret, înainte de a face orice planuri, trebuie să-i spun şi unchiului Leo. S-ar putea să nu fie de aceeaşi părere cu tine.

— Ba este, răspunse Margaret, spre uimirea ei. Am şi discutat, Lucy. Înţelegi, aproape din prima clipă am bănuit care putea fi cauza. Leo doreşte la fel de mult ca mine să staţi aici, tu şi copilul tău.

Văzu lacrimile lucind în ochii lui Lucy şi, cu un murmur uşor, o îmbrăţişă, ştiind că era mai bine s-o lase să plângă în voie.

* * *

— Îţi promit că nu-ţi vom mai pune nicio întrebare, spuse Margaret mai târziu, în timp ce-şi beau cafeaua, dar Lucy clătină din cap cu tărie.

— Ba nu… Dacă urmează să stau aici, cu voi, trebuie să ştiţi adevărul.

Margaret o ascultă în tăcere pe când îi povestea tot ce se întâmplase, eliminând cu grijă rolul jucat de Neville în întreaga situaţie.

— A fost atât de şocat să descopere că a fost primul meu amant, încât mi-am dat seama că nu mă iubea.

— Lucy, eşti sigură? S-ar putea să te înşeli. Pare-mi-se că anume l-ai încurajat să-şi formeze o părere foarte proastă despre tine.

— Dar dacă mă iubea, n-ar fi crezut, nu-i aşa? protestă Lucy.

Margaret oftă.

— Poate că nu, însă emoţiile omeneşti sunt înşelătoare, draga mea, iar din câte-mi spui am impresia că ar fi foarte nemulţumit de orice rol pe care l-ar juca Neville

în viaţa ta. Judecata oamenilor îndrăgostiţi e notoriu de ilogică. Având în vedere trecutul, poate că n-a făcut decât să te pună la încercare… cu speranţa că-i vei nega acuzaţiile.

Era posibil ca mătuşa ei să aibă dreptate? Lucy strivi fără milă sămânţa de speranţă care-i încolţea în suflet. Saul nu făcuse nicio încercare de a mai lua legătura cu ea, după noaptea aceea fatidică. Nu, Margaret se înşela. Nu-i păsa de ea deloc.

În seara aceea, la cină, unchiul ei propuse ca pentru un timp să ţină pentru ei vestea sarcinii lui Lucy.

— Nu fiindcă am fi ruşinaţi sau jenaţi, Lucy, ci pur şi simplu ca să te cruţăm de întrebări nedorite. Sunt de părere ca, atunci când va sosi momentul, să inventăm un tată fictiv – dar despre asta vom discuta la timpul potrivit.

* * *

Mai târziu, după ce Lucy se duse la culcare, când Leo şi Margaret rămaseră singuri în dormitorul lor, soţia lui îl întrebă neliniştită:

— Leo, ce facem? Biata copilă pare să fi ajuns la limită. Îl iubeşte ca o disperată, înţelegi, dar e prea mândră ca să facă ceva.

— Da, ştiu, şi n-o să ne mulţumească dacă ne amestecăm. Cred că Patterson, avocatul, s-ar putea să-i aibă adresa din America. Am să-l sun mâine dimineaţă.

— Şi dacă Lucy are dreptate, şi Saul nu vrea să aibă nimic de-a face nici cu ea şi nici cu copilul?

— Atunci, paguba lui e câştigul nostru, nu-i aşa?

* * *

— Te caută Fanny la telefon, o anunţă Margaret pe Lucy, peste două zile. Pare foarte surescitată.

Doctorul Carter confirmase că Lucy era într-adevăr gravidă şi, cu toate că greţurile continuau, oboseala părea să-i mai treacă. Intră în cabinet să ridice receptorul.

— Lucy, n-ai să ghiceşti… Mă mărit din nou!

Emoţia se stinse imediat din vocea ei veselă, când Fanny îşi aminti cu întârziere că răposatul ei soţ fusese tatăl

lui Lucy, dar fata nu era deloc tulburată de veste, mai ales aflând că Fanny urma să se mărite cu vecinul şi prietenul lor, colonelul.

— M-a cerut în weekendul trecut – nu vom avea o logodnă lungă, doar două luni. Oliver şi Tara sunt amândoi încântaţi şi trebuie să mărturisesc că va fi o mare uşurare să împart din nou cu cineva responsabilitatea creşterii lor. În weekendul ăsta dăm o mică petrecere şi, desigur, amândoi vrem să vii şi tu. Copiilor le e dor de tine.

Evident, nu putea să refuze invitaţia şi, în plus, ce-o oprea să participe? În fond, Saul n-avea să fie prezent.

Capitolul 8

— Ei, a ieşit foarte bine, nu-i aşa?

Lucy, mătuşa şi unchiul ei se aflau în salonul de la Dover House, bând ciocolata pe care Margaret insistase s-o facă la întoarcerea de la logodnă.

Înainte de plecare, Tom o luase pe Lucy deoparte pentru a-i spune că ştia cine fusese adevăratul tată al lui Oliver.

— La drept vorbind, mă cam întrebasem eu… Seamănă cu tatăl tău. Cred că Fanny ar trebui să-i spună adevărul cât mai curând posibil, dar ea nu e de aceeaşi părere – sau, cel puţin, nu încă.

Convenţională până la capăt, Fanny insistase să aştepte un an de văduvie înainte de a se mărita cu Tom, ceea ce însemna că Lucy trebuia să-şi amâne planurile de a vinde Dover House. Margaret şi Leo o asiguraseră că putea rămâne la ei toată viaţa, dar Lucy considera că nu se cuvenea să profite la nesfârşit de generozitatea lor. Înainte

de a se naşte copilul, trebuia să ia o hotărâre pentru viitor. Voia să dovedească faptul că era capabilă să se întreţină pe sine şi copilul. Dar cui să i-o dovedească? Lui Saul?

Numele lui îi străpungea inima ca un cuţit, insuportabil de dureros.

Dimineaţa se trezi devreme, prea emoţionată ca să mai adoarmă la loc. Toamna era unul dintre anotimpurile ei favorite, dar acum îi contempla cu mai multă sensibilitate nostalgia cam melancolică. După ce-şi bău cafeaua, ieşi la o plimbare, iar picioarele o purtară de la sine pe cărarea familiară spre Manor House.

Casa se înălţa la locul ei, solidă şi austeră ca întotdeauna, iar Lucy, neputând rezista atracţiei, se îndreptă într-acolo. Uşa din faţă era întredeschisă, dar aşa ceva nu părea ciudat – rareori era încuiată.

Înăuntru domnea acea pustietate rece a caselor nelocuite. Vaza care împodobise întotdeauna masa din hol nu mai era la locul ei, iar pe suprafaţa de mahon se aşternuse un strat subţie de praf.

Încet, Lucy intră în salon, retrăind în minte momentul

când îl găsise acolo pe Saul, care o acuzase că ar fi complotat cu Neville. Se cutremură, apăsându-şi mâna pe abdomen, cu un gest protector. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea să-l lase pe copilul ei să sufere de pe urma greşelilor tatălui său. Copilul ei… copilul lui Saul. Un copil care n-avea să-şi cunoască tatăl niciodată.

— Lucy.

Un moment, fu sigură că avea halucinaţii, dar apoi se întoarse încet în loc şi-l văzu.

Stătea la nici trei metri distanţă, lângă uşă, cu braţele atârnându-i pe lângă trup şi oasele chipului ieşite ciudat în evidenţă.

Lucy înghiţi în sec, înfruntându-şi imboldul nebunesc de a se repezi în braţele lui, după care, când Saul făcu un pas spre ea, îşi pierdu complet stăpânirea de sine şi se retrase, întreaga ei lume explodând într-un şoc de durere, căci îşi dăduse seama că era real, că se afla într-adevăr în faţa ei, vorbindu-i la fel de calm ca şi cum n-ar fi fost nimic mai mult decât doi veri îndepărtaţi.

Zidul de întuneric, familiar de-acum, se înălţă

tumultuos în jurul ei, şi ultimul gând al lui Lucy, în timp ce începea să leşine, fu că nu trebuia să se poarte ca o eroină de roman victorian. Leşinul era calea de scăpare a laşilor, ridicol de melodramatic… dar foarte, foarte eficient, îşi spuse ea obosită, în timp ce întunericul o cuprindea complet; foarte, foarte eficient.

* * *

Când îşi reveni, zăcea pe o canapea, cu picioarele ridicate pe câteva perne.

În timp ce se chinuia să-şi amintească ce se întâmplase, glasul lui Saul, de undeva din spatele ei, anunţă scurt:

— Am trimis după medic. Trebuie să sosească în curând.

Pe Lucy o cuprinse panica. Încercă să se ridice, să-l asigure că se simţea bine, şi o lovi un val de ameţeală. Se simţea îngrozitor de slăbită, iar Saul se grăbi s-o rezeme uşurel de spătarul canapelei.

— Ce… ce faci aici? Credeam că erai în America.

— Am fost, confirmă el scurt.

— Fanny urmează să se mărite cu Tom Bishop.

Ce ridicol, să-i spună un asemenea fleac, când între ei erau atât de multe de spus! îi venea să se ridice şi s-o ia la fugă cât o ţineau picioarele, dar pur şi simplu nu avea putere pentru aşa ceva.

— Nu trebuia să chemi doctorul, îi spuse ea, am să-mi revin imediat. A fost doar din cauza şocului…

— De a mă vedea?

Îi auzi dispreţul din glas şi o duru. Simţi că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Lucy, eu…

Insistenţa lui aspră o făcu să deschidă din nou ochii, dar în acelaşi moment afară se auzi o maşină, iar Saul înjură scurt, pornind spre uşă.

— Doctorul trebuie să fie, spuse el. Nu încerca să te mişti.

Reveni în câteva secunde, urmat de medic, dar nu era bătrânul doctor Hartley, pe care Lucy şi-l amintea din

copilărie, ci un bărbat mult mai tânăr.

— Ia s-auzim, domnişoară. Ce-ai păţit?

— A leşinat, răspunse Saul, nelăsându-i timp să vorbească.

Medicul se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut? Te-ai lovit la cap?

Saul o privea, iar Lucy îşi linse buzele cu nervozitate, simţind degetele îngheţate ale spaimei pe şira spinării. Întunericul o înghiţi din nou, greţos, iar de astă dată se lăsă în voia lui, recunoscătoare că o proteja. Îl auzi pe Saul înjurând, cu glasul tăios de nelinişte, dar ştiu că nu pentru ea îşi făcea griji.

* * *

De astă dată, se trezi în vechiul ei dormitor de la Manor House. Medicul stătea aşezat pe canapeaua de la fereastră, privind afară, dar când o auzi mişcându-se întoarse capul, zâmbindu-i încurajator.

— Nu intra în panică. Nu e nicio problemă serioasă…

doar o uşoară lipsă de vitamine, cred. Se întâmplă destul de des la femeile însărcinate, deşi, în cazul dumitale…

Se încruntă, iar Lucy simţi un junghi de groază în inimă.

— Trebuie să te menajezi, mai ales în ultimele săptămâni de sarcină. Niciun efort fizic sau intelectual, de niciun fel. Înţeleg că nu eşti măritată? întrebă el fără ocolişuri.

Lucy clătină din cap.

— Hmmm… Şi are cine să-ţi poarte de grijă?

— Mătuşa şi unchiul meu…

Pradă unui val de panică, întrebă cu voce răguşită:

— Copilul…?

Expresia medicului se mai îmblânzi puţin.

— Şi dumneata şi copilul o veţi duce foarte bine, dacă eşti cuminte, o asigură el. Dar cuminţenia asta înseamnă să nu te îngrijorezi, să nu oboseşti, să eviţi eforturile şi emoţiile. Deficienţa de care suferi poate duce la o naştere prematură, ceea ce medicii preferă să evite.

Văzând cât era de alarmată, medicul continuă pe un

ton liniştitor:

— Totuşi, sunt sigur că-mi vei urma sfaturile şi nu vor exista niciun fel de probleme. Trebuie să te internăm în spital pentru câteva zile, ca să vedem cât de gravă e deficienţa şi să hotărâm cum o rezolvăm…

— Copilul…! repetă neliniştită Lucy.

— Totul va fi bine, o asigură din nou medicul. Locuieşti aici, sau…?

— La Dover House, răspunse Lucy cu voce obosită.

— Hmm… Prefer ca azi să nu te mişc de-aici. Voi reveni după-amiază, ca să te-anunţ ce-am aranjat la spital. Există la Dover House cineva care ar putea să…

— Mătuşa mea, spuse Lucy, gândindu-se cât de îngrijoraţi trebuia să fie Margaret şi Leo din cauza dispariţiei ei. Ce i s-ar fi întâmplat dacă nu apărea Saul? Dacă leşina când era singură… Dar, dacă n-ar fi apărut Saul, probabil că nici n-ar fi leşinat. Şocul de a-l revedea îi provocase acea slăbiciune paralizantă.

Saul! Unde era? Nu trebuia să afle că era însărcinată.

— Acum te las, îi spuse cu vioiciune medicul. Îţi

recomand să încercă să dormi, dacă poţi. Voi trece şi pe la mătuşa dumitale, ca să-i spun ce s-a întâmplat. Şi, nu uita – trebuie să te menajezi…!

Îi auzi paşii îndepărtându-se, apoi portiera trântită a maşinii şi motorul ambalat, afară.

Nu peste mult, uşa se deschise şi intră Saul, cu o ceaşcă de ceai.

— Ellis a spus că poţi să-l bei, o informă el repezit, punându-i ceaşca la îndemână. Lucy, avem de vorbit.

Panica şi frica îi încleştară stomacul. Nu voia să vorbească, voia să fugă… Să… Dar, nu, trebuia să facă faţă situaţiei.

— Despre ce? întrebă ea rece. Credeam că ai spus deja tot ce era de spus.

— Lucy, ştii că eu… Ce-a fost a trecut, continuă el, schimbând tonul, mai rece. Şi ştii ai naibii de bine despre ce avem de vorbit, aşa că termină cu jocurile şi mai bine începe să te gândeşti la viitorul copilului nostru.

Asprimea din glasul lui îi zgâria nervii sensibilizaţi. Lucy ar fi vrut să-i nege cuvintele, să-i spună că era copilul

ei şi numai al ei, dar era prea şocată. Cum descoperise?

— Nu te osteni să negi, îi ghici Saul gândul. Când Ellis mi-a spus că eşti însărcinată, am ştiut imediat că numai al meu poate fi copilul.

— Numai al tău?

Cu ochii cruzi, Saul spuse înverşunat:

— Dacă nu cumva, prin cine ştie ce minune, l-ai convins pe Neville să se culce cu tine, atunci da, nu poate fi decât al meu.

— Foarte bine, Saul, acceptă Lucy cu voce crispată. Copilul este al tău – cel puţin în sens biologic – dar n-ai de ce să te temi că voi veni cu pretenţii, nici acum şi nici în viitor.

— Nu va fi nevoie, răspunse el încordat. Voi fi alături de fiul de de fiica mea, privind cum creşte. Ai de ales, Lucy; sau accepţi să te măriţi ca mine, sau te târăsc prin toate tribunalele din ţară ca să dovedesc că-i pot oferi copilului nostru o viaţă incomparabil mai bună decât ai reuşi tu vreodată.

Şocul cuvintelor lui o aduse din nou în pragul

leşinului, dar cumva reuşi să rămână conştientă, întrebând cu o voce atât de slabă încât abia şi-o putea auzi:

— Dar, Saul, de ce? N-ai niciun motiv să te faci răspunzător de… de ceea ce s-a întâmplat. Iar dacă doreşti cu atâta disperare să ai copii, ai putea să…

— Lucy, trebuie să discutăm cu cap, o întrerupse el. Ellis mi-a spus despre deficienţa ta de vitamine.

Îi văzu expresia şi întrebă dur:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să pierzi copilul?

Expresia feţei o trădă, făcând-o să se întoarcă pentru ca Saul să nu-i vadă lacrimile din ochi.

— Ai nevoie de îngrijiri corespunzătoare. Locuind singură…

— Nu voi locui singură.

Îl văzu pălind, cu ochii întunecaţi de o expresie ucigaşă.

— Dacă-ţi închipui că-l voi lăsa pe Summers să-mi crească el copilul…

— Neville n-are niciun amestec. Mă refer la părinţii

lui, mătuşa şi unchiul meu. Mi-au oferit un cămin.

— Dar eu nu-ţi ofer numai un cămin, Lucy. Gândeşte-te. Chiar consideri că ai dreptul să mă refuzi? Copiii au nevoie de câte doi părinţi – cred că amândoi ştim asta. Cum se va simţi fiul sau fiica noastră, ştiind că…

Se întrerupse, când amândoi auziră soneria.

— Cred că sunt mătuşa şi unchiul meu, Saul, îi spuse ea obosită. Domnul doctor Ellis mi-a spus că va trece pe la Dover House.

Cu gura crispată, adăugă:

— Pare nedrept că soarta te-a adus înapoi tocmai în momentul ăsta. Nu aveam intenţia să-ţi spun despre copil. Şi, de fapt, de ce te-ai întors? Fanny părea convinsă că n-ai să mai vii niciodată.

Un moment, în ochii lui se zări o expresie stranie.

— Şi tu ai crezut că plecasem pentru totdeauna, Lucy? o întrebă, cu glas răguşit.

Lucy întoarse capul, neputând suporta să-l mai privească. Şi-ar fi trădat durerea, ar fi ţipat la el că, indiferent ce se întâmplase, se agăţase cumva de speranţa că

ţinuse la ea sincer şi că, după ce-i trecea furia, avea să regrete cearta la fel de mult pe cât o regreta ea.

— Nu m-am prea gândit, spuse ea rece, auto-pedepsindu-se cu această negare a propriei sale iubiri.

— Da, cred că erai prea ocupată să-i spui lui Summers de ce i se dăduseră peste cap planurile, replică aspru Saul. Apropo, adăugă el pornind spre uşă, m-am hotărât să păstrez casa asta, totuşi – mama mea a spus că ar dori să vină aici şi s-o vadă. Iar acum, când voi fi tată… cine ştie, poate că fiul sau fiica mea va moşteni obsesia tatălui tău faţă de Manor House. Gândeşte-te, Lucy, mai spuse el încet, din uşă. Gândeşte-te la tot ce-i refuzi copilului, numai din plăcerea de a-ţi lua revanşa împotriva mea. Chiar poţi fi atât de egoistă?

Era o lovitură sub centură, iar Lucy avu nevoie de câteva secunde pentru a-i simţi efectul.

Să se mărite cu Saul! Cândva, nici nu şi-ar fi dorit altceva de la viaţă, dar cum s-ar fi putut mărita cu el ştiind că n-o iubea, că o lua de soţie numai fiindcă împreună concepuseră un copil?

Dintr-odată, se gândi la Oliver, care crescuse sub povara de a nu şti adevărul despre paternitatea lui. Oare aceeaşi soartă i-o dorea şi copilului ei?

Ce Dumnezeu putea să facă?

* * *

Întrebarea continuă s-o frământe aproape încontinuu în următoarele două zile, solicitându-i complet acea parte a creierului care nu era ocupată cu analizele de spital în curs de desfăşurare.

În sfârşit, i se spuse că a doua zi putea pleca acasă, dar era bine să mai rămână în zonă câteva zile, până când ieşeau rezultatele tuturor analizelor.

Seara veniră în vizită Margaret şi Leo. Unchiul ei avea o expresie vag temătoare, iar Margaret admiră luxul rezervei de spital.

— Dumnezeule mare, arată mai mult ca un dormitor de hotel decât un salon de spital, comentă ea, aşezându-se pe scaunul adus de o soră. Cum te simţi? Pe drum încoace

ne-am întâlnit ci medicul şi a spus că problema vitaminelor nu e chiar atât de gravă. Totuşi, e îngrijorat pentru tine, Lucy. Tocmai îi spunea lui Saul…

— Lui Saul? Saul e aici, cu voi? o întrerupse Lucy, cuprinsă dintr-odată de panică.

— E în cabinetul medicului, răspunse Margaret. Lucy, te-ai gândit serios la cererea lui în căsătorie? o întrebă ea neliniştită. Te rog, n-aş vrea să crezi că Leo şi cu mine ne retragem oferta de a te lua la noi, dar sunt foarte îngrijorată să nu ţi se întâmple ceva. Casa noastră e destul de izolată, iar dacă păţeşti cine ştie ce şi noi nu suntem acolo… Călătorim destul de mult şi, spre sfârşitul lunii, urmează să plecăm în vacanţă cu nişte prieteni. Nu încerc să te descurajez, draga mea, dar spre binele tău şi al copilului, nu crezi că ar fi de preferat să pleci cu Saul? În fond, e copilul lui… şi îl iubeşti.

Într-adevăr, îl iubea, şi tocmai asta era problema. Altfel i-ar fi fost mult mai uşor să ia o hotărâre. Când vizita se sfârşi, fără ca Saul să treacă pe la ea, Lucy fu atât de dezamăgită încât o cuprinse deznădejdea. Voia să-l vadă,

jinduia după el cum râvneşte un toxicoman la droguri, deşi ştia că acest lucru o distrugea.

* * *

Saul veni a doua zi dimineaţă, luând-o complet pe nepregătite, tocmai când era externată. Cu o expresie sumbră şi necomunicativă, o conduse la maşină.

Nu scoase o vorbă pe drum, adresându-i-se numai când, în loc de a se opri la Dover House, îşi continuă drumul pe alee, spre Manor.

— Nu-ţi face griji, spuse el laconic, nu te răpesc. Vreau doar să avem o mică discuţie, înainte de a te duce înapoi în sânul familiei.

Lucy putea ghici despre ce voia să discute şi, vlăguită, spuse cu voce slabă:

— Nu e nevoie să vorbim, Saul. Ai câştigat. Mă voi mărita cu tine. Dar, te rog… acum nu vreau decât să mă culc…

Vocea îi tremura, dând-o de gol un nou acces de leşin

care se apropia, iar maşina frână brusc pe alee, la jumătatea distanţei dintre cele două case.

— Fir-ai a dracului, Lucy, înjură el gros. Îmi scurtezi viaţa cu câţiva ani de fiecare dată când faci figura asta. Şi te mai miri că unchiul şi mătuşa ta sunt neliniştiţi? Nu te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă ţi-ai pierde cunoştinţa aşa odată când eşti singură?

— Nu mă bate la cap, Saul, murmură ea cu răsuflarea tăiată. Nu mai suport. Ai căpătat ceea ce ţi-ai dorit; primesc să fiu soţia ta. Acum, te rog să mă duci acasă.

Fără o vorbă, Saul întoarse maşina şi porni înapoi spre Dover House.

Insistă să intre cu ea şi să le spună lui Margaret şi Leo ce se întâmplase. Mătuşa ei nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde bucuria, deşi unchiul era mai rezervat.

— Vei sta aici până ne putem căsători, îi spuse Saul lui Lucy înainte de a pleca. De asemenea, voi aranja să ai o soră medicală la dispoziţie.

Îi văzu expresia şi adăugă scurt:

— Nu mă contrazice, Lucy, n-are niciun rost. Iar dacă

nu te gândeşti la tine şi la copilul nostru, adăugă el cu gura puţin mai încordată, atunci gândeşte-te la mătuşa ta. Nu e drept să-i pretinzi să aibă grijă de tine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar acum de aşa ceva ai nevoie.

Lucy era prea epuizată ca să mai discute. Îi fu mult mai uşor să cedeze, lăsându-şi mătuşa s-o conduce la etaj şi s-o ajute să se culce. Să se lase în voia somnului, departe de realitate. Într-un străfund al minţii continua să-i persiste bănuiala că, de fapt, asta îşi dorise. Tot timpul voise să se mărite cu Saul şi, deşi descoperise că n-o iubea, dorinţa rămăsese neclintită, motiv pentru care, în parte, cedase atât de uşor. Desigur, îşi izgoni gândul. Se mărita cu Saul fiindcă era silită, atât de propria ei teamă pentru siguranţa copilului, cât şi de rudele ei şi de Saul însuşi.

Capitolul 9

S-au căsătorit poate discret, o săptămână mai târziu, în mica biserică a satului. Singurii martori au fost mătuşa şi unchiul ei, Fanny, Tom şi copiii.

— Bine măcar că Neville a avut bunul simţ să nu vină, comentase scurt Saul la ieşirea din biserică. Sau, poate, pentru el a contat mai mult laşitatea decât compasiunea?

Lucy îşi strânsese buzele, necatadicsind să-i răspundă. Dacă-i plăcea s-o sâcâie în legătură cu Neville, n-avea decât.

A doua zi dimineaţa au plecat în Florida, responsabilităţile lui de afaceri obligându-l să locuiască în State. Lucy se înfiora vag, prevăzând cât de singură avea să se simtă, atât de departe de toţi cunoscuţii ei.

— Dacă lacrimile astea sunt pentru Summers, ţi le iroseşti de pomană.

Glasul rece şi tăios de lângă urechea ei o făcu să se

îndrepte în scaun, întorcând sfidător capul spre hubloul jumbo jet-ului.

Decolaseră de vreo douăzeci de minute, iar Lucy se simţea atât de răvăşită şi amorţită de repeziciunea ultimelor evenimente încât nici acum nu prea putea înţelege pe deplin că era pe drum spre viaţa ei cea nouă, într-o ţară la fel de nouă.

— Poftim.

Batista pe care i-o oferi Saul era albă şi fină, iar gestul îi contrazicea atât de mult tonul aspru şi dispreţuitor, încât Lucy ezită câteva secunde înainte de a o lua ca să se şteargă la ochi.

— Îmi pare rău…

— De ce? Fiindcă nu-s Summers?

Glasul lui Saul era nejustificat de agresiv. De ce trebuia să tot aducă vorba de Neville? O făcea anume ca s-o lovească? Şi, în fond, ce-i păsa? Arătase foarte clar că nu făcea decât să se folosească de ea, la fel cum credea că încercase şi Lucy să se folosească de el.

Devenea tot mai încordată şi nervoasă, pe măsură ce

se apropiau de sfârşitul călătoriei. Nu putu dormi. Cum avea să se integreze în familia lui Saul? Iar el unde locuia? Avea propria lui casă, sau…?

Aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Saul spuse:

— La noapte vom sta la părinţii mei. Ei cred că ne-am luat din dragoste, Lucy, şi ţi-aş fi îndatorat dacă nu le-ai schimba impresia. Dacă faci cel mai mic lucru care ar pune în pericol sănătatea tatălui meu vitreg…

Ce fel de fiinţă o credea? se întrebă Lucy, simţind că-i venea rău de disperare.

— Nu e nevoie să-mi smulgi nicio promisiune şi nici să mă ameninţi, Saul, spuse ea cu voce crispată. Şi eu doresc la fel de mult ca familia ta să creadă că suntem fericiţi împreună.

Îi văzu expresia şi adăugă, fără nicio intonaţie:

— Copilul nostru va creşte printre ei. Nu vreau să fie considerat un proscris, să audă bârfe pe seama părinţilor lui, sau…

— „Ai lui”? întrebă Saul batjocoritor. Deci, eşti chiar atât de convinsă că vom avea un băiat?

Lucy se gândi la întrebare şi constată că pentru ea nu conta prea mult dacă aveau un băiat sau o fetiţă.

— A fost un automatism, răspunse. Unde vom locui, Saul?

— În momentul de faţă am un apartament în centrul oraşului, aproape de firmă, dar am să-l vând şi voi găsi ceva mai potrivit pentru viaţa de familie.

Se încruntă un moment, continuând apoi:

— Probabil mama mea ne va propune să rămânem la ei dar, în situaţia existentă, cred că ar fi mai bine să folosim apartamentul până vom găsi o casă. Ar fi un efort prea mare să ne prefacem zilnic că avem o căsnicie reuşită.

— Într-adevăr.

În mod ciudat, se simţea mai apropiată de el auzindu-l că simţea la fel intens tensiunea dintre ei; îl făcea să pară mai uman, mai asemănător cu acel Saul pe care-l întrezărise în zilele dinaintea conflictului.

— Te previn, surorile mele vitrege au să te ia la întrebări; ambele locuiesc în apropiere, cu familiile lor, şi…

— Şi, evident, vor fi curioase în legătură cu femeia pe

care a luat-o de nevastă fratele lor mai mic, nu? completă Lucy.

Glasul căpitanului anunţă că se apropiau de aeroport, iar conversaţia luă sfârşit, în zarva pregătirilor pentru debarcare.

* * *

Nu atât căldura, cât umezeala fu aceea care o izbi pe Lucy în primul moment după ce ieşiră din clădirea aeroportului. Părea un zid de aer încins şi umed, secătuindu-i complet orice energie.

— Saul! Saul, aici suntem!

O femeie înaltă şi brunetă le făcea cu mâna, iar Lucy îşi simţi inima tresărind în piept, pentru a i se opri apoi locului, când o văzu cât semăna cu Saul şi cu George Martin.

Deci, aceea era mama lui Saul… mătuşa ei. Bronzată şi zveltă, era îmbrăcată elegant, în şort şi tricou cu imprimeuri, şi avea părul coafat cu multă artă. Pe lângă ea,

Lucy se simţea şleampătă şi anostă. Imediat fu cuprinsă într-o îmbrăţişare caldă, care o ajută să vadă dincolo de faţada sofisticată, în sufletul noii sale soacre, şi începu să simtă o undă de speranţă. Mama lui Saul n-o antipatiza, nici n-o duşmănea.

— O adevărată Martin, după cum arăţi, Lucy. Tare mult mai trebuie să-i fi plăcut tatălui tău.

O umbră trecu pe dinapoia ochilor ei cenuşii, atât de asemănători cu ai lui Saul.

— Deşi nu puteam să ne vedem în ochi, aş fi venit la înmormântare, dacă Harry nu era atât de grav bolnav. Totuşi, a fost fratele meu…

Deodată, se însufleţi din nou, continuând pe un ton glumeţ:

— Şi oare cum Dumnezeu ai să mă numeşti pe mine? Nu cred că multe fete au o soacră şi o mătuşă în pielea aceleiaşi persoane. Poate-ar fi mai bine să-mi spui Sophy, la fel ca fetele lui Harry, ce zici?

— Păstrează şuetele pentru mai târziu, mamă, interveni Saul, sărutând-o pe obraji. Lucy încă nu e

obişnuită cu umezeala de la noi şi riscăm să ne leşine în braţe dacă o mai ţinem mult aici.

Mama lui începu să-şi prezinte imediat scuzele:

— Iartă-mă, Lucy, cu toate emoţiile astea, am uitat. Da, eşti îngrozitor de palidă, sărăcuţa de tine. Saul mi-a spus despre copil…

Zâmbi cald, încurajator.

— Recunosc că la început am fost cam surprinsă – de obicei, Saul nu e atât de neortodox – dar la urma urmei ce poate fi mai minunat decât să mă aleg cu o nepoată, o noră şi un nepot, toate în acelaşi timp?

Aerul condiţionat din maşină era extrem de răcoros, după zăpuşeala aeroportului.

— Harry ce face? îşi întrebă Saul mama în timp ce ieşeau de pe autostradă, cotind pe un drum lăturalnic.

— Mai bine, dar arde de nerăbdare să se întoarcă la muncă – îl ştii cum e. Doctorul Schindler i-a spus că trebuie să se odihnească şi să-şi refacă forţele, înainte de a putea să-l opereze.

Se întoarse spre Lucy, explicându-i cu seriozitate:

— Harry, soţul meu, are o problemă cu două valve cardiace. I se vor înlocui, dar Matt Schindler, medicul nostru, consideră că e bine ca pacienţii să fie cât mai întremaţi înainte de a-i băga în operaţie, iar Harry nu prea are răbdare, teamă mi-e. Lipsa lui Saul a complicat şi mai mult situaţia – Saul fiind cam singurul în care are încredere ca să-i lase pe mână afacerile, motiv pentru care a şi trebuit să se întoarcă aici în goana mare. Apăruseră probleme pe un şantier şi se prevedea un conflict de muncă. Harry era atât de îngrijorat încât mă temeam să nu facă o recădere.

Lucy îşi privi un moment soţul. Se uita pe fereastră, uşor încruntat. Nu-şi dăduse seama că plecase de la Manor atât de grăbit – de aceea n-o contactase?

— Aproape am ajuns, anunţă mama lui, luându-i tăcerea nefericită drept oboseală. Le-am spus fetelor că-n seara asta nu primim vizite. Ard de nerăbdare să te cunoască.

Privi pe lângă Lucy, spre fiul ei, zâmbindu-i:

— Meryl zice că a câştigat douăzeci de dolari, datorită ţie. Atâta pariase cu Christie acum doisprezece ani,

când te-ai dus prima oară în Anglia. Era convinsă că urma să te îndrăgosteşti de Lucy, iar acum susţine că a avut dreptate. Vei constata că fiicele mele vitrege vorbesc cam pe faţă, o preveni ea pe Lucy. Un obicei american care încă mă mai surprinde uneori. Mă acuză că sunt prea britanică şi „încorsetată" şi susţin că şi pe Saul l-am crescut la fel, motiv pentru care şi-a şi ales o englezoaică de soţie.

Treceau printr-un oraş, iar Lucy privi în jur cu interes, întrebându-se dacă într-o asemenea localitate aveau să locuiască în cele din urmă ea şi Saul.

— Am ajuns.

Sophy Bradford coti pe o stradă mărginită cu iarbă şi copaci, având pe ambele părţi vile mari. Intră pe aleea uneia dintre ele, activând poarta automată. Casa era ascunsă printre pomi şi arbuşti dar, în timp ce treceau printre rondurile de flori şi peluzele bine îngrijită, Lucy recunoscu lustrul avuţiei şi al bunului gust.

Casa era prelungă şi joasă, cu pereţi albi şi feronerii delicate la ferestre şi balcoane.

— A fost construită în anii treizeci, de un traficant de

alcool bogat. Noi am cumpărat-o acum cinci ani, când Harry s-a retras din afaceri. De fapt, pentru noi e prea mare, dar nu ne place să stăm înghesuiţi.

Opri în faţa casei, iar în uşă apăru o servitoare mexicană zâmbitoare.

— Ea e Elena, o prezentă Sophy. Ne ţine casă, împreună cu Tomás, soţul ei. Intră. Soţul meu e în cabinet? o întrebă ea pe menajeră, în timp ce Lucy şi Saul o urmau înăuntru.

— Nu, aici sunt.

Harry Bradford nu era mult mai înalt decât soţia lui. Avea pielea bronzată şi brăzdată de intemperii, şi părul cărunt. Părea slăbit, îşi spuse Lucy în timp ce se apropia ca să-i fie prezentată, dar când îi observă integritatea şi inteligenţa din ochi înţelese de ce ţinea Saul atât de mult la el. Instinctiv, ştiu că acela era un bărbat care-şi trăia viaţa conform unui cod etic foarte strict. Probabil avea o atitudine cam demodată faţă de sexul feminin, dar îi trata pe toţi cu consideraţie şi respect.

— Deci, ea e fata care în sfârşit te-a adus cu

picioarele pe pământ, Saul? Eşti binevenită aici, draga mea, îi spuse el lui Lucy. Cât se poate de binevenită. Ani de zile i-am spus nebunaticului ăstuia că e timpul să se astâmpere.

— Vom lua cina peste o oră, Elena, îi spuse Sophy menajerei. Vrei să-i spui lui Tomás să ducă bagajele în apartamentul de oaspeţi?

Apoi se întoarse spre Lucy:

— Desigur, înainte de masă vei dori să faci un duş şi să te schimbi. Am să te conduc în camera ta, până discută ăştia doi ultimele noutăţi din afaceri.

* * *

Apartamentul de oaspeţi se afla în capătul îndepărtat al casei, având vedere spre un gazon splendid, cu staturi de flori.

— Aici e baia, îi arătă Sophy o uşă, iar aici, debaraua. Acum te las să te schimbi.

Înainte de a ieşi, se întoarse spre Lucy ca s-o sărute pe obraz.

— Mă bucur foarte mult că Saul s-a măritat cu tine, Lucy, spuse ea, strângând-o uşor de braţ.

Apoi se încruntă uşor, la vederea lacrimilor din ochii ei căprui.

— Draga mea, s-a-ntâmplat ceva? Nu te simţi bine?

— Mi-e bine… Sunt doar copleşită de atâta bunătate, îi spuse Lucy cu vocea zguduită. Mă aşteptam să mă detestaţi, mai ales când mă gândesc cum s-a purtat tatăl meu cu Saul.

— George a fost fratele meu, nu uita, îi reaminti sec Sophy. Ştiu prea bine cum era; în copilărie, nu puteam să ne vedem în ochi. Totuşi, mama ta mi-a plăcut foarte mult. Era o fată atât de dulce…

Se încruntă un moment, apoi spuse cu sinceritate:

— Trebuie să recunosc că m-am înfuriat când am auzit ce făcuse George cu moşia – dar cred că ar fi trebuit să mă aştept. Dintotdeauna a fost obsedat de ea. Probabil; a fost extrem de dezamăgit când şi din a doua căsătorie s-a ales doar cu încă o fiică.

Lucy începea să simtă efectele zborului; răpusă de

oboseală şi relaxată în urma primirii calde pe care i-o făcuse mama lui Saul, răspunse pe negândite:

— A, da, cu atât mai mult cu cât Oliver s-a născut înainte ca el şi Fanny…

Când îşi dădu seama ce spusese amuţi, înroşindu-se toată.

Sophy se încruntă din nou, după care întrebă încet:

— Vrei să zici că Oliver e copilul lui George?

Spusese prea mult ca să mai dea înapoi şi, muşcându-şi buzele, clătină din cap.

— De-asta a vândut atât de multe. Voia să-i lase bani lui Oliver. Voia să-l legitimeze, ca să poată moşteni legal, dar Fanny nici n-a vrut s-audă. Simpla sugestie o înnebunea, fiindcă spunea că n-ar fi suportat bârfele care puteau să iasă de-aici. Nu cred că a înţeles vreodată obsesia tatălui meu cu Manor House. Şi nici nu vedea ce rost ar fi avut ca Oliver să-l moştenească, după ce tatăl meu îi lăsase atâţia bani.

— Dacă Oliver ar fi fost legitim, ar fi putut ţine Manor House – financiar, vreau să zic?

— Nu, îi răspunse cu sinceritate Lucy. Şi cred că, în

adâncul sufletului, tatăl meu ştia. El însuşi, dacă mai trăia, ar fi trebuit să vândă casa – sau s-o lase să se deterioreze mai departe, în jurul lui. Numai costul estimativ pentru reparaţiile acoperişului ajungea la aproape două sute cincizeci de mii de lire sterline, mai mult decât putea obţine tatăl meu vânzând tot ce era de vânzare.

— Saul intenţionează s-o păstreze, replică Sophy. Şi are posibilitatea de a o restaura complet.

Apoi îi zâmbi:

— Acum te las. Dacă mai stau mult aici, ne-apucă ora cinei şi nu vom fi pregătite.

* * *

Lucy visa. Visa că era în braţele lui Saul, care făcea dragoste cu ea la fel ca înainte ce cearta aceea fatală. Întinse braţele spre el, dorind şi mai mult să-l atingă, să-i arate cât de mult îl dorea. Somnul i se risipi dintr-odată, senzaţia de carne şi oase de sub degetele ei fiind prea reală ca să poată face parte dintr-un simplu vis. În panică, deschise ochii.

Zăcea în braţele lui Saul, iar pe fereastră intra lumina cenuşie dinaintea zorilor.

Îşi trase mâna înapoi ca un copil vinovat, simţind că i se tăia respiraţia. Ce făcea?

În clipa când se trezise, îşi dăduse seama că Saul era complet gol, mătasea subţire a cămăşii ei de noapte fiind singura barieră dintre ei. Încercă să se îndepărteze, îngrozită la gândul că Saul s-ar fi putut trezi, găsind-o în braţele lui, dar în clipa când încercă să se mişte braţul din jurul taliei ei se strânse, iar pleoapele se deschiseră, dezvăluind doi ochi scăpărători şi mult prea lucizi.

— Dă-mi drumul! Ce faci?!?

Cuvintele i se rostogoleau de pe buze, într-o panică febrilă.

— Mai bine spune-mi tu. Tu ai început, replică el ironic, tu te-ai cuibărit lângă mine ca un pisoi care cere să fie mângâiat.

Imaginea pe care o sugerau cuvintele lui era prea intimă… o făcea să pară prea vulnerabilă. În timp ce-l asculta, simţi cum se înroşea toată.

— Crezi că mint? întrebă încet Saul.

De ce-ar fi minţit? N-o dorea – pe când ea…

Lucy clătină din cap, cu o mişcare amorţită, apoi murmură încet, răguşit:

— Îmi pare rău, am…

— Să nu-ţi pară.

Cu un glas ciudat de aspru, Saul adăugă:

— Sunt încă destul de viril ca să-mi placă o femeie frumoasă ghemuită în braţele mele, chiar dacă o face în somn.

Fără să-i vină a crede, Lucy îşi dădu seama că zâmbea.

— Desigur, mi-ar plăcea şi mai mult dacă n-ai avea chestia asta pe tine, îi murmură el la ureche, desfăcându-i cu degetele funda bretelei de la cămaşa de noapte.

„Mă doreşte!” îşi spuse Lucy înnebunită. O dorea, orice-ar fi spus, şi-l dorea şi ea pe el. Poate că, la urma urmei, mai aveau şanse să salveze totul, să aibă o căsnicie normală. Poate că, dacă-i spunea adevărul despre Neville…

Saul se aplecă spre ea, mângâindu-i uşor cu buzele

sânul plin, parcă incapabil să reziste ispitei. O străbăteau fiori de plăcere, înecând-o în valuri de flăcări.

Când reuşi să-şi tragă respiraţia, gâfâi dureros:

— Dacă e din cauza lui Neville…

— Să-l ia dracu' pe Neville! se răsti violent Saul, dându-i drumul. Cu mine eşti măritată, nu cu el. Nu te doreşte, Lucy. Nu aşa cum te doresc eu.

— Dorinţa nu e totuna cu dragostea, replică ea nefericită, neputând să-l privească.

— Într-adevăr, încuviinţă el după o scurtă ezitare. Dar, când unul dintre noi iubeşte, cu siguranţă că…

Lucy deveni ţeapănă, smulgându-se imediat din braţele lui. Va să zică, ştiuse tot timpul ce simţea pentru el.

— Bine, recunosc că te iubesc, Saul, confirmă ea, cu vocea tremurându-i de emoţie şi enervare, dar…

— Ia stai puţin! o întrerupse Saul. Cum adică, „recunoşti că mă iubeşti"?

— Exact aşa cum am spus, îl repezi ea. E clar că ai ştiut tot timpul ce simţeam pentru tine, şi am…

Saul clătina din cap, cu zâmbetul ştergându-i-se de pe

buze.

— Nu, Lucy, spuse el serios, n-am ştiut. De ce naiba crezi că eram aşa de gelos pe Neville? Atât de nesigur de tine? Nu fiindcă aş fi ştiut că mă iubeai, cu siguranţă.

— Dar ai spus…

— Am spus „când unul dintre noi iubeşte”… Mă refeream la mine, nu la tine.

Câteva secunde, Lucy tăcu stupefiată, apoi obiectă cu voce zguduită:

— Dar nu mă poţi iubi. Ai plecat fără o vorbă şi n-ai mai încercat să iei legătura cu mine. Dacă nu ne întâlneam întâmplător la Manor, ai fi…

— Aş fi răscolit toată Anglia ca să te găsesc, gemu el dintr-odată, strângând-o la piept. Tocmai porneam spre Dover House, în seara aceea, ca să-ţi cer iertare, când mama mea a telefonat. Era în panică din cauza lui Harry şi n-am mai îndrăznit să întârzii, ca să-ţi explic despre gelozia mea. Nici nu eram sigur că m-ai fi înţeles. Fusesem şocat de propriul meu comportament – şocat şi dezgustat, şi ştiam că şi tu te simţeai la fel. Nu era un lucru care să se poată lămuri

la telefon sau printr-o scrisoare. Sperasem să mă întorc mai devreme, iar când am reuşit în sfârşit să vin, am descoperit că plecaseşi. Parcă aş fi primit un pumn în burtă. Am luat-o ca pe un semn că terminaseşi cu mine… Că avusesem dreptate, la urma urmei, şi că pe Neville îl doreai. Nici nu-ţi pot spune ce însemna pentru mine să mă gândesc că, în timp ce făceam dragoste, tu ai fi vrut să fii cu altcineva. Mă sfâşia în bucăţi. Am jurat să nu mai am de-a face cu tine, am încercat să mă conving că mi-era mai bine fără tine… dar degeaba. Şi pe urmă, când unchiul tău mi-a dat telefon ca să-mi spună despre copil…

O văzu tresărind surprinsă şi zâmbi amar.

— Se pare că a aflat numărul meu de la Patterson, şi mi-a spus totul; totul, cu excepţia faptului că mă iubeai, mai bine zis. Purtai copilul meu… Asta mă făcea să fiu răspunzător pentru voi amândoi. În acel moment, am ştiut ce aveam de făcut. Mi-am spus că mă însuram cu tine numai datorită copilului, dar ştiam al naibii de bine că nu era aşa. Nu întâmplător eram la Manor în dimineaţa aceea. Venisem în seara trecută, hotărât să nu te mai scap din ochi

până nu acceptai să te măriţi cu mine. Crede-mă, Lucy, dacă nu era boala lui Harry, ai fi fost în braţele mele încă din acea dimineaţă, înainte de crăpatul zorilor, ca s-auzi cât de mult te doream… şi te iubeam…

Vorbea cu prea multă convingere ca să mintă – şi, în fond, ce rost ar fi avut?

— Chiar mă iubeşti?

Îl întrebase pe un ton nesigur, ca al unui copil căruia i s-a promis un cadou atât de de minunat încât nici nu îndrăzneşte să creadă.

— Fă bine şi crede, răspunse Saul. Mă mir că încă n-ai aflat, de la mama mea. I-am spus de mult că o găsisem pe fata lângă care voiam să-mi trăiesc tot restul zilelor.

— De mult? îl tachină Lucy, ridicând din sprâncene. Ne cunoaştem doar de câteva luni.

— Rectificare, şopti Saul cu buzele lipite de ale ei. Te cunosc de doisprezece ani.

Îi simţi trupul zguduit de şocul surprizei.

— Încă din vara aceea m-am îndrăgostit de tine, Lucy, şi deşi ceea ce-am simţit atunci a mai pălit de-a

lungul anilor, niciodată n-a dispărut complet. Când a murit tatăl tău şi am aflat că moştenisem Manor House, nu ştiam dacă să vin sau nu. Îmi spuneam că era mai sigur să nu mă duc, dar nu puteam să uit că, în urmă cu atâţia ani, simţisem că sunt dispreţul adolescentin pe care mi-l arătai se ascundea cu totul altceva. Iar apoi am auzit de la Patterson ce făcuse tatăl tău cu proprietatea şi mi-am spus că, de fapt, mă înşelasem… Dar trebuia totuşi să vin şi să mă conving personal.

Urma să aibă timp mai târziu pentru a-i spune adevărul despre Oliver. Pe moment, nu dorea decât să fie ţinută în braţele lui, să-i simtă gura mişcându-se cu o încetineală înnebunitoare pe piele, şi mâinile, scoţându-i cămaşa de noapte.

— Hai s-o luăm de la început, murmură Saul, sâcâind-o cu muşcături mărunte. Din momentul când am intrat în dormitor.

Se încordă când Lucy clătină din cap. Văzând incertitudinea şi invulnerabilitatea din ochii lui, inima ei tresări în piept.

— Dacă facem asta, am să-mi pierd cele mai nepreţuite amintiri, spuse ea încet. Ca să nu mai vorbesc despre…

Şi se bătu uşurel cu palma pe abdomen. I se tăie respiraţia, când îi văzu ochii întunecându-se, aprinşi de pasiune.

— Dacă aşa zici…

Glasul lui era răguşit, îngreunat.

— Dar îţi voi dărui alte amintiri, Lucy, nenumărate alte amintiri.

— Credeam că erai furios fiindcă fusesem fecioară, îi spuse ea pe un ton visător. Că te simţeai prins în capcana unei relaţii mai serioase decât voiseşi.

— Nu… Dacă am părut furios, a fost fiindcă într-adevăr credeam că-l iubeai pe Summers atât de mult, încât nu i te putuseşi dărui nici unui alt bărbat. Ştiam că nu te iubea, înţelegi, şi credeam că hotărâseşi că aş fi un înlocuitor la fel de acceptabil ca oricine… Şi că, în momentele când eu te atingeam şi te mângâiam, tu de fapt te gândeai la el.

Gura lui îi găsi sânul şi începu să-i mângâie vârful întărit, cu o iscusinţă care ameninţa s-o scoată din minţi.

Fiori de plăcere o străbăteau, iar trupul ei îşi pierdu orice reţinere, când începu să se frece dornic de al lui Saul, invitându-l s-o posede.

Mai târziu, îmbrăţişaţi, somnoroşi, stătură de vorbă cu acea libertate pe care numai îndrăgostiţii o cunosc, apoi adormiră, pentru a se trezi în lumina puternică a soarelui de dimineaţă, ca să facă dragoste din nou.

— Aş putea sta aici aşa toată ziua, murmură fericită Lucy, mângâindu-i cu buzele pielea netedă a umărului.

— Şi eu aş vrea, zâmbi Saul. Crezusem că, dacă locuim la părinţii mei, mi-e mai uşor să rezist ispitei. Eram hotărât să plec de-aici în dimineaţa asta cu mult timp înainte ca tu să te trezeşti, dar nu mă aşteptasem la efectul pe care urma să-l aibă asupra voinţei mele trupul tău, ghemuit la pieptul meu, înfăşurat împrejurul meu.

— A, deci eu sunt de vină, da? îl tachină Lucy.

Fericirea îi umplea sufletul, făcând-o să se simtă ameţită ca un copil.

— Întotdeauna e de vină femeia, răspunse îngâmfat Saul, ferindu-se de lovitura pe care încercă ea să i-o aplice şi luând-o în braţe.

* * *

— Ei, ei, aţi făcut ochi în sfârşit…!

Ţinându-se de mână, se apropiau de grupul aşezat lângă piscină. Femeia care vorbise se ridică în picioare, cu doi copii mici de-o parte şi de alta.

— Pare-mi-se că roşeşti, frate dragă, observă ea cu un zâmbet, apropiindu-se. Christie, e clar, îmi datorezi acei douăzeci de dolari.

Ajunse la ei, zâmbindu-i lui Lucy cald şi strengăreşte.

— Lucy, vino să ne spui cum ai reuşit să-l agăţi pe timidul ăsta, îşi invită ea noua cumnată, dar cel care răspunse fu Saul, pe un ton laconic contrazis de pasiunea toridă din ochi:

— Foarte simplu, draga mea soră: se numeşte iubire.

Şi altfel începea noua ei viaţă, îşi spuse Lucy în timp

ce se aşeza. Urma să ţească împrejurul ei un înveliş cald, protector, dar cel mai solid fir avea să fie întotdeauna acela care o ţinea legată de Saul; firul ce reprezenta iubirea lor.

— Povesteşte-ne despre acea Manor House, îi ceru Christie. Cu toţii murim de curiozitate să ne ducem acolo şi s-o vedem.

Lucy începu să vorbească, apoi, ca şi cum ar fi răspuns unui glas auzit numai de ea, întoarse capul. Saul îi zâmbea. Îi surâse şi ea, ştiind că amândoi aşteptau acelaşi lucru: proxima ocazie de a fi din nou singuri.

— Haideţi, porumbeilor, îi tachină Christie. Lăsaţi-vă, altfel o să ne faceţi geloşi pe toţi, noi ăştia, babalâcii căsătoriţi.

Ochii lui Lucy îi întâlniră pe ai lui Saul, iar trupul îi tremură ca reacţie la amintirea mâinilor lui atingând-o. Iubea şi era iubită la rândul ei. În viaţă nu putea exista niciun dar mai nepreţuit.

— Sfârşit